HUGO, NEBULA, LOCUS, BSFA EN İYİ NOVELLA ÖDÜLÜ

Ve İşte Zaman Savaşını Böyle Kaybedersin

Çeviren Özlem Altun

AMAL EL-MOHTAR

MAX GLADSTONE

İthaki

"Gladstone ve El-Mohtar'ın işbirliği
âdeta bir havai fişek gösterisi."
—MADELINE MILLER

İTHAKİ KAPSÜL NOVELLA KİTAPLIĞI

Sana.

Not: Evet, sana.

Kırmızı kazandığında tek başına dikiliyor.

Kadının saçları kanla düzleşmiş. Ölmekte olan bu dünyanın son gecesine Kırmızı'nın nefesi buhar olarak karışıyor.

Eğlenceliydi, diye geçiriyor aklından fakat bu düşünce mevcut karenin içinde acı bir tat alıyor. Temizdi hiç değilse. Zamanın ipliklerinde geçmişe tırman ve bu savaştan Ajans'ının ayarladığı gelecekleri – Ajans'ının hüküm sürdüğü, Kırmızı'nın bizzat var olabildiği gelecekleri karıştırabilecek hiç kimsenin sağ çıkmadığından emin ol. Tarihin bu lifini düğümlemiş, eriyinceye kadar kavurmuştu.

Elleri bağırsaklarının içinde, parmakları alaşım omurgasını kavramış hâlde, bir zamanlar bir erkeğe ait olan bir cesedi tutmakta. Bırakıyor, dış iskelet kayaya çarpıp takırdıyor. İlkel teknoloji. Antika. Bronzla karışık zayıflatılmış uranyum. Adamın hiçbir şansı yoktu. Kırmızı'nın var olma amacı da bu.

Her görevin ardından derin, nihai bir sessizlik çöker.

Silahlarıyla zırhı akşam karanlığındaki güller gibi içine katlanır. Suni derinin parçaları yerine oturup, iyileşip, giysisinin programlanabilir malzemesi de geri dikilince Kırmızı, yeniden, kadına benzer bir şey gibi görünür.

Etrafı kolaçan ederek, emin olmaya çalışarak savaş alanını arşınlıyor.

Kazanmıştı, evet, kazanmıştı. Kazandığına emin. Kazanmamış mıydı?

Her iki ordu da ölü vaziyette yerde yatmakta. Birbirlerinin gemilerine kayalık misali iki büyük imparatorluk burada parçalandı. Kırmızı'nın buraya gelme nedeni buydu. Onların küllerinden başkaları, Ajans'ının amaçlarına daha uygun olanlar yükselecek. Yine de...

Alanda başka biri vardı; etrafında üst üste yığılı duran zamana demir atmış cesetler gibi bir yercil değil, gerçek bir oyuncu. Karşı taraftan biri.

Kırmızı'yla aynı yerde çalışan ajanların pek azı bu karşıt varlığı sezerdi. Kırmızı'nın farkına varmasının tek nedeni sabırlı, yalnız ve dikkatli olması. Bu çatışmaya hazırlanmıştı. Zihninde enine boyuna biçimlendirmişti bunu. Gemiler olmaları gereken yerde olmadıklarında, ateşlenmesi gereken kaçış kapsülleri ateşlenmediğinde, bazı yaylım ateşleri başlama işaretlerinden otuz saniye geç açıldığında, Kırmızı fark etmişti.

İki kez tesadüftür. Üçüncüyse düşman eylemi.

Fakat neden? Kırmızı yapmaya geldiği şeyi yapmıştı, öyle düşünüyor. Ne var ki savaşlar neden-sonuçlarla, hesaplamalarla ve kaotik değişkenlerle doludur; hele de zaman savaşları. Karşı taraf için kurtarılan bir hayat, bugün Kırmızı'nın eline bulanan tüm o kandan daha değerli

olabilir. Bir kaçak gidip de kraliçe, biliminsanı veya daha fenası, şair hâline gelebilir. Veya onun çocuğu bunlardan biri olabilir ya da uzak bir uzay üssünde ceket değiş tokuş ettiği bir kaçakçı öylelerinden olup çıkar. Sonra da tüm bu kan boşa gider.

Öldürmek, teknik ve yöntem açısından, deneyimle kolaylaşır. Öldürmüş olmaksa, Kırmızı için hiçbir zaman kolaylaşmıyor. Beraber çalıştığı ajanlar ya böyle hissetmiyor ya da bu duygularını daha iyi saklıyorlar.

Kırmızı'yla aynı anda aynı alanda buluşmak, Bahçeli oyuncuların yapacağı türden bir şey değil pek. Onların tarzı daha çok gölgeler ve risksiz şeyler. Fakat bunu yapabilecek biri var. Hiç görüşmemiş olsalar da Kırmızı, kadını tanıyor. Her oyuncunun kendine özgü bir imzası vardır. Kırmızı cüretkârlık ve risk örüntülerini fark ediyor.

Yanılıyor da olabilir. Ki bu nadirdir.

Kırmızı'nın muazzam cinayet çalışmasını kendi amaçlarına uygun hâle getirmek gibi bir sihir numarası düşmanının hoşuna giderdi. Fakat şüphe yeterli değil. Kırmızı'nın kanıt bulması gerek.

Böylece mezarlık benzeri zafer alanında dolaşarak yenilgisinin tohumlarını aramaya koyuluyor.

Yerde –toprak denecek gibi değil– bir sarsıntı oluyor. Gezegen ölmekte. Cırcırböcekleri ötüyor. Cırcırböcekleri, parçalanan düzlükteki çakılmış gemiler ve parampara bedenlerin arasında şimdilik yaşamaya devam ediyor. Gümüşi yosun çeliği yutuyor, mor çiçekler artık işlemeyen silahları tıkıyor. Eğer gezegen yeterince uzun süre hayatta kalsaydı, cesetlerin ağzından filizlenen asmalarda yemişler yetişirdi.

Ne gezegen hayatta kalacak ne de asmalarda yemiş yetişecek.

Harap bir toprak parçasının üzerinde mektubu buluyor.

Mektup buraya ait değil. Bir zamanlar yıldızlara yelken açan gemilerin enkazları arasına yığılmış bedenler olmalıydı burada. Başarılı bir operasyonun sonucu ölüm, toz, kan olmalıydı burada. Yukarıda parçalara ayrılan aylar, yörüngede alevler içinde gemiler olmalıydı.

Uzun ve el yazısı tek bir cümle dışında boş olan krem rengi bir sayfa olmamalıydı: *Okumadan önce yak.*

Kırmızı hissetmekten hoşlanıyor. Bir fetiş işte. Şu anda korku hissediyor. Ve sabırsızlık.

Haklıydı.

Gölgelerde avcısını, avını arıyor. Ses altını, ses ötesini işitiyor. Temasa ve yeni, kendine daha layık bir savaşa açlık duyuyor; fakat cesetler, kıymıklar ve düşmanının bıraktığı mektupla yalnız başına.

Bu bir tuzak, elbette.

Sarmaşıklar göz yuvalarından kıvrılarak çıkıp paramparça lombozları dolanarak geçmekte. Pas taneleri kar gibi yağmakta. Gerilmiş metal gıcırdayıp parçalanmakta.

Bu bir tuzak. Zehir çiğ kalırdı, zaten öyle bir koku almıyor. Belki mesajda düşüncelerini yozlaştıracak, bir koşullandırma yapacak ya da yalnızca Kırmızı'yı Kumandan'ının gözünde şüpheyle lekeleyecek zihinsel bir virüs vardır. Belki de bu mektubu okursa kayıt altına alınacak, ifşa edilecek, ikili ajan olduğuyla ilgili şantaj yapılacaktır. Düşman sinsidir. Bu, daha uzun bir oyunun açılış gambitinden başka bir şey olmasa dahi mektubu okurken keşfedildiği takdirde Kumandan'ın hiddetini üzerine çekme,

daha önce hiç bu denli sadık olmasa bile hain gibi gözükme riskini almış olur.

Yapılacak akıllıca ve ihtiyatlı şey oradan gitmek olurdu. Fakat mektup düelloya davet etmek için fırlatılmış bir eldiven, ayrıca Kırmızı ne olduğunu öğrenmek zorunda.

Ölü bir askerin cebinde çakmak buluyor. Alevler gözlerinin derinliklerinde tutuşuyor. Kıvılcımlar yükseliyor, küller dökülüyor ve kâğıdın üzerinde aynı uzun, el yazısıyla harfler biçimleniyor.

Kırmızı'nın dudakları kıvrılıyor: Alaycı bir gülümseme, bir maske, bir avcının sırıtışı.

İmza belirirken mektup parmaklarını yakıyor. Küllerin düşmesine izin veriyor.

Ardından, görev aynı anda hem başarısızlığa uğramış hem yerine getirilmiş hâlde, Kırmızı oradan ayrılıyor ve eve, Ajans'ının şekillendirip koruduğu örülü geleceğe doğru ipte aşağıya iniyor. Küller, enkaz ve milyonlarca ölü dışında ondan hiçbir iz kalmıyor.

Gezegen sonunu beklemekte. Kurukafalardan başka onları görecek kimse kalmadıysa da sarmaşıklar hayatta, tabii cırcırböcekleri de.

Yağmur bulutları çökmüş. Şimşekler çakıyor, savaş alanı tek bir rengin tonlarına bürünüyor. Gök gürlüyor. Bir zamanlar toprak olan camı kayganlaştıracak bir yağmur yağacak bu gece, gezegen o kadar dayanırsa tabii.

Mektubun külleri sönmekte.

Paramparça bir savaş uçağının gölgesi bükülüyor. Cisim kazanıyor.

O gölgeden bir arayıcı, beraberinde başka gölgelerle peyda oluyor.

Arayıcı kadın tek söz etmeden neticeye bakıyor. Ağlamıyor, görülebildiği kadarıyla. Profesyonel hareketlerle enkazın içinde, bedenlerin üzerinde geziniyor: Uzun zamandır icra edilen tekniklerle, bu yere ulaşmak için yürüdüğü sessiz patikalar boyunca kimsenin onu takip etmediğini sağlama alarak döne döne sarmal bir hareketle ilerlemekte.

Yer sarsılıp kırılıyor.

Kadın bir zamanlar mektup olan şeyin yanına varıyor. Diz çöküp külleri karıştırıyor. Bir kıvılcım yukarı fırlıyor, tutup yakalıyor.

Yanındaki keseden ince beyaz bir plaka çıkarıp küllerin altına kaydırıyor ve külleri beyazlığın üzerine ince bir tabaka hâlinde yayıyor. Eldivenini çıkarıp parmağına bir kesik atıyor. Gökkuşağı rengi kan fışkırıp dökülüyor, griliğin üzerine serpiliyor.

Hamur yapmak için kanını küllere katıyor, hamuru yoğuruyor, dümdüz açıyor. Dört bir tarafındaki çürüme sürmekte. Savaş gemileri yosun yığınları hâline geliyor. Büyük silahlar dağılıyor.

Kıymetli taşlarla süslü ışıklar ve tuhaf sesler kullanıyor. Zamanı kıvırıyor.

Gezegen ortadan yarılıyor.

Kül, üst kısmında bulunan safir mavisi kıvrımlı el yazısıyla bir kâğıt parçası hâlini alıyor.

Bu mektup bir kere okunmak, ardından yok edilmek üzere yazılmıştı.

Gezegenin parçalara ayrılmasından önceki birkaç dakikada, kadın mektubu tekrar okuyor.

Ey kudretli olanlar, bakın ardımda bıraktıklarıma da kapılın ümitsizliğe!*

Küçük bir espri. İroniyle ilgili tüm değişkenleri hesaba kattığıma emin olabilirsin. Gerçi 6. Lif on dokuzuncu yüzyılının, antolojilerde fazlasıyla yer edinmiş erken dönem eserlerine aşina değilsen esprimin bir anlamı kalmıyor sanırım.

Gelmeni umuyordum.

Bunun ne demek olduğu merak ediyorsundur ama kim olduğumu merak ettiğini pek sanmıyorum. Yarım kalmış bir meselemiz olduğunu biliyorsun – tıpkı Abrogast-882'deki can sıkıcı mevzu sırasında gözlerimiz buluştuğundan beri benim de bildiğim gibi.

İtiraf etmeliyim ki kayıtsız bir havaya bürünmektey-

* (İng.) *Look on my Works, ye Mighty, and despair!* – İngiliz şair Percy Bysshe Shelley'nin (1792-1822) "Ozymandias" isimli şiirinin meşhur dizesi. –*çn*

dim. Hatta sıkılmıştım savaştan, senin Ajans'ın ipte bir aşağı bir yukarı vurup kaçmalarından, Bahçe'nin lifleri sabırla ekip biçmesinden, zaman örgüsünde oyuklar açmaktan. Sizin durdurulamaz kuvvetiniz, bizim kımıldatılamaz cismimize karşı; bir Go oyunundan çok X-O-X'e benziyor; sonuçlar ilk hamleden belliyken durmadan tekrarlanan bir oyun – ta ki kararsız, kaotik olasılığa çatallandığımız ayrıma, birbirimiz pahasına güvenceye almaya çalıştığımız geleceğe kadar.

Ama sonra sen çıkageldin.

Sınırlarım kayboldu. Ezbere yaptığım her harekete kendimi tümüyle vermem gerekti. Sizin tarafın hızına derinlik, dayanıklılık getirdin ve ben kendimi yeniden tam kapasite çalışır buldum. Sizin Vardiyanın savaş gayretine canlılık kazandırarak bana da canlılık kazandırmış oldun.

Minnetimi kabul et lütfen.

Şunu söylemeliyim ki bu sözcükleri sıçrayan, sarmallar çizen alevlerin içinde, gözlerin tersine işlemez, harfleri sayfanın üzerinde tutamaz hâlde okuduğun düşüncesi bana büyük zevk veriyor; harfleri özümsemen, belleğine kabul etmen lazım. Sözcükleri hatırlayabilmek adına düşüncelerinin arasında, onlara sudaki gün ışığı gibi karışmış varlığımı araman gerekiyor. Sözlerimi üstlerine rapor etmek için halihazırda zihnine sızıldığını kabul etmen gerekiyor; bu bedbaht günün başka bir kaybı daha.

Ve işte böyle kazanacağız.

Niyetim tam olarak böbürlenmek değil. Taktiklerine saygı duyduğumu bilmeni isterim. Yaptıklarındaki zarafet bu savaşın daha az bir israf olarak gözükmesini sağlı-

yor. Yeri gelmişken, küresel yan taarruz hamlendeki hidrolikler gerçekten enfesti. Malç makinelerimiz tarafından tümüyle öğütüleceklerini, öyle ki sizin tarafa karşı bir sonraki zaferimizde senden küçük bir parça bulunacağını bilmekle avunacağını umarım.

Bir dahakine iyi şanslar, o zaman.

Saygılarımla,
Mavi

MR makinesinde bir kavanoz dolusu su kaynıyor. Mavi, atasözlerine meydan okuyarak izlemekte.*

Mavi ne zaman kazansa –yani her zaman– bir sonraki şeye geçer. Zaferlerinin tadına geriye bakarak, iki görev arasında varır; insanın sevilen şiir dizelerini anımsadığı gibi, yalnızca seyahat ederken (sabit geçmişe doğru ipten yukarı ya da uçları sökülen geleceğe doğru ipten aşağı) anımsar onları. Zaman örgüsünün liflerini ondan istenen incelik veya vahşilikle tarar ya da karıştırır, sonra da yoluna gider.

Bir yerde fazladan kalma alışkanlığı yoktur, zira kaybetme alışkanlığı yoktur.

MR makinesi, olağandışı biçimde boş –Mavi'nin gözlemine göre, tahliye edilmiş– fakat sınırlarla ikiye bölünmüş bir ormanın yeşil kalbine sığınmış olduğundan önceden de göze çarpmayan bir yirmi birinci yüzyıl hastanesinde.

Hastanenin dolu olması gerekirdi. Mavi'nin görevi bu-

* İngilizcedeki "*A watched pot never boils*" [İzlenen demlik asla kaynamaz] atasözüne gönderme yapılmış. –*çn*

laşıcı hastalıkla ilgili hassas bir meseleydi – belirli bir doktorun dikkatini yeni bir bakteri türüne çekmek, Bahçe'nin hamlesine diğer tarafın vereceği cevaba bağlı olarak Mavi'nin dünyasının biyolojik savaşın ya içine ya dışına sürüklenmesine zemin hazırlamak. Ne var ki fırsat kaçmış, açıklık kapanmıştı; Mavi'nin orada bulduğu tek şeyse üzerinde FOKURDATARAK OKU yazan bir kavanoz.

Bu sebepten Mavi, suyun rastlantısallığını kaydederken simetri bozuklukları üzerine düşüncelere dalmış hâlde MR makinesinin orada oylanıyor – evrenin termodinamik yüzüne okuma gözlükleri gibi yerleştirilmiş manyetik kemikler biçim değiştirmeden önce her bir molekülün açmasını ve patlamasını kayda geçiriyor. Makine sudaki son ısıyı da sayılara tercüme ettiğinde, Mavi çıktıyı sağ eline alıp ortaya çıkan şifreleme anahtarını, sol elindeki üzeri harf dolu kilit kâğıdına uyduruyor.

Okudukça gözleri büyüyor. Okudukça sıkıca kapadığı yumruğunun derinliklerinden verileri çekip çıkarmak güçleşiyor. Ama bir yandan da kahkaha atıyor, sesi hastanenin boş koridorları boyunca yankılanıyor. İşine çomak sokulmasına alışkın değil. Başarısızlığı fırsata nasıl dönüştürebileceğini düşünürken dahi bu durumda onu heyecanlandıran bir şeyler var.

Mavi, veri sayfasıyla şifreli metni iyice yırtıp eline bir levye alıyor.

Onu takiben, yıkıntı hâlindeki hastane odasına bir arayıcı ulaşıyor, MR makinesini bulup içine giriyor. Kavanozdaki su soğumuş. Arayıcı kadın, içindeki ılık sıvıyı boğazından aşağı boşaltıyor.

Pek sinsi Maviciğim,

Bu tarz şeylere nasıl başlanır? Yeni bir sohbet başlatmayalı epey oluyor. Sizin kadar soyutlanmış, kendi kafalarımızın içine o denli hapsolmuş değiliz biz. Herkese açık bir şekilde düşünürüz. Düşüncelerimiz birbirini bilgilendirir, düzeltir, genişletir, yeniden düzenler. İşte bu nedenle kazanırız.

Eğitimimiz sırasında bile ben ve diğer askeri öğrenciler birbirimizi bir çocukluk rüyasını bildiğimiz gibi bilirdik. Hiç tanışmadığımı sandığım yoldaşları selamlar, sonra da daha kim olduğumuzu öğrenmeden önce bulutun yabancı bir köşesinde yollarımızın çoktan kesişmiş olduğunu keşfederdim.

Yani, yazışma başlatmakta becerikli değilimdir. Yine de bu türü deneyebilecek sayıda kitap tarayarak yeterince örnek dizinledim.

Çoğu mektup okura doğrudan bir hitapla başlar. Bunu

çoktan yaptığıma göre, sırada ortak meseleler var: Saygıdeğer doktora denk gelmediğin için üzgünüm. Önemli bir kadın. Daha mühimi ise kız kardeşinin çocukları öyle olacak, eğer onları bu öğleden sonra ziyaret eder ve kuşların ötüşündeki örüntü üzerine konuşurlarsa – ki bunu sen bu notu deşifre edemeden çoktan yapmış olacak. Onu senin pençelerinden gizlice kaçırmak için hangi kurnaz yöntemleri mi kullandım? Motor arızası, güzel bir bahar günü, hastanesinin iki sene önce satın aldığı ve saygıdeğer doktorun evden çalışmasına imkân tanımakla kalmayıp şüpheli bir şekilde etkin ve ucuz olan uzaktan erişimli yazılım paketi. Böylelikle 6. Lif'i 9. Lif'e bağlıyoruz ve görkemli, billur geleceğimiz öyle parıldıyor ki, ermişlerin söylediği gibi, güneş gözlüğü takmam gerekiyor.*

Son karşılaşmamızı akılda bulundurarak, başka yercilleri de amacın doğrultusunda kullanmayacağını güvenceye almanın en doğrusu olacağını düşündüm; bomba alarmının nedeni bu. Basit ama etkili.

İnceliğini takdir ediyorum. Her savaş büyük, her silah acımasız değildir. Zamanda savaşlar veren bizler bile doğru anda doğru sözcüğün, doğru araba motorundaki tıkırtının, doğru at nalındaki bir çivinin önemini unutuyoruz. Bir gezegeni un ufak etmek o kadar kolay ki bir fısıltının kar yığını için önemi gözden kaçırılabiliyor.

Okura hitap et – tamam. Ortak meselelerden bahset – neredeyse tamam.

Bu mektuba hayretler içinde güldüğünü görür gibiyim.

---

* Amerikalı rock grubu Timbuk 3'ün meşhur "The Future's So Bright, I Gotta Wear Shades" [Gelecek Öyle Parlak Ki Güneş Gözlüğü Takmam Gerek] şarkısına bir gönderme. –çn

Güldüğünü daha önce görmüştüm, galiba – sen Daimi Zafer Ordusu'nun saflarındaydın, sizin avanaklar Yazıhi Saray'ı yakmıştı da ben İmparator'un olağanüstü kurmalı cihazlarından kurtarabildiğim kadarını kurtarmıştım. Koridorlarda küçümser ve vahşi bir tavırla yürümüş, ben olduğumu bilmediğin bir ajanın izini sürmüştün.

Dişlerinden yansıyan ateş gözümde canlanıyor. İçime sızdığını, beynime tohum ya da spor attığını –artık zevkine hangi bitkisel metafor uyuyorsa– sanıyorsun. Ama işte mektubuna kendi mektubumla karşılık verdim. Artık aramızda bir yazışma mevcut. Ki olur da üstlerin keşfederse, can sıkıcı bulacağını tahmin ettiğim birtakım sorulara yol açacaktır. Kim kimi enfekte ediyor? Cevabı benim zamanımdaki çatlak sesli Troyalılardan biliyoruz. Sırf son sözü söyleyebilmek adına, suç ortaklığı yaparak, kendini imha eden kâğıttan kanıtları ardımızda bırakmaya devam ederek cevap mı vereceksin? Yoksa mektubumun fraktalını senin içinde döndürmesine izin vererek irtibatı mı keseceksin?

Acaba hangisini yeğlerim?

Son olarak: Kapanış.

Bunu yapmak eğlenceliydi.

Gövdesiz koca taş bacaklara saygılarımla,*

Kırmızı

---

* Shelley'nin bahsi geçen "Ozymandias" şiirine gönderme. Şiirde, Ozymandias heykeli yalnızca kocaman, gövdesiz taş bacaklardan ibaret. *–çn*

Kırmızı, kemikten bir labirenti çözmeye çalışıyor.

Diğer hacılar, safran rengi veya ev yapımı kahverengi cüppeler içerisinde dolanmaktalar. Sandaletler kayalara sürtünüyor, sert rüzgârlar mağara köşelerinde ıslık çalıyor. Seyyahlara labirentin nasıl oluştuğunu bir sorun, günahları kadar çeşitli cevaplar verirler. Devler yaptı, diyor şuradaki, tanrılar onları katledip Dünya'yı ölümlülerin elinde kaderine terk etmeden önce. (Evet, Dünya'da – buzul çağından ve mamutlardan çok önce, epey yüzyıl sonra gelecek akademisyenlerin gezegenin hacı ya da labirent peydahlamasının mümkün olabileceğini düşüneceği zamandan çok önce. Dünya.) Güneşin yargısından saklanmak için kayanın içini oyarak ilk yılan inşa etti bu labirenti, diyor bir başkası. Bir üçüncüsüyse, erozyon ve tektonik plakaların büyük, sessiz devinimleri sebep oldu; biz hamamböceklerinin algılayamayacağı kadar büyük, biz mayıssineklerinin gözlemleyemeyeceği denli yavaş güçler bunlar, diyor.

Kürekkemiğinden avizelerin altından, hatları kaburga

kemikleriyle çizilmiş gül pencerelerin, ölülerin arasından geçiyorlar. El tarak kemiklerine çiçekler sarılmış.

Kırmızı, diğer hacılara bir şey sormuyor. Bir görevi var. Onunla ilgileniyor. Bu kadar yukarıda ufak bir müdahale yaparken herhangi bir karşı koyuşla karşılaşmasa gerek. Labirentin kalbinde bir mağara bulunuyor; az sonra kuvvetli bir rüzgâr girecek o mağaraya ve eğer o rüzgâr doğru bir şekilde oyulmuş kemiklerin üzerinden eserse, hacılardan biri çıkan sesi onu tüm dünya nimetlerinden vazgeçip uzak bir dağ yamacında bir inziva kulübesi inşa etmek üzere çekilmeye itecek bir alamet olarak algılayacak; böylece kulübe iki yüz yıl sonra da orada olup çocuğuyla beraber fırtınadan kaçmakta olan bir kadına sığınak olacak, olaylar gelişecek. Bir taş yuvarlıyorsun ve üç yüzyıl içinde eline bir çığ geçiyor. Senaryoya bağlı kaldığı sürece, çetin bir iş denemeyecek böylesi bir görevin parlatılacak pek bir yanı yok. Onu yolundan alıkoyacak bir sataşma dahi yok.

Acaba rakibi –acaba Mavi– mektubunu okumuş muydu? Kırmızı mektubu yazmaktan keyif almıştı – kazanmak tatlı ama kutlamak ve alay etmek daha tatlı. Karşılık vermesi için meydan okumak... O zamandan beridir bir karşılık ya da Kumandan'ın onun küçük disiplin ihlalini fark edip ceza vermesini bekleyerek her operasyonda arkasını kolluyor, iki kat dikkatli hareket ediyordu. Kırmızı özrünü hazırlamıştı: İtaatsizliğinden beri daha iyi, daha titiz bir ajan olmuştu.

Fakat cevap yoktu.

Belki de yanılıyordu. Belki de düşmanının umurunda değildi.

Hacılar bilgelik yolundan aşağı doğru rehberleri takip

ediyor. Kırmızı'ysa yoldan ayrılarak karanlıkta dar, dolambaçlı geçitlere sapıyor.

Karanlık onu rahatsız etmiyor. Gözleri normal gözler gibi işlemez. Havayı içine çekmesiyle koku analizleri bir iz bildirerek beynine akın eder. Girintilerin birinde, içerisine dizilmiş iskeletlerin üzerine kırmızı ışık vuran küçük bir tüp çıkarıyor omzundaki çantadan. İlk seferinde hiçbir şey bulamıyor. İkincisindeyse, ışığı, yakınındaki bir uyluk kemiğinin ve ötesindeki bir çene kemiğinin üzerinde titreşen bir çizgi şeklinde parıldıyor.

Tatmin olmuş bir hâlde uyluk kemiğiyle çeneyi çantasına atıyor ve ışığı söndürüp daha derinlere ilerliyor.

Zifiri karanlıkta, görünmez, bir hayal edin onu. Asla yorulmayan, mağara tozu ve çakılların üzerinde asla kaymayan birbiri ardına adımlarını hayal edin. Kalın boynunun üzerinde kafasının, bir yandan bir yana düzgün bir yay çizerken nasıl bir kesinlikle döndüğünü hayal edin. Bağırsaklarında vınlayan jiroskopları, o safi kara gözlerin kamuflaj jölesinin ardındaki lenslerin kliklerini duyun (bunu yapabilirsiniz).

İşletme parametreleri dahilinde, olabildiğince hızlı hareket ediyor.

Biraz daha kırmızı ışık. Çantadakilere katılan birkaç kemik daha. Kol saatini kontrol etmeye gerek duymuyor. Görüş alanının köşesinde tikleyen bir zamanlayıcı var.

İhtiyacı olan kemikleri bulduğuna kanaat getirince aşağı iniyor.

Bilgelik yolunun epey aşağısında, bu karanlık yerin efendilerinin elindeki cesetler bitmiş. Girintiler boş, sahiplerini bekliyor – belki de Kırmızı'yı.

Sonunda girintiler bile sona erdi.

Kısa süre sonra korumaların, buranın sivri dişli hanımefendilerince yetiştirilmiş gözsüz devlerin saldırısına uğruyor. Devlerin tırnakları kalın, sarı ve kırık kırık; nefesleriyse birinin beklediğinden daha iyi kokuyor.

Kırmızı onları çabuk ve sessiz bir şekilde ezip geçiyor. Daha az vahşi bir yaklaşıma vakti yok.

İniltilerini artık duyamaz olduğunda mağaraya varıyor.

Doğru yeri bulduğunu, adımlarının çıkardığı yankıdaki değişimden anlıyor. Diz çöküp elini ileri uzatınca hâlâ orada olan on santimlik çıkıntıyı, sonra da boşluğu hissediyor. Güçlü, soğuk rüzgâr esip geçiyor üzerinden. Dünya'nın kendi nefesi ya da çok aşağılardaki koca bir canavarınki. Uğulduyor. Ses, rahibelerin etin fâniliğini kendilerine hatırlatmak amacıyla yaptığı kemikten rüzgâr çanlarını tıkırdatıyor. İlikten sicimlerden sarkan kemikler karanlığın içinde şıngırdayıp dönmekte.

Kırmızı, rüzgâr çanlarının asılı olduğu, toprağa sabitlenmiş büyük ağaç gövdelerinden birine denk gelene kadar çıkıntıyı yoklayarak ilerliyor. Hayli yaşlı bir rahibenin, bir başka rahibe tarafından asılmış kemiklerine ulaşana dek ağaç gövdesine sarılarak tırmanıyor.

Gözündeki zamanlayıcı ne kadar az bir zamanın kaldığına dair uyarıyor onu.

Elmas keskinliğindeki tırnaklarıyla eski kemikleri oldukları yerden kesip çantasındaki yenileriyle değiştiriyor. Kafatasıyla baldır kemiğini, çeneyle göğüs kemiğini, kuyruksokumu kemiğiyle xiphoid sürecini* birleştirerek ilik sicimine tek tek diziyor.

---

* Sternumun en altındaki küçük kemik. Doğumda kıkırdak olan bu yapı yetişkinlikte kemikleşir. –*yhn*

Zamanlayıcı geri sayımda. Yedi. Altı.

Düğümleri hızlı hızlı bağlıyor el yordamıyla. Uzuvları, dipsiz bir çukurun üzerindeki bu antik ağaç gövdesini kavradıkları kısımlarının ağrıdığını bildiriyor.

Üç. İki.

Kemikleri çukura salıveriyor.

Sıfır.

Ani bir rüzgâr, karanlıkta bir kükreme, taşıralı yanıp geçiyor. Kırmızı, taşlaşmış kütüğe bir sevgiliye sarılacağından sıkı sarılıyor. Rüzgâr dondu alıyor, çığlıklar atıyor, kemikleri etrafa savuruyor. Kırmızı'nın sarmış olduğu kemiklerde tütizlikle açılmış oyuklardan fısıltılar. mağara rüzgârının esmesiyle ortaya çıkan yeni bir nota, kemik tıkırtılarının üzerinde yükseliyor. Nota büyüyor, biçim değiştiriyor, şişip insan sesi hâlini alıyor.

Kırmızı, aynada görse adını koyamayacağı diş göstermiş bir ifadeyle dinliyor. İfadesinde dehşetle karışık bir saygı var, evet, bir de öfke. Başka?

Karanlık mağarayı tarıyor. Ne bir ısı izi ne hareket ne radar vızıltısı ne elektromanyetik salınım ne de bulut izi algılıyor – tabii algılamaz. Harikulade bir şekilde ifşa olmuş hissediyor. Vurulmaya da dayanma kuvvetinin kaybolacağı ana da hazır.

Rüzgâr ve onunla birlikte de ses hızla ortam değiyor.

Kırmızı sessizliğin içine küfürler savuruyor. İçinde bulunduğu çağı hatırlayarak yerel doğurganlık ilahlarını çağırıyor, cinsel birleşmeleriyle ilgili yaratıcı yönlendirmeler dile getiriyor. Küfür cephanesini tüketip sözsüz kalıyor ve boşluğa tükürüyor.

Tüm bunların ardından, tahmin edildiği gibi, gülüyor.

Kösteklenmiş ve canı sıkılmış olsa da işin içinde hâlâ mizah vardı.

Kırmızı oradan ayrılmadan önce, asmış olduğu kemikleri testereyle kesip atıyor. Yönlendirmek istediği hacı gitmişti, inziva kulübesi inşa edilmeyecekti. Şimdi Kırmızı'nın bu karışıklığı elinden gelen en iyi şekilde düzeltmesi gerekecek.

Kendi hâllerine terk edilen kemikler döne döne düşüyor da düşüyor.

Ama endişelenmeyin. Arayıcı yere çarpmadan yakalıyor onları.

Sevgili Kırmızı Diş ve Pençe,*

Güleceğim konusunda haklıydın. Mektubuna pek memnun oldum. Epey şey anlattı bana. Dişlerimden yansıyan ateşi gözünde canlandırmışsın madem, ayrıntılara olan ince ilgini bildiğimden işin içine biraz şeytanlık gizlemeye karar verdim.

Belki de bir özürle başlamalıyım. Korkarım ki umdugun alamet bu değildi; sözlerimi dinlerken kimin kemiklerinin çıkarılıp üzerine delikler açılarak bu mektubun işlendiği aklından geçebilir. Belki de o zavallı hacıdır! Bir kişi avantaj yok eden bir kemik oymacılığı seansının tadını çıkarıp birkaç fildişini gıdıklasın diye gerisini rüzgâra bırakabilecekken neden kendi kendini imha eden kanıt niteliğindeki bir belge bıraksın ki?

* "*...red in tooth and claw*" İngiliz şair Alfred Tennyson'ın (1809-92) "In Memoriam A. H. H." isimli şiirinde 56. bentte geçen bir ifadedir. Anlam olarak doğada rastlanabilen vahşiliğe, hayvanların dişi ve pençesine bulaşan kana gönderme yapmaktadır. –çn

Merak etme, öncelikle iyi bir yaşam sürdü. Onun için isteyeceğin yaşam –savunmasız olanlara sığınacak bir yer sağlayarak, geleceğin delikli kartlarında* her seferinde yeni bir yaşamla delikler açarak mutsuz fakat sonraki nesillere faydalı bir yaşam– değil belki. Bir inziva kulübesi inşa etmek yerine âşık oldu! Dostuyla olağanüstü müzikler yaptı, birçok yere seyahat etti, bir imparatorun gözünden yaş getirip taşlaşmış kalbini yumuşattı, tarihi bir çizgiden çıkarıp başka birine soktu. Yanılmıyorsam, 22. Lif, 56. Lif'le kesişiyor ve aşağıda bir yerlerde bir tomurcuk gözle görülecek kadar parlak çiçek açtı.

Bu kadar özenli olduğunu görmek gururumu okşuyor. Sen küçük sanat projemi bir araya getirirken sana uzun uzun ve dikkatle bakacağımdan emin olabilirsin. Seni izlediğimi öğrendiğinde hareketsiz mi kalacaksın yoksa hızla dönecek misin? Beni görecek misin? El salladığımı düşün, eğer sen sallamıyorsan bile; ağzımı göremeyeceğin kadar uzakta olacağım.

Şaka şaka. Rüzgâr sağa döndüğünde çoktan gitmiş olacağım. Yine de dönüp bakmanı sağladım, değil mi?

Ben de senin güldüğünü görür gibiyim.

Cevabını sabırsızlıkla bekliyorum,
Mavi

---

* Delikli kartlar eskiden kullanılan bir veri saklama aracıdır. Özel bir makine bu karton parçalarının üzerine belirli noktalara açılan (veya açılmayan) delikler açardı; sonrasında bu kartlar, aynı kartları okuyan başka bir makineye yerleştirilir ve deliklerin taşıdığı sayısal bilgi ekrana aktarılıp böylece okunur kılınırdı. –çn

Mavi, hacı kılığında tapınağa yaklaşıyor: Saçlar kulakların etrafından kafatasına kadar kıvrılan devrelerin ışığını göstermek için kırpılmış, gözlerde koruyucu gözlükler, ağız krom rengi parlak bir leke, gözkapakları krom kaplı. Parmak uçlarına tanrı Hack onuruna antik daktilo tuşları takmış; kollarınaysa, koyu teninde iyice pırıldayan altın, gümüş, paladyum halkalar geçirmişti.

Yukarıdan bakıldığında binlercesinden biri, tapınağa –güneşte kavrulmuş geniş bir yapının merkezindeki bir kuyu– doğru sürüklenen bedenlerin yavaş ve sıkış tıkış ilerleyişinde ayırt edilemez hâlde. Kimse tapınağın içine girmiyor; tapınma dolu böylesi bir sıcaklık silikon asmasının üzerindeki tanrılarına zarar verirdi.

Fakat Mavi'nin içeride olması gerek.

Daktilo tuşu geçirilmiş parmaklarını bir dansçı kesinliğiyle birbirine vuruyor. *A*, *C*, *G*, *T*, tersten ve düzden, ikiye ayrılıp yeniden bağlanıyor. Parmaklarının vurmalı ritmi, nesillerdir üretmekte olduğu hava yoluyla taşınan kötücül bir yazılımı, görünmez uzantılarını bu toplumun

sinir ağına yayan, harekete geçirilene dek zararsız bir organizmayı sıralıyor.

Parmaklarını şaklatıyor. Bir kıvılcım çakıyor.

Hacılar –on bininin hepsi, aynı anda– süslü, büyük bir yığın hâlinde yere yığılıyor.

Tel işlemeli beyinlerde tekleyen fazla ısınmış devrelerin çıkardığı tıslama ve patlamaları dinleyerek etkisiz hâle getirilmiş hacıların içinden sakince yürüyor, seğiren uzuvları bileklerine hafifçe çarpan dalgalar gibi.

Tapınaklarını işlevsiz kılarken, bu saldırıyı düzenlerken, aslında kendisinin de tanrılarına bağlılık gösteren bir eylem gerçekleştirmiş olması Mavi'yi hayli eğlendiriyor.

Tapınak labirentini geçmek için on dakikası var. Servis merdiveninden tutuna tutuna indikten sonra bir eli üzerindeki kırık çizgileri merkeze kadar izlemek amacıyla kuru, karanlık duvara dayalı biçimde ilerliyor. Yer alın soğuk, bilhassa çıplak teni üzerinde; derinlere indikçe daha da soğuyor ama Mavi titrese de yavaşlamıyor.

Merkezde kutu gibi bir ekran duruyor. Mavi yaklaşınca ışığı yanıyor.

"Merhaba, ben Mackint–"

"Şşşt Siri. Bilmeceler için buradayım."

İki göz, bir ağız –tam olarak bir yüz denemez– ekranı canlandırıp düz bir şekilde ona bakıyor. "Pekâlâ. Dik bir üçgenin hipotenüsünü nasıl hesaplarsın?"

Mavi başını eğip yan tarafında esnettiği parmaklar dışında hiç kımıldamadan durmakta. Boğazını temizliyor.

"'*Çayaltıydı sümrak povuklar / Dönenip delgiliyordu emeci.*'..."*

---

* "Jabberwocky" [Cabbaroku] şiirinden dizeler. Carroll bu şiirde

Bir sonraki sorusuna geçmeden önce Siri'nin ekranı parazitleniyor. "Pi sayısının ilk altmış iki basamağı nedir?"

"Gölün sazları çürümüş, / Kuşlar ötmüyor."*

Bir avuç dolusu kar Siri'nin yüzüne dağılıyor. "A treni saat 18.00'de Toronto'dan doğuya doğru saatte yüz kilometre hızla yola çıkarsa ve B treni 19.00'da Ottawa'dan saatte yüz yirmi kilometre hızla batıya doğru yola çıkarsa, bu iki tren birbiriyle ne zaman karşılaşır?"

"Bak! Sihir şimdi işliyor etrafında / Ve bağlamıştı seni gümüşsüz zincir / Yüreğinin ve beyninin üzerinde ikisinin de / İletildiğine göre söz – kaybolun şimdi!"**

Bir ışık parlamasıyla Siri kapanıyor.

"Ayrıca," diye ekliyor Mavi, kutuya doğru hafif bir adım atarak kutuyu kaldırıp yanında duran ağır çantaya koymaya hamle ederken, "Ontario berbattır. Ermişlerin de söylediği gibi."***

Ekran yeniden aydınlanıyor; Mavi irkilerek geri adım atıyor. Sözcükler ekran boyunca kayarak geçerken Mavi'nin gözleri büyüyor ve ekranın mavi-beyaz ışığı yavaşça vahşi bir sırıtış şeklini alana dek yayılan ağzının krom rengi boyasına vuruyor.

---

fonetik olarak aşina ama anlamsız kelimeler kullanmıştır. Alice: Aynadan İçeri, Lewis Carroll. İthaki, 2020. Çev. Kıymet Erzincan Kuna. –*ykn*

* İngiliz şair John Keats'in 1819 tarihli "La Belle Dame Sans Merci" isimli şiirinden. –*çn*

** İngiliz şair Lord Byron'ın *Manfred* (1816-1817) isimli eserinden. –*çn*

*** Ontario, Kanada'da Toronto ve Ottowa şehirlerinin bulunduğu eyalettir. Burada *Three Dead Trolls in a Baggie* isimli Kanadalı grubun "The Toronto Song" isimli şarkısına gönderme yapılmaktadır. –*çn*

Daktilo tuşlarını son bir kez daha tıkırdattıktan sonra parmaklarından çıkarıp atıyor; ağzındaki boyayla kollarındaki metali de. O, zaman örgüsüne adım atarken, [illegible] yığını büzüşüyor, pas tutuyor, pul pul dökülüyor, ince çakıl taşlı mağara zemininden ayırt edilemez bir hal alıyor. Arkasından gelen arayıcı her bir taneciği ayırt ediyor.

Çok sevgili *Blue-da-ba-dee,**

Ne cüretkâr bir müdahale! Çılgın aksesuarlar. Senin kendine has imzanı fark etmeden önce sizinkilerin 8827. Lif üzerinde ipin bu kadar aşağısında çalışmayı göze alacağına asla inanmazdım. Denk bir karşı saldırıyı hayal etmek bile tüylerimi ürpertiyor – nedensellik ilkesi, Kumandan'ın beni sizin sarmaşıklı-petekli, bol çiçekli, bel vermiş mürverler, nöral polenler, gözlerden ve dilden anı toplayan arılar, peteklerden bilgi akıtan bal kütüphaneleriyle dolu elf diyarlarınızdan birine yollamaktan korusun. Üstesinden geleceğime dair bir hayale kapılmıyorum. Beni bir saniyede bulur, daha bile çabuk ezerdiniz; adımlarımı ne kadar hafif atmaya çalışırsam çalışayım, sizin yeşilliklerin içinden arkamda çürük bitkilerden oluşan bir yol bırakarak yürürdüm. Yeşille aram Çerenkov'unkine benzer.

* Eiffel 65 isimli müzik grubunun "Blue" [Mavi] isimli şarkısı. –çn

(Biliyorum, biliyorum: Çerenkov radyasyonu... şey... mavi. Gerçeklerin iyi bir şakayı bozmasına asla izin verme.)

Fakat sen inceliklisin. Geldiğinin işaretlerini zar zor işittim – anlayacağın sebeplerden, bunların ne olduğunu sana söylemeyeceğim. Dilersen beni bir merdiven boşluğunun üzerine sinmiş, dizlerim çenemde, gözden uzak bir şekilde, yukarı çıkan hırsızın adımlarını sayarken hayal et. Bu işte hiç de fena değilsin. Seni bu amaçla mı yetiştirdiler? Sizin taraf bu tarz şeyleri nasıl hallediyor ki zaten? Sizi ne olacağınızı bilerek mi ürettiler; eğittiler ve ancak bir tür ürkünç yaz kampı olarak hayal edebildiğim bir yerde, sürekli gülümseyen ilgili rehberlerin dikkatli bakışları altında yeteneklerinizi teste mi tabi tuttular?

Seni buraya amirlerin mi yolladı? Bir amirin var mı ki? Ya da bir kraliçen? Komuta zincirindeki biri sana zarar vermek istiyor olabilir mi?

Soruyorum çünkü seni burada kapana kıstırabilirdik. Bu lif önemli bir kol; Kumandan fazla riske girmeden buraya bir ajan sürüsü çıkarabilirdi. Hepsinden kaçacağını düşünerek bunları okuduğunu tahmin ediyorum. Mümkün.

Ne var ki o ajanlar başka yerlerde meşguller ve onları geri çağırıp tekrar sevk etmek zaman kaybı (ha!) olurdu. Tek başıma halledebileceğim bir şey için Kumandan'ı rahatsız etmektense doğrudan araya girdim. İkimiz için de böylesi daha kolay.

Elbette bu zavallı insanların tanrısını çalmana izin veremezdim. Özel olarak bu yere olmasa da buna benzer bir şeye ihtiyacımız var. Böylesi bir cenneti sıfırdan yeniden inşa etmek için (hatta eski ışıltısını enkazdan geri

kurtarmak için bile) gereken iş yükünü hayal edebileceğine eminim. Bir düşün; eğer ki başarılı olsaydın, bu lifin rasgele sayı üreteçlerinin bağlı olduğu yavaş kuantum ayrışmasının fiziksel nesnesini çalsaydın, bu kriptografik bir krizi tetikleseydi, o kriz insanların gıda *printer*'larına olan güvenini sarssaydı, aç kitleler ayaklansaydı, ayaklanmalar bu kıvılcımı savaş yangınına dönüştürseydi, yeniden diğer liflerden, muhtemelen sizin örgünüzden, parça almaya başlamak zorunda kalırdık. O zaman da iyice birbirimizin boğazına çökerdik.

Ayrıca, bu şekilde katakomplardaki numaranın karşılığını kendi mektubumla verebiliyorum! Ancak yerim bitmek üzere. 6. Lif'in on dokuzuncu yüzyılını seviyorsun. Eh, *Bayan Leavitt'in Adabımuaşeret ve Yazışma Rehberi*'nde (Londra, Gooseneck Yayınları, 61. Lif) mektubumun anafikrini, her ne demekse, özetlemem öneriliyor, özetleyelim bakalım: Ha-ha, Masmavi surat. Bölüm sonu ödülün başka bir kalede.

Kucaklamalar ve öpücükler,
Kırmızı

Not: Klavye temasla işleyen, yavaş tesirli bir zehirle kaplı. Bir saat içinde ölmüş olacaksın.
Not 2: Şaka yapıyorum, şaka! Yoksa yapmıyor muyum?
Not 3: Takılıyorum yalnızca. Ama mektup sonu notları çok eğlenceli!

Ormandaki ağaçlar devrilip gürültü çıkarıyor.

Topluluk ölçüp biçerek, baltalarını sallayarak, testerelerle çam gövdelerinden pes sesler çıkararak ağaçların arasından geçiyor. Beş yıl öncesine kadar bu savaşçıların hiçbiri böylesi bir orman görmemişti. Kendi memleketlerinde kutsal korulara, "bin ağaç" anlamına gelen *zuun mod* ismi* verilirdi çünkü tek bir yerde toplanabilecek ağaç sayısının bin olduğunu sanırlardı.

Burada binden çok daha fazla ağaç var, kimsenin saymaya cesaret edemediği kadar çok sayıda. Dağlardan nemli, soğuk bir rüzgâr esmekte, ağaç dalları çekirge kanatları gibi hışırdamakta. Savaşçılar iğne yaprakların gölgesine sokulup işe koyuluyor.

Koca ağaçlar devrilirken buz saçakları damlıyor, patlıyor ve kesilmiş ağaçlar yeşilliğin içerisinde soğuk beyaz gökyüzünün göründüğü boşluklar bırakıyor. Savaşçılar bu düz bulutları ormanın kasvetinden daha çok seviyor ancak memleketlerinin mavisi kadar değil. Kütükleri ip-

* Moğolistan'daki Zunmod şehrinin ismi de buradan gelmektedir. –ykn

lerle bağlayıp ezilmiş bitki örtüsünün üzerinden yüce Han'ın savaş makinelerini yapmak üzere soyulup düzlenecekleri kampa doğru sürüklüyorlar.

Garip bir değişim, diye düşünüyor bazıları: Genç ken ilk savaşlarını yaylarla, at sırtında, ona karşı yirmi, iki yüze karşı üç yüz kazanırlardı. Ardından akarsuları düşmanlarına karşı kullanmayı, duvarlarını borda kancalarıyla yerle bir etmeyi öğrenmişlerdi. Bugünlerdeyse bir kasabadan diğerine giderek bilginleri, rahipleri, mühendisleri, okuma yazma bilen, bir zanaata hâkim olan herkesi toplayıp onlara görevler veriyorlar. Yiyecek, su, istirahat, yola çıkmış bir ordunun sunabileceği her tür konfora sahip olacaksınız. Karşılığında, düşmanlarımızın önümüze çıkardığı sorunları çözün.

Bir keresinde, atlılar, faleze vuran dalgalar misali surlara çarpıp dağılmıştı. (Bu adamların çoğu ne dalga ne falez gördü ama gezginler uzak diyarlardan hikâyeler taşır.) Şimdiyse atlılar düşmanlarını katlediyor, onları kalelerine sürüyor, teslim olmalarını talep ediyor ve eğer olmazlarsa şehri tarumar etmek için makinelerini kuruyor.

Ne var ki o makineler için keresteye ihtiyaç var, dolayısıyla da savaşçılar ruhlardan çalmaya gönderiliyor.

Günlerdir at sırtında olan Kırmızı, ormanın içinde atından iniyor. Üzerinde, belinde ipek kuşağıyla kalın, gri bir geleneksel kıyafet ve saçını örtüp kafasını soğuktan koruyan bir kürk şapka var. Ağır adımlarla yürüyor. Omuzlarını genişletiyor. En az on yıldır bu rolü oynamakta. Kadınlar da toplulukla beraber at üstünde yol alır – ne var ki emir aldıkları ve emir verdikleri söz konusu olduğu sürece, o bir erkek artık.

Bu girişimi, raporu için belleğine kazıyor. Nefesi buhar oluyor, donmuş buz kristalleri gibi parıldıyor. Buhar tenini özlüyor mu? Duvarlara ve çatıya sahip olmayı? Ona bu soğukta destek olacak, hissetmesini önleyecek, gönderilmiş olduğu bu zamandan onu korumak adına tenının etrafında bir güç alanı oluşturacak, uzuvları boyunca dikilmiş, göğsünün içine dolanmış pasif implantları özlüyor mu?

Pek değil.

Ağaçların koyu yeşil rengini not ediyor. Devrilme zamanlarını ölçüyor. Gökyüzünün beyazlığını, rüzgârın sarışını kaydediyor. Karşılaştığı adamların (zira çoğu erkek) isimlerini anmsıyor. Topluluğa katılıp değerini kanıtladığı, ulaşmak için didindiği noktaya vardığı gizli görevindeki on yılın ardından bu savaşa hazır hissediyor.

Kendini hazır hâle getirmişti.

Yığılmış kütükleri çürük var mı diye tararken diğerleri saygı ve korkuyla önünden çekiliyor. Demir kırı at burnundan soluyarak yeri eşeliyor. Kırmızı, eldivenini çıkarıp tomruk tomruk, halka halka, her birinin yaşını hissederek parmak uçlarını ağaç gövdelerinde gezdiriyor.

Mektuba rastladığında duruyor.

Diz çöküyor.

Diğerleri etrafına toplanıyor: Onu bu denli rahatsız eden de ne? Bir alamet? Bir lanet? Odunculuklarındaki bir kusur?

Mektup ağacın kalbinden başlıyor. Kalınlaşıp incelen halkalar, Kırmızı dışında oradaki kimsenin bilmediği bir alfabedeki sembolleri oluşturuyor. Sözcükler küçük, bazı bazı lekelenmiş ama sabitler; metnin her satırı on yılda

oluşmuş ve birçok satır var. Kökleri saptamak, yıldan yıla besin vererek veya çekerek mesajı oluşturmak yüzyıl almış olmalı. Belki yerel efsaneler bu ormanda bir an görülüp kaybolan bir periden ya da buz tanrıçasından bahsediyordur. Kırmızı, iğneyi yerleştirirken nasıl bir ifade takındığını merak ediyor.

Mesajı ezberliyor. Kabartı kabartı, satır satır hissediyor onu ve yılların yavaş bir aritmetiğini yapıyor.

Bakışları değişiyor. Yakınındaki adamlar onu on yıldır tanısalar da daha önce hiç böyle görmemişlerdi.

Bir tanesi, "Bunu atalım mı?" diye soruyor.

Kırmızı kafasını sallıyor. Ağacın kullanılması gerek. Yoksa başka biri bulup benim okuduklarımı okuyabilir, demiyor.

Kütükleri kampa sürüklüyorlar. Parçalıyor, kesiyor, düzlüyor, savaş makineleri hâline getiriyorlar. İki hafta sonra, paramparça tahtalar, hâlâ tüten, hâlâ ağlayan bir şehrin düşmüş duvarlarının etrafında yerde yatmakta. Hedefe doğru ilerleme dörtnala devam ediyor, arkada kalan kan oluyor.

Akbabalar yukarıda halkalar çizse de burada çoktan ziyafet çekmişlerdi.

Arayıcı çorak toprağı, yıkık şehri geçiyor. Makinelerin enkazlarından kıymık topluyor ve güneş batarken o kıymıkları teker teker parmaklarına sokuyor.

Ağzı açılıyor fakat hiç ses çıkmıyor.

Kusursuz Kırmızım,

Siz bizim Moğollaştırdıklarımızdan musunuz yoksa Moğollaştıramadıklarımızdan musunuz? Bu hile işin birliğinde cevabını verirsin belki.

Beni kapana kıstırabileceğin düşüncesi (yoksa hiç soymuma dolamak mı demeliyim? Of of, bu espri için pişman bile değilim) o kadar enfes ki itiraf edeyim, hayli etkilendim. Sen hiç riske girmiyorsun, demek? Hesaplamaların öyle kesin ki öngörülen başarı oranı yüzde 80'den az olan herhangi bir senaryoyu derhal reddedebiliyorsun, öyle mi? Sıkıcı bir poker oyuncusu olacağını düşünmek üzüyor beni.

Fakat sonra muhtemelen hile yapacağın aklıma geliyor, bu da bir teselli.

(Yenmeme izin vermeni asla istemezdim. Düşüncesi bile korkunç!)

Gözümde gözlük vardı ama 8027. Lafı hâlâ nasıl sürü-

larınla gözlerimin nasıl kocaman olduğunu bir hayal et, lütfen. Beni oraya amirlerim mi yollamış! Bir amirim var mıymış? Komuta zincirimde bir yozlaşma olabileceği iması! Benim iyiliğime dair sevimli bir kaygı! Yoksa beni sizin takıma mı almaya çalıyorsun, sevgili Koşinil?

"O zaman da iyice birbirimizin boğazına çökerdik." Ay, çiçeğim. Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun.

Seninle benim, bütün olarak savaşın nasıl da bir mikrokozmosu olduğumuz üzerine uzun uzun düşünüyorum bazen. İkimizin fiziği: Etki ve eşit bir karşıt tepki. Senin kelimelerinle, benim sarmaşıklı-petekli elf diyarım, karşısında da senin teknolu-meknolu distopyan. İkimiz de meselenin bu kadar basit olmadığını biliyoruz, bir mektubun cevabının onun tam zıddı olmadığı gibi. Fakat yumurta mı ornitorenkten çıkar yoksa ornitorenk mi yumurtadan? Amaçlarımızla başvurduğumuz yollar her zaman birbirine uymuyor.

Bu kadar felsefe yeter. Bana söylediğin şeyi sana basitçe söyleyeyim: Beni öldürebilirdin, fakat öldürmedin. Ajans'ının bilgisi ve izni dışında hareket ettin. Bahçe'deki yaşama dair görüşlerin, iğneli ve patavatsız bir cevap vermeye kışkırtma amacıyla hesaplı bir hareket olarak okunabilecek kadar saçma stereotiplerle dolu (bu sözcükleri yetiştirmemin ne kadar uzun sürdüğü göz önüne alınınca hayli komik), fakat o kadar ince bir güzellikle dile getirilmiş ki samimi, meraklı bir cehaletin itirafı olarak algılanabilir.

(Fakat şahane balımız var; tadı en iyi günün serin bir zamanında, yumuşak bir peynirle beraber sıcak ekmeğin üzerine petek kalınlığında sürülerek yenince çıkar. Senin

türün hâlâ yemek yiyor mu? Yoksa yalnızca tüpler ve damardan beslenme, uzak liflerin yiyeceğine göre optimize edilmiş metabolizmalar mı söz konusu? Sen uyur musun, Kırmızı, rüya görür müsün?)

Bu ağacın seneleri sona ermeden ve emrindeki yiğit adamlar sözlerimden kuşatma silahı yapmadan önce dosdoğru konuşayım: Bu işten istediğin nedir, Kırmızı? Burada ne yapıyorsun?

Bana ya gerçek bir şey söyle ya da hiçbir şey söyleme.

Sevgilerimle,
Mavi

Not: Şahsım adına harcanan araştırma çabası duygulandırdı beni. *Bayan Leavitt'in Rehberi* iyi bir kaynak. Mektup sonu notlarını artık keşfettiğine göre kokulu mürekkepler ve mühürlerle ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum!

Not 2: Şu an hile, oyun yapmıyorum. Bu lifin Cengiz'ine selamımı ilet. Gençken sırtüstü uzanıp beraber bulutları izlerdik.

Mavi, kendi seçtiği isminin etrafındaki her yere yansıdığını görüyor: ay ışığıyla yıkanan buz kütleleri, üstü yüzen buzla dolu okyanus, cama dönüşmüş sıvı. Mürettebat uyurken o da güvertede kuru bir parça ekmek yiyor, kırıntıları kolçaklarından silkiyor ve yükselip alçalan beyaz lekeli sulara düşüşünü izliyor.

Ambara kafa derisi istiflemek için sabırsızlanan, kürk, et ve yağla sezon bitince satın alabileceklerine aç tam kadro bir avcı grubu taşıyan uskunanın ismi *The Queen of Ferryland*. Mavi kısmen petrolle, esas olaraksa yeni buhar teknolojilerinin konuşlandırılmasıyla ilgileniyor: Sırasıyla ulaşılması gereken neticeler, endüstriyi ulaştırmak gereken bir nokta, bu gemileri iki ateş arasında, Bahçe'ye giden bir rota üzerinde yönlendirecek bir dümen idaresi söz konusu.

Yedi lif buradaki balıkçılık endüstrisinin çöküşü veya devamı üzerinden birbirine bağlı – kimileri için önemsiz bir mesele, kimileri içinse her şey demek. Bazı günler Mavi, birilerinin neden bu kadar küçük sayılar yapmaya

tenezzül ettiğini merak ediyor; diğer günlerse sonsuzluğun bile bir noktada başlaması gerektiği aklından geçiyor.

Görev sırasında öylesi günler nadiren olur.

Görevler çoğunlukla tüm bir yaşamken, bir avcı kancası kullanabilmesi için gereken hikâyenin oluşturulması yıllar sürüyorken, Mavi'nin bir görev sırasında ne düşündüğüne dair kim bir şey söyleyebilir ki? Çok sayıda rol, elbise, parti, pantolon ve kurulan ilişkiler birleşip gemide yatacak bir yer kapması ve Newfoundland kışını uzakta tutacak şekilsiz giysilere sarılmasıyla sonuçlanmıştı.

Ufukta titrek ışıklar parıldıyor, üzerindeyse gün aymakta. Avcılar, aralarında Mavi'yle, uskunanın kenarından dışarı boşalıyorlar: Aletleri ellerinde, güle söyleye, kafataslarına vurup derileri ayırarak buz üzerine yayılıyorlar.

Mavi, güverteye üç post taşımıştı ki büyük, atılgan bir yavru fok çarpıyor gözüne: Hayvan kafasını yarım saniyeliğine tehdit edercesine kaldırıp suya kaçıyor. Mavi ondan hızlı. Yavru fokun kafatası sopasının altında bir yumurta gibi kırılıyor. O da derisini incelemek için yanına çömeliyor.

Gördüğü şeyle *hakapik*le vurulmuşa dönüyor. Orada, el yapımı kâğıt gibi alacalı ve lekeli, buz bağlamış kürkün üzerinde, beneklerle çiller okuyabildiği bir sözcük biçimini alıyor: "Mavi".

Deriyi doğrarken elleri titremiyor. Nefesi normale dönüyor. İşin büyük kısmında eldivenlerini temiz tutmuştu ama şimdi onları bir isim kadar kırmızıya buluyor.

Parlayan iç organların derinliklerinde öğütülmemiş, sözcükler çizilip oyulmuş kuru bir parça morina balığı

gömülü. Kırmızı, bagdaş kurmuş, yanında fok bağırsakları değil de güzel kokulu bir çay tütüyormuşçasına rahat, buzun üzerine kurulmuş olduğunun pek farkında değil.

Postu yanına alacak. Morina balığını toz hâline gelene kadar ezip bayat, yağlı ekmeklerin üzerine serperek akşam yemeğinde yiyecek; hayvanın cesedindense alışılageldik yoldan kurtulacak.

Arayıcı kaçınılmaz biçimde peşinden geldiğinde, geriye kalan yalnızca, mavi karın üzerinde kırmızı bir leke. Tüm renk gidene kadar elleri ve dizleri üzerinde yalıyor, emiyor, çiğniyor.

Sevgili *Mood Indigo*'m,*

Özür dilerim, şey, her şey için. Son mektubundan bu yana, benim açımdan uzun zaman geçti, korkarım seninkinden de – Cengiz'le yaklaşık on yıl daha geçirdim (bu arada onun da selamı var; seninle ilgili, en azından ben sen olduğunu düşünüyorum, epey ilginç hikâyeler anlattı bana), ardından harekât sonrası raporlar, sonra da her zamanki rutin yeniden örme dansı vardı. Bir değerlendirmeyle de son nokta konuldu. Geçtim – her zamanki gibi. Olağan saçmalık işte. Sizde de benzer bir şeyin olduğunu tahmin ediyorum: Ajans ipin epey aşağılarında bir yere çöreklenip ajanları yukarı gönderiyor, sonra da Kumandan geri dönen ajanlardan şüpheleniyor. Evet, seyahatlerimizde farklılık gösteririz; evet, farklı tonlar alırız; çember çizeriz; asosyalce hareket ederiz. Zaferin bedeli uyum. Bunu fark edeceklerini sanırsın.

* 1931 tarihli caz şarkısı. Kelime anlamıyla, "Çivit Mavisi Ruh Hali" olarak çevrilebilir. –çn

Yılın büyük kısmını senin sözüm ona mizahını bünyemden atmakla geçirdim. Mogollaştırdıklarımızdan mısınız, ha!

Önerin üzerine kokular ve balmumu mühürler hakkındaki kaynaklara başvurdum. Bu temel madde yollu iletişim işi bir miktar mantığa aykırı. Bir mektubu –bulutta bir izi dahi olmayan fiziksel bir nesne, onca bilgi içeren tek bir narin kâğıt parçasını–, üzerinde üstelik bir de ideografik imza olan daha bile yumuşak bir maddeyle kapatmak! Eline geçtiği herkesi mesajı yollayanın kimliğine, rolüne hatta amacına dair bilgilendirmek! Fiili güvenlik açısından tam bir delilik. Fakat ermişlerin söylediği gibi, aşılamayacak dağ yoktur; dolayısıyla ben de bir denedim. Mühür vurulmuş fok balığını beğenirsin umarım.* Ayrıyeten bir koku eklemedim ama söz konusu vasıtanın tamamen kendine özgü bir rayihası var zaten.

Mektuplarda da bir çeşit zaman yolculuğu söz konusu, değil mi? Küçük şakama güldüğünü hayal ediyorum, homurdandığını hayal ediyorum, sözlerimi fırlatıp attığını hayal ediyorum. Hâlâ benimle misin? Boş havaya ve bu bedeni yiyecek sineklere mi konuşuyorum? Beni beş yıllığına terk edebilirsin, asla dönmeyebilirsin; bense geri kalanı bunu bilmeyerek yazmak zorundayım.

Düşününce, okundu bilgisi almayı tercih ediyorum: Ağlarımız yoluyla anlık bir yavaş telepati tokalaşması. Fakat bu da kendi çapında büyüleyici bir teknoloji.

Yemek yiyip yemediğimizi sormuşsun.

Cevaplaması zor bir soru. Tek bir biz yok; birçok biz

---

* Kelime oyunu yollu espri yapılmış. İngilizcede "seal" sözcüğü hem "fok balığı" hem de "mühürlemek" anlamlarına gelir. –çn

var. Bu bizler değişiyor ve dönüşümü çalışıyor. Bir saatin mekanizmasını hiç inceledin mi? Çok çok iyi bir saati kastediyorum; ne demek istediğimi görmek istersen aşağı. MS 33. yüzyıl Gana'sına in. Akra'daki Limited Unlimited şirketi, dişleri gözle görülmeyecek denli küçük, kendisi de bir kum tanesinden büyük olmayan nano ölçekli yeni saydam çarkları ve sofistike özellikleriyle mükemmel parçalar yapıyor: Işığı bir kaleydoskop gibi kırıyorlar. Ayrıca saati her zaman doğru gösteriyor. Sen'den bir tane ama biz'den çok sayıda var: Her biri kendine has özelliklere, arzulara, amaçlara sahip üst üste dizilmiş parçalar. Bir kişi farklı odalarda farklı yüzler takabilir. Zihinler spor olsun diye beden değiş tokuş edebilir. Herkes canının istediği her şey olabilir. Ajans az bir miktar düzen dayatır. Yani, yemek yer miyiz?

Ben yerim.

Gerekli olmasa da. Biz kapsüllerde büyürüz, temel bilgimiz grup grup iletilir, besin dengemiz jel banyosuyla sağlanır ve çoğumuz orada kalırız, zihinlerimiz bedenlerimizden ayrılmış hâlde boşlukta yıldızdan yıldıza uçuşur. Uzaktan kontrollü cihazlar aracılığıyla yaşar, pek çokları arasından biri ve çoğuna kıyasla da yavan olan fiziksel dünyayı pilotsuz araçlarla keşfederiz. Bazıları çıkıp gezinir, tek dolumluk enerjileriyle aylarca devam edebilirler ve istediğin zaman geri dönebileceğin bir kapsül her zaman vardır.

Tüm bunlar çoğunlukla siviller için geçerli tabii. Ajanlar daha özgür bir işleyiş şekline ihtiyaç duyuyor. Topluluktan ayrıyız ve kendi bedenlerimizde hareket ederiz. Böylesi daha kolay.

Yemek yemek iğrenç, öyle değil mi? Teoride yani. Hiperuzay şarj istasyonlarına, güneş ışığı ve kozmik ışınlara alışmışken, bildiğin güzelliklerin çoğu büyük bir makinenin kalbinde bulunurken, toz toprakta yetişen şeyleri ezerek, ağzını kalbinin altındaki asit torbasına bağlayan ıslak tüpten sığacak bir lapa hâline getirmek üzere tükürük kaplı etlerden fırlayan kemikler kullanmanın cazibesini görmek kolay değil. Kapsülden ayrıldıktan sonra yeni başlayanların alışması hayli vakit alıyor.

Ama bugünlerde yemek yemekten keyif alıyorum. Açıkça söylemek istemeyen pek çoğumuz da öyle. Mest oluyorum, birinin sadece zorunlu olmadığı meşgalelerle uğraşırken olduğu gibi. Koşucu, aslandan kaçmak zorunda olmadığı zaman keyif alır koşmaktan. Cinsellik, her türlü çaresiz hayvansı üreme arzusundan ayrıştırıldığında güzelleşir; hatta, yakın zamandaki yirmi yıllık konaklamam ve beraberinde getirdiği kurak dönemden sonra söyleyebileceğim gibi, bir süredir cinsel ilişkiye girmemiş olmanın yarattığı arzudan da ayrıştırıldığında.

Akçaağaç şurubu serpilmiş, ekstra tereyağlı yabanmersinli kreplerden yiyorum; o şişkin pufluk, yabanmersininin dişlerimin arasında patlayışı, tereyağının damağımdaki tadı... Dokuları ve hoş tatları keşfediyorum. Hiçbir zaman aç değilim, dolayısıyla sonraki lokma için acele etmiyorum. Cam yiyorum; diş etlerim kesilirken minerallerin, metallerin, yabancı maddelerin tadına varıyor, zavallı bir serserinin kumu almış olduğu sahili görüyorum. Ufak taşlarda nehrin, balık pulunun, uzun zaman önce yok olmuş buzulların tadı var. Kereviz gibi çatır çuturlar. Hisleri, benim gibi tutkunlarıyla paylaşı-

yorum; onlar da kendilerininkini benimle paylaşıyorlar, gerçi bir miktar kayıp oluyor ve alıcıların detay seviyesi de sorun teşkil etmeye devam ediyor.

Yani, dolambaçlı olarak söylediğim şey şu: Yemek yemeyi severim.

Muhtemelen gereğinden fazla. Ajans'tayken toplum içinde nadiren yiyebiliyorum. Yoksa Kumandan sorular sormaya başlıyor. İpin yukarısına, *sürekli* yemek yedikleri yerlere yapılan gezintiler, sonrasında gelen yozlaşma hissi...

Peki ya sen? Kastettiğim nasıl yemek yediğin değil tam olarak, tabii bilgi vermek istersen buyur lütfen. (Bal ve ekmek betimlemelerin için teşekkür ederim.) Bizim üst üste binmiş yapılarımızı anlattım biraz: kamusal ve özel toplulukları, ortak ilgi alanlarını, ortak duyguları. Sizin dünyanıza ait olmak nasıl bir şey? Arkadaşların var mı, Mavi? Ve nasıl?

Benden gerçekleri anlatmamı istemiştin. Ben de anlattım. Ben ne istiyorum? Anlayış. Etkileşim. Zafer. Bir oyun: Saklanmak ve keşfetmek. Hızlı bir rakipsin, Mavi. Zor bahislere oynuyorsun. Oyuna hâkimsin. İlla ki savaşacaksak, hiç değilse birbirimizi eğlendirebiliriz. Yoksa en başında bana neden sataşasın ki?

Sevgilerimle,
Kırmızı.

Not: Koşinil! Şimdi anladım.

Atlantis batıyor.

Müstahak. Kırmızı bu yerden nefret ediyor. Bir kere, çok sayıda lifte çok sayıda, daima da batan, Atlantis var: Yunanistan açıklarında bir ada, Atlas Okyanusu ortalarında bir kıta, Girit'te Minos Uygarlığı öncesi ileri bir medeniyet, Mısır'ın kuzeyinde süzülen bir uzay aracı, vesaire. Çoğu lifte de Atlantis hiç yoktur, yalnızca düşler ve deli şairlerin kendilerinden de deli söylentileri yoluyla bilinir.

Çok sayıda olduklarından Kırmızı sadece bir tanesini ne düzeltebiliyor ne de düzeltmekte başarısız olabiliyor. Kimi zaman iplikler ona köstek olmak için Atlantis tomurcukları veriyormuş gibi hissediyor. Komplo içerisindeler. Tarih düşmanla işbirliği yapıyor. Kariyeri boyunca batan, yanan bir adadan otuz, kırk kez, en azından bu bitti diye düşünerek uzaklaşmışlığı vardır. Otuz, kırk kez de şu çağrı gelmiştir: Geri dön.

Yanardağın dibinde koyu tenli Atlantisliler gemilerini bulmaya çalışıyor. Bir anne, bir kolunda çığlıklar atan oğlunu taşıyor, kızını elinden sıkıca tutuyor. Baba arıla-

rında. Hane tanrılarını taşımakta. Gözyaşları yüzündeki iste yol yol. Bir rahiple rahibe tapınaklarında kalıyor. Yanacaklar. Hayatlarını adamışlardı şeye – sahi kimeydi? Kırmızı, aklında tutamamıştı. Kendini kötü hissetti.

Hayatlarını adamışlardı.

Önce tanrılar ve çocuklar olmak üzere gemileri dolduruyorlar. Yer sarsılıp gök tutuştukça en cesur ve en azimliler bile işlerini bırakıyor. Notlar, matematik işlemleri ve yeni motorlar geride kalıyor. Yanlarına aldıkları insanlar ve sanat. Matematik yanacak, motorlar eriyecek, kemerler küle dönecek.

Üstelik bu tuhaf Atlantislerden biri bile değil. Burada ne kristaller ne uçan arabalar ne mükemmel hükümetler ne de psişik güçler var. (Gerçi son ikisi zaten varoluşta yok.) Fakat yine de: Oradaki adam ortalamanın altı asır öncesinde bir buhar ve rüzgâr türbini inşa etti. Şu kadın, mantık ve tefekkür yoluyla, sıfırın kendi matematik çalışmaları açısından faydasını kavradı. Şu çobansa evinin duvarlarına desteksiz kemerler inşa etti. Ufak dokunuşlar, yararsız görünecek kadar temel fikirler. Buradaki hiç kimse değerlerinin ayırdında değil henüz. Ama eğer bu adada yok olmazlarsa, biri çıkıp faydalarını birkaç yüzyıl erken fark edip her şeyi değiştirebilir.

Bu nedenle, Kırmızı onlara zaman kazanmaya çalışıyor.

Protezleri ısıyı dışarı salmak için kıpkırmızı parlıyor. Tenini alazlıyor. Kırmızı, ter içinde kalıyor. Homurdanıyor. Öfkeli bakışlar atıyor. Burada kendini zorluyor. Ada kurtarmak tek kadınlık bir iş değil, dolayısıyla o da bir kadının yapabileceğinden daha fazla çabalıyor.

İlerleyen lav akıntılarının önünü kesmek için devasa kayalar yuvarlıyor. Elleriyle yeni yapay nehir yatakları çiziyor. Elinin altındaki gereçlerle kayaları kırıp parçalarıyla başka yerlerde başka kayalar oluşturuyor. Yanardağ sarsılıyor, yarılıyor, havaya kayalar püskürtüyor. Tepesinde dumandan bir fıstık çamı filizleniyor. Kırmızı, deri ve ışıktan bir yıldırım gibi hızla yukarı koşuyor.

Lav parıldıyor, fokurduyor, püskürüyor. Bir kısmı yakınına kadar geliyor. Kırmızı kenara çekiliyor.

Kül yeşili deniz, bulanık siyah gökyüzünü yansıtıyor. Son karabataklar da kaçıyor, karanlık üzerinde karartılar. Kırmızı bir işaret arıyor. Kaçırdığı bir şey var. Ne olduğunu bilmiyor. Göğü ve okyanusu kafasında tartıyor bir süre, merak ediyor.

Başka yöne bakarken yüzüne doğru bir parça lav fırlıyor. Bakmaksızın yakalıyor eliyle. Derisi, aşağıda panik hâlindeki köylülerin etlerini saran cinsten olsaydı kavrulurdu. Değil, kavrulmuyor.

Fazla uzun izledi. Kalderaya, fışkıran lavlara geri dönüyor.

Duruyor.

Kabaran kırmızılıkta siyah ve altın rengi damarlar belirmekte. Kara izni sırasında ziyaret ettiği bazı güneşlerin yüzeyleri de böyle görünür. Onu duraklatan bu değil.

Değişen renkler yalnızca bir an kalan, artık tanıdık bir el yazısıyla, sözcükler oluşturuyor. Lav aktıkça sözcükler de değişiyor.

Kırmızı okuyor. Dudakları tek tek heceleri şekillendiriyor. Ateşin şekillendirdiği sözcükleri eski usul hafızaya işliyor. Gözlerinde bulunan kameraları bu iş için kullan-

mıyor. Kafatasının içinde, optik bir sinirle karıştırılabilecek fiber telinin etrafına sıkıca sarılı bir kayıt mekanizması var; onu devre dışı bırakıyor – Ajans bunu yapabildiğinden habersiz. Lav kenarlardan taşmakta. Üzerinde durduğu yüksek çıkıntıyı, erimiş kayaları önceden belirlediği kanaldan akıtacak bir tür oluk ağzı yapmak için kırmak vardı aklında. Onun yerine, durup izliyor.

Aşağıda köy yanıyor. Zirvedeki son çabaları olmadan hendekleri ve palankaları daha az işe yarıyor ama matematikçi kadının hâlâ balmumu tabletlerini almak için zamanı var en azından. Gemiler hareket ediyor. Evleri denizi boylarken depremin yol açtığı dalgadan kurtulacak kadar uzaklaşıyorlar.

Kırmızı tamamen çuvallamış değil. Bunun, kurtarması için geriye yollandığı son Atlantis olmasını umarak başını sallayıp uzaklaşıyor. Şimdi hatırlıyor.

Yanardağ duruluyor. Rüzgâr zamanla bulutları aralayıp masmavi gökyüzünü ortaya çıkarıyor.

Arayıcı kaygan ve çorak tepeden yukarı tırmanıyor. Soğuyan lavın yanında ince, parıldayan volkanik cam telleri öbeklenmiş. Başka bir zaman ve yerde bunlara *Pele'nin Saçları** denilecek. Arayıcı mırıldanarak telleri çiçek gibi elinde topluyor.

---

* (Orj.) Pele's Hair. Volkanik camların liflerinden oluşan ve şekline saçı andıran bir tür lav. İsmini Hawaii volkan tanrıçası Pele'den alır. –*yhn*

Titiz Kardinal Kuşum,

Sana bir sır vereyim: Atlantis'ten nefret ediyorum. Tüm liflerdeki her bir Atlantis'ten. İğrenç bir iplik. Bahçe ve benim Vardiyamla ilgili sana öğretilmiş olma olasılığı yüksek her şey seni, iyi işlerin bir kalesi, bir uygarlığın nasıl olması gerektiğine dair asıl Platonik ideal olarak ona epey değer verdiğimize inanmaya itiyor olmalı: Gözleri pırıl pırıl kaç genç yüreklerinin ateşini oradaki hayali yaşamlara adamıştır? Sihir! Sonsuz bilgelik! Tekboynuzlu atlar! Tanrıların bizzat ete kemiğe bürünmüş hâlleri! Bu kavramları sürdürmek için yaptığımız işler, bir düzine kadar yirminci yüzyılın yayıncılık hataları göz önüne alındığında, düşündüğünden daha incelikli. Geçmiş yaşamlarını tapınaklarında düşleyen bu kadar çok sayıda hevesli genci beslemek için Atlantis'in epey sağlam bir rahip sınıfı olsa gerek!

Fakat ne sıkıcı yer! Açık bir yara gibi hasta, cansız. Mide bulandıran sonuçları olan başarılı bir deney. Ya-

nardağ patlaması başlarına gelmiş en iyi şeydi: Artık bir efsane, olasılık, gizem, bin yılı aşkın bir zamanda geliştirdikleri herhangi bir şeyden çok daha üretken bir motor.

Değer verdiğimiz işte bu. Yanardağ patlaması ve dalga; arkasındaki her zaman biziz.

Yemek üzerine söylediklerin için teşekkür ederim. Gemideki ekmeklerle geçen haftaların ardından bilhassa iyi geldiler. Söylemem gerek ki alışılagelen, tıpkı Bayan Leavitt'in de yapacağı gibi, zarfı mahvetmeden açılabilecek mektuplar yollamaktır fakat buluşunun ne kadar hoşuma gittiğini anlatamam.

Şunu söyleyebilirim ki, buzun üzerinde hava çok soğuktu. Mektubun içimi ısıttı.

İdeografik imzalar ve fiili güvenlik hakkındaki sözlerin, birkaç lifte Hardwick'li Bess'in botanikçileri arasında yaptığım bakım işlerini aklıma getirdi. Oradaki zamanımda hanımlarıyla aralarındaki yazışmayı; basit bir konuşmanın ne kadar katmanlı ve karmaşık olabileceğini, samimiyet (genellikle on altıncı yüzyıllarda ortaya çıkan bir sözcük) görünümü altında ne çok sır olduğunu incelemekten zevk almıştım. Elbette sözü geçen ideografik imza dahi gayet bir yalandan ibaret olabilir: sahte pullar, başka bir zarfın içine saklanmış mühürlü mektuplar, balmumunun veya mektubun etrafına sarılan ipek ipin renginde yanlışlık. İskoç Kraliçesi Mary, o çatı altındayken ne çok görkemli laf salatası yapıldı! Seni temin ederim ki yanında kriptografi sönük kalır; çevresel uyaranlara tepki vererek değişen iç içe geçmiş parçalardan oluşan bir şifre hayal et.

Ayrıca tek tipleştirilmiş imlâ henüz İngilizcenin özelliklerinden değildi. O kişiye özgü yazım biçimini de öğ-

sanmadığın takdirde birinin el yazısını taklit etmek boş bir çabaydı. İlginç olarak bu, sonraki yüzyıllardaki sahtecilerin yıkım nedeni olacaktır. O Harika Çocuk Chatterton gibilerin.

Mektup sanatının epey kısmını aslına uygun icra ediyoruz, öyle değil mi? Dövülmüş folklar bir yana. Zaman yolculuğu olarak mektuplar, zamanda yolculuk eden mektuplar... Saklı mânalar.

Burada ne demek istediğimi düşünüyorsun merak ediyorum.

Yiyecekle ilgili sözlerinde –ne tatlı ne iştah açıcı– açlığın bahsi geçmemiş. İhtiyaç yokluğundan söz etmişsin, evet– ne av arayan bir aslan ne de "çaresiz hayvansı üreme arzusu"; bu da elbette keyfe yol açıyor. Ne var ki açlık pek çok açıdan harika bir şey, yalnızca limbik, biyolojik bakımdan ele alınması gerekmez. Açlık, Kırmızı, –açlığı tatmin etmek ya da körüklemek, onu yanan bir fırın gibi hissetmek, diş gibi kenarlarının izini sürmek– bu tek başına bildiğin bir şey mi? Hiç onu beslediğin şeyle kendini bileyleyen, seni yarıp açacak, ortaya yeni bir şey çıkaracak kadar keskin ve parlak bir açlık duyduğun oldu mu?

Bazen arkadaş yerine buna sahip olduğumu düşünüyorum.

Umarım bunları okumak çok zor olmuyordur. Kısa zamanda elimden gelenin en iyisi bu – umarım ada etrafında parçalanmadan sana ulaşır.

Sonraki Londra'da yaz bana.

Mavi

Sonraki Londra –aynı gün, ay, yıl ama bir lif sonrası– diğer Londraların hayalini kurduğu türden bir Londra'dır. Sepya renkleri, gökyüzünde dizi dizi zeplinleri, imparatorluğun yalnızca baharat ve şekerli taçyaprağı kokulu pembemsi bir fon parıltısı olan kabul edilmiş acımasızlığıyla. Bir roman havasında, sadece hikâyenin gerektirdiği yerlerde pisleşen, tümüyle etli turtalar ve monarşiden ibaret; burası Mavi'nin sevdiği ve sevdiği için de kendinden nefret ettiği bir yer.

Mayfair'deki bir çaycının bir köşesinde, sırtı duvara dönük, bir gözü kapıda –bazı casusluk kuralları hem zamanı hem mekânı aşıyor– diğeriyse tasarım bir Yeni Dünya haritasında oturmakta. Mekâna biraz aykırı buluyor –çaycı alenen Oryantalist bir estetiğe sahip– ama eklektizm Mavi'nin bu lifin telleriyle ilgili muhabbet duyduğu pek çok şeyden biri.

Saçları şimdi siyah, gür ve uzun; başının tepesinde örgülerle sarılan bir topuz şeklinde ustaca toplanmış; özenle kıvrılan bukleler ensesine dökülüp dikkati boynunun

uzunluğuna ve çukuruna çekmekte. Giysisi mütevazı ve derli toplu, son moda olduğunu söylenemez; prenses kesim ortaya çıkalı birkaç sene olmuştu ama onu antrasit renginde kullanıyor. Bir rol oynamak için değil, görünmez olmak için burada.

Müessesenin gurur kaynağı olan ince porselenleri zevkle inceledi: Meissen'in atardamarlar gibi kıvrımlı Ming ejderhası, kenarları yaldızlı kemik beyazının üzerinde hurma rengi parıldamakta. Kendi demliğini sabırsızlıkla bekliyor, seçtiği çayın şekerlenmiş gül yaprakları, hafif bergamot, şampanya, misket üzümü ve menekşe notaları arasında alacağı koyu, dumanı tüten, maltlı yolun beklentisi içinde.

Garson gelip sessizce, dikkat çekmeksizin Meissen'in katlı kek tepsisini, demliği, şekerliği masaya yerleştiriyor. Ne var ki, kadın çay fincanını tabağının üzerine koyarken, Mavi'nin eli onun geri çekilmekte olan bileğini kavramak üzere ileri atılıyor. Garson korkmuş görünüyor.

"Bu takım," diyor Mavi, bakışlarına ayarlayıp yumuşatarak nazik, kavrayışına da okşar bir hava verip, "birbiriyle uyumsuz."

"Çok özür dilerim, küçükhanım," diyor garson, dudağını ısırarak. "Çayı çoktan demlemiştim fakat fincanı çatlaktı, ben de çayınız için daha fazla beklemek istemeyeceğinizi düşündüm ve günün yoğun bir zamanı olması dolayısıyla diğer takımların hepsi de rezerveydi; ama eğer beklemeyi sorun etmezseniz sizin için—"

"Hayır," diyor Mavi, bulutların aralanması gibi bir gülümsemeyle; elini kucağına doğru geri çekmesi davranışını telafi ediyor; öncesini garson hayal etmiş olmalı,

elbette, karşısındaki kadın kusursuz bir hanımefendilik örneği, "bu gayet güzel. Teşekkür ederim."

Garson başını eğip mutfağa geri çekiliyor. Mavi, çay fincanına, fincanın tabağına, kaşığına dikkatle bakıyor. Mavi İtalyan porseleni; klasik figürler tahıl hasadı yapmakta, sonsuza dek fincan kenarının altından su taşımakta.

Çayını dikkatle, yaprakları süzmeden fincana boşaltıyor. Çay kaşığını ışığa tutuyor – ipin aşağısından, ne olduğunu bildiğini sandığı bir maddeyle kaplı olduğunu görebilse de emin olmak için kokluyor. Etrafına bakınmamak için kendini tutuyor, bedenindeki her bir atoma kımıldamamasını emrediyor, mutfağa atılma, peşine düşme, yakalama ihtiyacına ket vuruyor.

Onun yerine, boş kaşığını çayının içinde döndürüp yaprakların dağılmasını, girdap oluşturup harfler hâlinde uzanmasını izliyor. Yapraklar her seferinde yavaşça dönüyor ve paragraf aralarını Mavi, küçük yudumlarla belirliyor; her bir yudum, kaşığıyla karıştırıp tekrar anlamlı hâle sokana dek, harfleri bozuyor.

Kısa bir an, boğazındaki sertliğin zehirden mi olduğunu, yutkunamamasının anafilaktik reaksiyon olup olmadığını merak ediyor. Bunlar onu korkutmuyor.

Onu korkutan diğer ihtimaleyse gözlerini kapatıyor.

Çay da mektup da bittiğinde geride yaprak öbekleri kalıyor; bunları da mektup bitimindeki notlar olarak okuyor. Yeni Dünya haritasıyla tam olarak eşleştiğinden kolay oluyor; tutarsızlıkları yönerge olarak okumak kolay.

Dudaklarını kuruluyor, çay fincanını kaldırıp ters

hâlde botunun topuğunun altına koyuyor; öyle sert ve hızlı bir şekilde eziyor ki fincan imha olurken hiç ses çıkmıyor.

O gittikten sonra, hizmetçi kılığına girmiş, faraş ve fırça kuşanmış arayıcı, kalıntıları toplayıp gül goncaları gibi bir araya getiriyor. Göz önünden çekilince kil, kemik ve yaprak karışımını üç düzgün çizgi hâlinde kesip bir banknotu sıkıca rulo yapıyor ve öyle bir hızla burnuna çekiyor ki dumanı gözlerinin arkasında hissediyor.

Çok sevgili 0000FF,*

Atlantis konusunda aynı taraftaymışız – kimin aklına gelirdi? Sanırım hiçbir lif tek bir şey değil; bizi bu bilgiye tümüyle inanacak şekilde eğitiyorlar. Her bir lifin, nasıl eklemlendiğine bağlı olarak farklı şekillerde faydalı yüzleri, çengelleri, kancaları var. Acemiler tek bir değişikliğin bir lifi şöyle ya da böyle yapacağına inanırlar. Bir olay –işgal, spazm, iç çekiş– çekiç gibidir: Bir tarafı kütü ve çivi çakmak için mükemmelken, diğeri onları sökmek için çatallıdır. Ve tıpkı çekiçler gibi, Atlantisleri de kullanmadığın zamanlarda gözünün görmeyeceği bir yerde tutar, bir dahaki ihtiyaca dek güvenli bir yerdeki çekmeceye sokuverirsin.

Bu ışıkta, senin çalışmalarının ne kadarının bana yaradığını merak ediyorum ve de tam tersini – benim hesaplama gücümün ötesinde bir mesele. Kaos Kâhini'ne

* Heksadesimal koda göre mavi renk. –*yhn*

sorardım ama şu anda üst kademedekilerle yeterince sorunum var. Son mektubunun beni gafil avlamasının ardından hızlı hareket etmem gerekti. Batan adanın onca hazineyi de beraberinde götürmesinin üzerine Kumandan, huyu olduğu üzere, açıklama talep etti. Verimde, Ajans'ın standartlarına göre hafif bir düşüş yaşadıysa da performans geçmişim göz önüne alındığında hoşgörü sınırları dahilinde. Ancak sizin tarafın bizim daha korumasız gizli görev ekiplerimize yaptığı baskınlarla birleşince – eh, işten bahsetmemeliyim. Ne de sıkıcı, derdi çay salonundaki dostların.

Özet geçeyim: Son mektubumdan beri epey uzun zaman geçti.

233. Lif'in Atlantis'i sürünün en nahoşu değildi ve orada çok az zaman geçirdim. Ne kadar şaka yapsam da işin önemini anlıyorum. İnsanların ulaşmak için gayret edecekleri hedeflere ihtiyaçları var, ne var ki aksak sistemler çöker. Dolayısıyla biz de onlara idealler inşa ederiz. Değişim ajanları ipte yukarı tırmanarak yararlı lifleri bulur, değerli öğeleri koruyup kalanının toza, daha mükemmel bir geleceğin tohumu için malça dönüşmesine izin verir.

Bayan Leavitt, mektup arkadaşının –bu sen oluyorsun sanırım– mânâlı bulacağı metaforlara bağlı kalınmasını öneriyor. İtiraf ederim ki senin için neyin mânâlı olduğunu tam olarak bilmiyorum. Ben de varsayımlara başvuruyorum: tohum, çimen, bir şeyler yetiştirmek. Biraz stereotipe kaçıyor. Sense bana yazarken volkan ve alev kullanıyorsun.

Açlığı soruyorsun.

Özel olarak *benim* açlığımı soruyorsun.

Kısa cevap: Hayır.

Uzun cevap: Hiç sanmıyorum?

İhtiyaçlarımızı daha kendilerini göstermeden gideririz. Bu bedende, midemin yukarılarına yerleştirilmiş bir organ (tasarlanmış, nakledilmiş, dikkatle test edilmiş bir organ) metabolizmamın yakıta ihtiyaç duyduğu âm gösteriyor ve beni hassas, asabi bir hâle sokup düşüncelerimi köreltebilecek sürüngen beyinli alt dizgeleri durduruyor – yani Evrim Hanımefendi'nin bizi avcı, katil, arayıcı, bulucu ve boğazına düşkün yapmak için oynadığı tüm o oyunları. Gerektiğinde bu organı etkisiz hâle getirebiliyorum fakat güçsüz düşmektense durum raporu almak çok daha güvenilir.

Ancak senin tarif ettiğin açlık –teninden dışarı fırlayan o bıçak, fırtınanın sıklıkla vurduğu bir yamacınkine benzer aşınma, o boşluk– kulağa güzel ve tanıdık geliyor.

Çocukken okumayı severdim. Arkaik bir uğraş, biliyorum; indeks ve indirme daha hızlı, daha etkili, bilginin daha iyi muhafazasını ve edinimini sağlar. Yine de okurdum, hem eskilerden kalma antik kitapları hem yeni basılmış olanları: Bir şeyleri sırasıyla öğrenmek ne tuhaf! Böylece, bir keresinde Sokrates'le ilgili bir çizgi roman okumuştum. Orada Sokrates bir askerdi –gerçekte de öyleydi, o kısım doğru, bizzat sordum– ve bir gece, diğerleri uyurken, düşünmeye koyulmuştu. Kımıldamadan, düşünceleri arasında kaybolmuş hâlde şafağa kadar dikilmiş, şafakla beraber sorusunun cevabını bulmuştu.

O zaman tüm bunlar bana çok romantik gelmişti. O nedenle kapsülümden çıkıp ipin yukarısında uzaklarda,

gevezelik ve ortak görüşten uzakta dolandım. Küçük, havası solunabilir ama çorak bir dünyada bir tepe başı buldum ve çizgi romandaki Sokrates gibi orada, düşüncelerimde kaybolmuş hâlde, ağırlığımı tek ayağıma vererek dikilip hareketsiz kaldım.

Güneş battı. Yıldızlar açtı. (Bunlar gül, değil mi? Ya da öyle bir şey? Dante demişti.) Kulaklarım sessizliğe alıştıkça, diğerlerini hâlâ duyabildiğimi fark ettim: Gevezeliğimiz gökleri dolduruyor, seslerimiz yıldızlardan yankılanıyordu. Sokrates'in duruşu bu değildi, Li Bai'ınki de Qu Yuan'ınki de. Kendimi soyutlayışım, deneyim, beni önemseyenler ve benim önemsediklerim arasında ufak bir dalgalanma yaratmış, o dalgalanma yayılmıştı. Lensler ve gözler bana dönmüştü.

On üç yaşındaydım, sanırım.

Öneriler geliyordu: felsefe kitapları, meditasyon rehberleri, alıştırma ve ittifak teklifleri. Çevreme doluştular. Kulaklarımda fısıltılar: *İyi misin? Yardıma ihtiyacın var mı? Bizimle konuşabilirsin. Her zaman.*

Gözyaşları da vardı. Bu işlemi, ağlamayı engelleyen başka organlar da var; gözlerimizi kuru, zihinlerimizi keskin tutuyorlar ama kimya kimyadır, kortizol da kortizol.

Yazmak, olması gerekenden daha zor geliyor. Olması gerekenden daha kolay aynı zamanda. Kendimle çelişiyorum. Geometriciler utanç duyardı.

Hepsini yolladım.

Her varlık kendi mahremiyeti üzerinde hak sahibidir, dolayısıyla beni görmelerine izin vermeyi reddettim. O ufacık kayanın üzerinde bir başımaydım ve bıraktım dünya karanlığa gömülsün.

Rüzgâr esiyor. Yüksek yerlerde geceleri soğuk olur. Keskin kayalar ayaklarımı acıtıyor. On üç yıldır ilk defa yalnızdım. Her neydiysem, her neysem, önce yukarı, yıldızların arasına yuvarlandım, sonra da aşağı, çorak topraklara. Yere saplandım. Gece kuşları ötüştü; kurt gibi ama tek başına ve daha büyük, altı bacaklı, çift sıra gözleri olan bir şey geçip gitti.

Gözyaşları kurudu.

Ve ben yalnız hissettim. O sesleri özlüyordum. O seslerin ardındaki zihinleri özlüyordum. Görülmek istiyordum. Bu ihtiyaç kalbime saplanmıştı. İyi hissettirdi. Bunu senin bileceğin bir şeyle nasıl karşılaştıracağımdan emin değilim ama bir insanın bir Şey'le, kozmosun uzak köşelerinde savaşmak için yapılmış dağ kadar bir yapay tanrıyla iç içe geçtiğini hayal et. O koca metal kütlesinin kızın etrafını tümüyle sardığını, onu aşağı bastırdığını, ona güç verdiğini, hortumlarının onun etiyle karıştığını hayal et. Kızın o hortumları kesip dışarı çıktığını hayal et: narin, enerjisi çekilmiş, zayıf, özgür.

Hafif, içi boşaltılmış, açtım. Gün doğdu. Hiçbir cevaba erişemedim. Ben Sokrates değilim. (Sokrates'i tanırım, orduda beraberdik, seninle de senatör... Fakat konudan sapıyorum.) Yine de yürümeye devam ettim, oradan bir başka yere, sonra da sıradakine, ta ki yıllar sonra eve dönene dek.

Sonra Kumandan beni bulduğunda, içime sokulup, senin gibilere göre bir iş var, dediğinde tüm Ajanların benim gibi olup olmadıklarını merak etmiştim. Değillerdi; bunu sonradan keşfettim. Fakat hepimiz kendimize has şekillerde sapkınızdır.

Bu açlık mıdır? Bilmiyorum.

Hiç arkadaşın yok, ha? Mavi! Asla aklıma gelmezdi. Bilemiyorum; sanırım hepinizi kamp ateşlerinin etrafına kıvrılıp eski mücadele şarkıları söylerken canlandırıyoruz gözümüzde.

Yalnız mı hissediyorsun?

Umarım çayın durumu iyidir. Tadı güzel mi? Neyse. Bir dahakine daha halka açık bir yerde arayacağım seni.

Sevgilerimle,
Kırmızı

Not: Bunu yazarken tereddüt ediyorum ama... Mektuplarımın uzun olduğunu fark ettim. Daha az ve öz yazmamı tercih edersen öyle de yapabilirim. Varsayımda bulunmak istemem.
Not 2: Hitap kısmındaki muğlaklık için özür dilerim – Bayan Leavitt o kısmı hitap diye adlandırıyordu, sanırım? 8. Lif 19. yy. Londralılarının ithal porselendeki o mavi tonuna ne isim verdiklerini unuttum. Hatırlasaydım onu kullanırdım.
Not 3: Yine de biz kazanacağız.

Ermişin dediği gibi. Herkes büyük gemiler ve tekneler inşa ediyor."

İmparator, yanıbaşında duran muntazaman inşa edilmekte olan gemilere ait ve her birine kendi özel hayatının huzur bulduğu tapınakların yanında, tepenin yukarısında sabahlara kadar sürer. Taş basamaklar ve yollar sırt boyunca tepeden tepeye birbirine bağlar. Büyük şehirler kurulup serpilir. Sonra zaptedilmiş şehirlerine çöllükler yayılır, onların da ötesinde, hayır şeytanlara karşı, yerliler için nar meyvesi kadar benzeri görülmemiş bir şey olan liman bulunur.

Sahil şeridi boyunca ticaret yapılıyor tabii, saz sallarıyla da dağlık arazideki göllere gidip geliyor. Keşifçiler denizcileri ve balıkçılar rüzgârın biçimlerini bilir, her havadan yol alabilir, kendilerini her tür dalgaya denk görürler. Ama okyanusu ufku onlara her zaman bir duvar gibi görünmüştür; ardıyla dünyanın sonu. Fakat denizcilik yıldızların izlediği yolu hesaplayıp fırtınasını sahile vurduğu tah-

---

* (İng.) Everybody's building the big ships and boats. Bob Dylan şarkısından yazılan "The Mighty Quinn (Quinn The Eskimo)" isimli parçanın bir dizesi. –ÇÖ

ta ve yosun parçalarını toplayarak geçirmiş bir dahinin, suyun ötesinde başka bir diyarın beklediğine dair bir teorisi var. Ondan on yıl daha yaşlı başka bir dahiyse sazları annelerinin yaptıklarından çok daha güçlü ve dayanıklı düğümlemek için bir yol keşfetmişti; bu yöntemle, dahi kadının yönetimi altındaki bir takım bir köyü taşıyacak genişlikte bir tekne inşa edebilirdi.

Oraya ulaşmamızın bir yolu yokken, diye ilk dahiye sormuştu genç erkekler, suyun ötesinde bir diyar olması neye yarar? Ay'ı hedefleseydik bari.

Bir köy taşıyabilen bir teknenin, diye sormuştu genç erkekler bir ikincisine, kıyı balıkçılığına yararı ne?

Neyse ki dahiler, genç erkeklerin çoğunlukla ahmak olduğunu anlarlar.

Böylece, tanıdıkları en bilge varlığa gittiler: İkisi de, ayrı ayrı, dağın zirvesine giden binlerce basamağı çıktı ve huzura kabul gününde, şu anki imparatorun, tahtı üzerinde mumyalanmış altın ve mücevher bezeli, yaşı ve buyurgan duruşuyla parıldayan büyük büyükbabasının önünde diz çöküp hediyelerini sundular. İmparatorun tahtları ardında bekleyen gizli rahipler genç değil, hepsi erkek de değil ve iki noktayı bir çizgide birleştirebilirler.

Böylece büyük-büyük-imparatorun sözü iletilir, böylece bir liman inşa edilir ve maceraya çekilen denizciler toplanır. (Macera her lifte işe yarar – kendi yaşamlarından çok yaşamaya değer verenleri kendine çeker.) Beraber yeni bir dünyaya yelken açacaklar. Beraber canavarların ve mucizelerin diyarına yelken açacaklar. Akıntılar gümüş ve kilim, düğüm işi ve yazgıyı yüklenmiş balık kuyruklu kocaman gemilerini karşıya taşıyacak.

Kırmızı, odun gibi sertleşmiş parmaklarla sazlara düğüm atıyor. İkinci dahinin ilk öğrencilerinden biriydi; büyük-büyük-imparatordan yardım istemesi için onu dürtmüş, merdivenleri yanında çıkmıştı. Burada ne bir savaşçı ne bir general; bir gün ormandan çıplak ve yalnız çıkıp korumaya alınmış, ortalamadan uzun bir kadın sadece. İyi düğüm atıp dokuyor çünkü nasıl yapıldığını öğrendi. Bu gemiyi –en az iki köyü taşıyacak kadar büyük üretim modelini– bitirdiğinde, gemi yelken açacak ve o da beraberinde gidecek zira olur da çözülürlerse birinin düğümlerle ilgilenmesi gerek.

Bu lifte belli belirsiz bir rol oynuyor. Bir yandan düğüm atıp bir yandan düşünürken, bu durumu Go terimlerini kullanarak betimleyebileceğine kanaat getiriyor: Her bir taşı, birçok şey yapabilmesi beklentisiyle yerleştirirsiniz. Bir saldırı aynı zamanda bir blok, blok da aynı zamanda farklı bir saldırıdır. Bir itiraf aynı zamanda bir meydan okuma, meydan okuma da aynı zamanda bir mecbur bırakmadır.

Tawantinsuyu halkı, katillerinin bir gün Pasifik olarak adlandıracağı okyanusa meydan okuyarak, Filipinler'e, ve dahi daha uzaklara, önceden başkalarının yaptığı gibi yolculuk edecekler mi? Bir kadının yemek yemek için tek yapması gereken elini dalgaların altına daldırıp çırpınan gümüşi balıkları yakalamak olacak denli bakir suları geçerek yeni medeniyetler bulup fetihler ya da işbirliği yapacaklar mı? Pasifik'in iki ucu boyunca uzanan bu ittifak ve ticaret, Pizarro'nun grotesk yelkenlileri güneyden yaklaştığında Tawantinsuyu'yu kurtaracak mı? En azından, Avrasya salgınlarıyla erken bir temas bu insanları onlara karşı güçlendirecek mi?

Ya da bir ihtimal; tüccarlar, yakında imparatorluğu dize getirecek devasa bir döviz kriziyle –bakır paralar ile Tawantinsuyu halkında bolca bulunan gümüş arasındaki değişken döviz kurundan kaynaklı– sarsılacak, Ming Hanedanı yönetimindeki Çin'e kadar gidecek mi? İstikrara kavuşan Ming Hanedanı, imparatorlukların dört yüzyıllık yükseliş ve çöküş döngüsünden sıyrılıp Batı'nın yavaş Aydınlanma Çağı'na ve ölçüsüz Sanayi Devrimi'ne ayak uydurmak adına büyüyüp, dönüşüp, genişleyerek varlığını devam ettirecek mi?

Belki de. Küçük bir olasılık, fakat her tür şansı değerlendirmeliyiz. Ajans mutlu değil. Diğer ajanlar yakalanmış veya öldürülmüş, örgüden temizlenmiş ya da akla getirmemenin daha iyi olacağı liflerde mahsur kalmıştı. Kırmızı hariç. Henüz. Fakat daha hızlı çalışması gerek.

Kırmızı'nın elleri düğümün üzerinde kayıyor. Kendi kendine düşünmüyor. Açıklama yapıyor. Peki kime açıklama yapıyor? Şey...

Gökyüzüyle denizin buluştuğu yere bakıyor.

Ayağa kalkıyor.

Yürüyüp gidiyor.

İçinde gözlendiğine dair bir his var. Kumandan onu izliyor olabilir mi? Eğer öyleyse, hangi sebepten? Oldukça dikkatli davranmıştı. Gökyüzünün ismini bile geçirmiyor aklından, sıklıkla.

Yaşlı bir adam onu sahilde yürürken yakalayıp yelkenler için bez teklif ediyor: Numune üstüne numune. O da göz gezdiriyor: Fazla zayıf, fazla zayıf, fazla zayıf, fazla sert ve bu da, ne ki bu? Katlanmış hâlde ve yamuk, dokumadan çok tığ işi.

"Bu olsun," diyor.

Güneş batıda alçalırken, bir kayanın üzerine tüneyip meşe sertliğindeki parmaklarının arasında düğümlerin dilini çözüyor. Her bir harfle sözcüğü dokunarak hissediyor ve bir yandan da gökyüzü ve denizin bu ipi sarmasının ne kadar sürdüğünü, en başta ona düğüm şifresini öğretenin kim olduğunu, çetin bir pasaj üzerinde çalışırken süsen çiçeğinin bezginlikle dudağını ısırıp ısırmadığını merak ediyor.

Güneş batınca, sökülmüş ipi alıp parça parça kesiyor ve her bir parçayı çekilmekte olan gelgite atıyor.

Yıldızlar parlıyor, keza ay da. Karanlık bir şekil pırıltılı dalgalarla kayıp suya dalıyor. Arayıcı teker teker ip parçalarını toplayarak bileğinin etrafına öyle sıkı bağlıyor ki parmakları solup sertleşiyor. Elini yumruk yapıp geriyor. İpin altında derisi yarılıp açılıyor ve ipi de içine alarak geri kapanıyor.

Günbatımından beri sahilde hareketsiz beklemiş olan Kırmızı, ışıldayan dalgalara karşı fok gibi bir şey görüyor, merak ediyor.

Sevgili Kızıl Sabah Göğü,

Mektuplarını kısaltma.

Yalnız hissedip hissetmediğimi soruyorsun. Nasıl cevap vereceğimi pek bilemiyorum. Arkadaşlığı, Yamim Noraim'i* gözlemler gibi gözlemledim: olağanüstü kısa, samimi gayret koşuşturmaları, çılgın içki alemleri, yemek, şarap, bal paylaşmak. Her daim sıkıştırılmış ve geldikleri gibi giden. İkna edici bir şekilde âşık olmak çoğu zaman benim görevimdir ve elbette hiçbir şikayet almadım. Ama bunlar hep iş ve yazacak daha iyi şeyler var.

O zamanlar on üç yaşında olduğunu söylüyorsun. Sen hiç... Sana ne kadar uzun zaman önceymiş gibi gelirse gelsin bana hâlâ çok genç gözüküyorsun.

Benim halkım büyük bahçıvanlardır. Oyunlarımız uzun ve yavaştır, olgunlaşmamız gibi. Bahçe geçmişe bizi eker –Kumandan'ın bunu zaten biliyor, senin de bilmen

* Musevilikteki bir dinî bayram dönemi. –çn

gerektiği düşünülmüş olsun ya da olmasın– ve biz onun ipliklerinden öğrenip, ipliklerinde büyürüz. Biz geçmişi çardak olarak kullanır, bağımızı içinde ve çevresinde büyütürüz ve hasatta sürat olmaz; bizi gelecek hasat eder, şaraba basar, sevgi dolu bir sıvı adak olarak kök sisteme geri döker, böylece beraber daha güçlü, daha kuvvetli büyürüz.

Kuş oldum, dal oldum. Arı oldum, kurt oldum. Yıldızlar arası boşlukta süzülen, nefeslerini şarkı ağlarına karıştıran esîr oldum. Balık da plankton da toprak da oldum ve tüm bunlar da ben oldu.

Fakat ben bu bütünlüğe dolanmış olsam da onlar benim bütünüm değil.

Sizin bedensiz ağınızın düşüncesi beni itiyor fakat sana bakıyorum Kırmızı ve kendimden çok şey görüyorum: Bazen, diğerleri olmadan kim olduğumu anlamak için ayrı olma arzusu. Ve geri döndüğüm, saf ben'lik, kaçınılmaz öz bildiğim şey... açlık. Arzu. Özlem; sahip olma, olma, bir dalga gibi kayanın üzerinde kırılıp yeniden biçimlenme, yeniden kırılma ve alıp götürme özlemi. Bu tatmin edilemeyiş, her ekosistemin gerekli bir parçasıdır, ne var ki diğerlerini bozar. Zor – çok zor, tüketmek isterken arkadaşlık etmek; *Hâlâ benimle misin*, diye sorduklarında, mektuplarını *Sevgilerimle*, diye bitirdiklerinde bunu gerçekten kastedenleri bulmak.

Ben de gidiyorum. Çoğundan daha uzağa, daha hızlı, daha sık seyahat ediyorum; okuyorum, yazıyorum, şehirleri seviyorum. Bir kalabalığın içinde yalnız, ayrı ama ait olmayı, gördüğümle olduğum arasına mesafe koymayı...

Okumayı sevdiğini öğrendiğime sevindim. Belki de bir dahaki sefere bir kütüphaneden yazmalısın – tavsiye etmek istediğim çok kitap var.

En iyi dileklerimle,
Mavi

Not: Sokrates! Acaba tanıdığımız Sokratesler arasından aynı olan var mıdır?
Not 2: İsminin düğümlerini gece attım ama bu hitap daha bilgece geldi – zevkten ders almayı öğrendim.
Not 3: Tabii ki yine de biz kazanacağız.

Mavi, gece vakti yüksek bir yerde.

Rüzgâr esiyor. Hava soğuk ama o üşümüyor. Sivri kayalar ayaklarını incitmiyor. Görevi; büyümekte olan bir şeyi, yapım aşamasındaki binyılları, gezegenin kalbinin yığılmış korlarına ekilmiş, onun arduvaz yüzeyini sarmaşık, özsuyu, kan gibi bir şeylerle delik deşik etmiş bir tohumu korumak. Hemen yüzeyin altında, sadece beklemekte.

Yakında çiçek açacak.

Mavi, istenildiği üzere zaman zaman onu besliyor. Amacının ne olduğunu başından beri biliyordu: Beklemekte olan bir aslan; tohumları, ipin aşağılarına müdahaleyle ilgili yasaklayıcı anlaşmalardan çok önce atılmış yakında baş gösterecek gezegen boyu bir tuzak. Mavi'nin onun kabuğundan çıkıp amacını yerine getirmesini izlemesi, sonra da karşı tarafın bulabileceği ya da kullanabileceği herhangi bir iz bırakmaksızın kök sistemini yok etmesi gerek. Bahçe, onların yaprakbitlerine uğurböceklerini, sivrisinek larvalarına yusufçukları salarak düşman

ajanları zaman çizgisinden nasıl budayacağını yeşil şeylerin ağır sabrıyla öğrenmiştir.

Mavi hâlâ larvaları düşünüyordu ki Kırmızı'yı görüyor.

Zaman duruyor.

Mavi'nin lifler arasında beraberinde götürdüğü sadece bilgi, gaye, taktik ve Kırmızı'nın mektupları. Hafıza, bir yaşamdan diğerine, sonra da başkasına; her daim derinleşen, koyulaşan, yeni kökler ve yetenekler geliştiren Bahçe'ye boşaltılır; fakat Kırmızı'nın mektuplarını, halkalar şeklinde dilinin altında kıvrılmış, parmak uçlarına, avucundaki çizgilerin arasına basılmış hâlde kendi bedeninde tutuyor. Mektupları, onun işaretlerini öpmeden önce dişlerine bastırıyor, motosiklet gidonu tutuşunu değiştirdikçe baştan sona okuyor, bar kavgaları ve kışla oyunlarında askerlerin çenelerinin tozunu onlarla alıyor. Sık sık, farkında olmadan, bir sonraki mektubunda Kırmızı'ya nasıl hitap edeceğini düşünüyor; listesini akla uygun biçimde inkâr edilebilir düşsel sahnelerde, ipekotu yapraklarının alt yüzlerinde, atılmış krizalitlerde ve kanat uçlarında saklıyor. Kızıl Yalan.* Kara kanatlı Tangara.** Part İpliği. Benim Kıpkırmızı Gülüm.

Kırmızı'ya bakıyor –on üçünde, yalnız, savunmasız, olağanüstü kırılgan ve küçük– ve bir mektup safra misali boğazında yükseliyor.

Görülmek istiyordum.

---

* (İng.) *Vermilion Lie*. "Kızıl Yalanlar" olarak çevrilebilecek *Vermilion Lies*, iki kırmızı saçlı kadından oluşan ve 2009'da dağılan bir müzik grubudur. –*çn*

** (İng.) *Scarlet Tanager*. Kanatları siyah, gövdesi parlak kırmızı bir kuş türü. –*çn*

Onu görüyor ve bir dalga gibi kırılıyor.

Olası senaryoları gözden geçirmiyor. Bahçe beni buraya sınamak için mi gönderdi, Bahçe biliyor mu, Bahçe onun ölmesini mi izlememi istiyor, diye düşünmüyor. Kökler gerilip seğirirken; gezegen bir ağız, bir yüz, bir gövde, zifiri karanlıktaki bir baykuş uçuşu kadar sessizce yükselen bir enginlik ve sessiz geçen, beklemedeki yıllar boyunca özel bir nanoskopik protez setinin kokusunu almak, kabuğundan çıkıp yakınındaki parlak kırmızı elementi parçalayıp yutmak üzere yetiştirilmiş gözleri ve dişleri olan bir açlık tomurcuklarken, Mavi hiçbir şey düşünmüyor. Doğruyu söylemek gerekirse, cüssesi, bacak sayısı ve kanatları dışında biraz aslana benziyor: soluk mavi tüylerden bir yele, hiçbir zaman ses çıkaramayacak olsa da sinematik kükremelere layık bir boğaz.

Soğuk, sert zemine adım atıyor. Havayı koklayıp başını Kırmızı'dan tarafa çeviriyor.

Mavi, yaratığın boğazını koparıyor.

Mavi'nin dişleri epey keskin. Dört sıra dişe sahip. Çift sıra gözleri karanlıkta gayet güzel görüyor. Sivri uçlu alt bacağı sessiz yaratığı parçalayarak sıcak, nabız gibi atan bir ete döndürüyor. O da kendininkileri Mavi'ye daldırıyor –düşüncelerini toparlayabildiğinde, yeniden saf, yok edici bir ihtiyaçtan başka bir şeyle hareket edebildiğinde anlatmak zorunda kalacağı hikâye için iyiydi bu, sonra düşünecek– ve kızın kurt biçimindeki bedeni kanıyor; yine de Kırmızı'nın dikkatini aydınlanma yokluğundan, bir başkasına yer açan o iç boşalmasından, Mavi'nin olduğu o andan dağıtacak hiçbir ses çıkarmıyor.

Mavi, ölü bedenin dişler ve zehir keseciği dışında

tamamını yiyor. Kesecigi de taşların üzerinde dikkatlice açarak içinden birkaç damla yaratığın büyüdüğü deliğe akıtıyor. Kökler zehri içecek ve çürüyüp ölecek; hikâyeyse, yaratığın bozulduğu, avı yerine ona saldırdığı şeklinde olacak. Şüphesiz ki bir düşman eylemi; kök sistemini keşfedip ipin yukarılarında bir yerde yaratığa değişiklikler yapmışlar.

Anlaşılabilir fakat utanç verici bir hata. Mavi'yi kendisi düzeltmeye kalkışamayacağı kadar yaralamıştı, kaldı ki bir de anlaşmalar vardı – ipin bunca tehlikeli şekilde ayağında ajanlar arası doğrudan yüzleşmeler ortamdaki kaos seviyeleri için feci olurdu.

Sözcükler yağmur gibi yağıyor kafasına. Mavi kanlı burnunu, pençelerini, oyulmuş omzunu yalıyor. Yapması gereken bir şey daha var.

Sessizce, yarasını gizleyerek, Kırmızı'nın onu görebileceği yere yürüyor. Mesafesini koruyor tabii, geçip gitti sözleri belli belirsiz aklında. Yaralı görünmüyor, buna emin.

Kırmızı'ya bakınca yüzünde yaşlar görüyor.

Koşma dürtüsünü, ona doğru veya ondan uzağa, zapt ediyor. Açığını bir pusula gülü (*Yıldızlar açtı – Bunlar gül, değil mi?*) gibi beraberinde taşıyarak güneye doğru, ipnemin gösterdiği kuzeyden uzağa ilerliyor. Görüş alanından çıkınca alçak bir mağaraya sığınıyor ve yere yıkılıyor, titreye titreye insan formunu alıyor, bacaklarına, dizlerine kavuşuyor; yarası öncekinden daha geniş ve çirkin, büyük ihtimalle mikrop kapmış ve bakıma ihtiyacı var. Sırtını çıkıntılı taş duvara yaslayıp gözlerini kapatıyor, fazladan destek için avuçlarını yere bastırıyor.

Bir elini bir mektubun üzerine koyuyor.

Bayan Leavitt'i gururlandıracak bir mektup: Bir parça kırmızı balmumuyla kapatılmış mavi bir zarfın içinde lavanta tomurcukları ve kenger yapraklarıyla süslü güzel mavi bir kâğıt. Zarfın üzerinde ne bir mühür ne bir pul var: Yalnızca kırmızı, omzundan damlayan kan gibi bir kırmızı.

Mavi uzun uzun bakıyor mektuba. Sonra boğuk, kontrolsüz kahkahalar atıyor, ardından hıçkırıklara boğuluyor, mektubu kalbine bastırıyor ve uzun bir süre açmıyor.

Fakat sonra açıyor. Okuyor. Ateş basıyor, yüzü boncuk boncuk terliyor ama yine de okuyor, tekrar okuyor, tekrar ve tekrar.

Çok sonraları arayıcı geliyor. İçi boşaltılmış yaratığın dişlerini buluyor. En büyük iki köpekdişini söküp kendi ağzına takıyor ve mağaraya doğru ilerliyor.

Kan dışında hiçbir şey bulamıyor orada.

Sevgili Mavi,

Ben...

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Pek ferasetli, handiyse öngörü sahibi Bayan Leavitt'te dahi böylesi bir örnek yok. Doğum günleri, var (bu arada bugün benimki, bir doğum günüm olduğu varsayılırsa); cenazeler, tamam; evlilik, elbette. Fakat her nedense böyle durumlar için bir şablon çıkarmayı göz ardı ediyor: Düşmanının senin canını...

Siktir. Kusura bakma. Şakayı sürdüremeyeceğim. Zaten sana düşman demek yanlış.

Teşekkür ederim.

Başlangıç olarak, beni kurtardığın için elbette. Örgüde aşağılara indiğini sezdim. Senin adımlarına karşı, hayattaki diğer herkesinkine göre daha duyarlıyım sanırım. (Ve zamanın bir yerlerinde herkes hayatta. Bu ara sözler bile zayıf görünüyor gözüme. Genelde şakalarımı severim. O anki konumuzu dağıtmaz, katkıda bulunur gibime gelir.

Şimdiyse pek öyle değil.) Seni takip ettim. Bunun için özür dilerim, kendini kazanmak için olman gereken şey hâline sokarken mahremiyetini çiğnediğim için.

Canavarı tek başıma yenemezdim. Sen benden daha azılısın.

Bu satırları okurken şimdi de sen etrafına bakıp beni arıyor musun? İpin yukarısına gittim, sevgili Mavi, sen de öyle yapmalısın. Burada ikimiz de güvende değiliz ve ne kadar uzun kalırsan o kadar az güvende oluyoruz. İşleyişi biliyorsun: Yolcunun adımlarından titreşimler yayılır ve hiçbir örümcek senin yürüyüşüne benim kadar hassaslaşmış olmasa da diğerleri de sağır değil. Gözlerini görmek başka zamana kalıyor. Sana balmumuyla kapatılmış bir mektup ve azıcık da parfüm bırakıyorum.

Koku benim için bir vasıta. Nadiren süs amacıyla kullanırım. Umarım zevkine uygun bir esans seçmişimdir. Sonraki Londra'daki komiden, birkaç mektup önceki çayından örnek istedim, Punom Pen'deki bir *parfumerie*'ye (koku hoşuna giderse 7922. Lif, 33. yy.; adresi aşağıya iliştiriyorum) götürdüm ve doğru karışım için birkaç yıl boyunca gidip gelerek çalıştım.

Neyse. Bu sende kalsın. Senindir. İmzayı okuduğunda yanmayacak, çok sevgili 6. Lif'in 19. yy'ındaki bir kadının başka bir kadına yazdığı herhangi bir mektuptan daha hızlı çözünmeyecek. Kâğıt, Song Hanedanı zamanı Wuhan'ından, el yapımı: İstersen nemli bir yerde bırak, çürüyecektir; suya karıştır, posa elde edersin. Kendi kendine, kendi yönteminle yok et istiyorsan. Önemli değil. Hepimizi izleyen birileri var. Ve bu mektup boynuma dayanmış bir bıçak, eğer istediğin kesmekse.

Bu konuyu bırakıp son mektubuna cevap vermek çok güç. Ne hissettiğimi tam olarak anlatamıyorum. Sarsıldım. Eski haritaların canavarlar ve denizkızları vadeden kenarlarını bilir misin? Şuraya buraya çizilmiş ejderhaları?

Hangi yollardan ilerleneceğini bilmiyorum. Ama mektubum bir cevap arzuluyor.

Son mektubunu okudum; sonra hafızamdan yine okudum, kendimi çöküşe götürerek böyle yapacağıma dair beni onca zaman önce uyarmış olduğun gibi. Seni gözümde bir dalga, bir kuş, bir kurt (Benim altı bacaklı, çift sıra gözlü kurdum) olarak canlandırıyorum. Aynı şekilde iki kere düşünmemeye çalışıyorum seni. Düşünmek beyinde motifler yaratır ve bu motifler yeterince azimli kişilerce okunabilir. Kumandan da bazen yeterince azimli olur – o kadını severdin sanırım. Dolayısıyla ben de düşüncelerimde şeklimi değiştiriyorum. Eğer bakarsan hayatta ne kadar çok mavi olduğu hayret verici. Ateşin farklı renklerisin sen: Bizmut mavi yanar, seryum, germanyum ve arsenik de. Görüyorsun ya? Seni bir şeylerin içine dökülüyorum.

Sanıyorum ki şimdiye dek beni olduğum gibi görmüşsündür – değiştiğimi, rahatsız olduğumu, açığa çıktığımı düşün. Yolum hep dümdüz, tek bir yönde, tereddütsüz, çekincesiz ilerlemek oldu. Yalnızca senin bu uzun mektupları basit veya umutsuz bir zihnin işareti olarak algılamandan endişelendim. Belki güleceksin ama isteksizce cevap veriyor olmandan endişelendim.

Yani, net olayım.

Sana yazmayı seviyorum. Seni okumayı seviyorum. Mektuplarını bitirdiğimde cevaplarını oluşturarak, on-

ları yollama şekilleri üzerine düşünerek hummalı saatler geçiriyorum gizlice. Dikkatlice ifade edilmiş bir cümleyle kimyasal iniş çıkışların herhangi bir bileşimini tetikleyebilirim; içimdeki bir fabrika istediğim her tür uyuşturucuyu eritir. Fakat mektupları okumak ve yollamakta, hiçbir uyuşturucuyla kıyaslanamayacak bir heyecan var.

Açığa çıkmaktan bahsetmişken! Eğer büyük bir planın filan varsa, eğer efendilerinin benim daha genç hâlim için düşledikleri ölüm fazla çabuktuysa ve parçalarıma ayrıldığımı görmeyi yeğliyorsan, şu an yapman gereken tek şey bu mektubu benim bölümden bir ajanın bulabileceği bir yere bırakmak. Bununla yaşayabilirim. (Eh, uzun süre değil tabii ve acı dolu olur ama ne demek istediğimi anladın.)

Yani bu mektupta seninim. Ne Bahçe'nin ne görevinin, yalnızca senin.

Başka şekillerde de seninim: İç organlara bakarak kehanette bulunan rahipler kadar apofenik hâlde etrafımda izlerini ararken seninim; mektupları gönderme yöntemlerini, nedenlerini, olasılıklarını düşünüp taşınırken seninim; onlara dair hiçbir anının fazla eskimemesine özen göstererek sözcüklerini dizimine, seslerine, koku ve tatlarına göre tekrar incelerken seninim. Senin. Yine de hediyemden hoşlanacağını düşünüyorum.

Bir dahaki sefere kütüphaneden yazmaya çalışacağım. Planda değişiklik yapma ihtiyacımı anlayacağımı umarım.

Senin,
Kırmızı

Kırmızı, kendini düşünmekten alıkoymak adına art arda başarılara imza atıyor.

622. Lif'in 19. yy. Pekin'inde, ipek giysisi içinde rahatsız (ama Mavi'yi yansıtıyor) bir hâlde kanal inşası üzerine bir tartışma başlatıyor, o tartışma kamu ahlakı üzerine bir tartışmaya sebebiyet veriyor, o da Lin isimli prensip sahibi, dürüst bir bürokratı imparatorluk tarafından bir meydan okumayı kabul etmeye teşvik ediyor. Eğer Lin Guangzhou'yu uyuşturucu kaçakçısı yabancılardan arındırabilirse, altyapı projesi için fon alacak. Lin Guangzhou'ya ulaşıp uyuşturucu ticaretini durdurmaya çalışınca bir savaş patlak veriyor ve Kırmızı oradan sıvışıyor.

3329. Lif'te güçlü ve İslamileştirilmiş on dördüncü yüzyıl Aksum'unda, gölgeler içindeki Kırmızı espresso, şeker ve matematikle sarhoş olmuş hâlde eve giden bir adamı bıçaklamak üzere olan başka bir adamı bıçaklıyor. Kırmızı'nın bıçakladığı adam ölüyor. Matematikçi ertesi gün uyanıp çok sonraları başka bir lifte hiperbolik geo-

metri olarak adlandırılacak bir düşünce biçimi icat ediyor. Kırmızı'ysa çoktan gitmiş.

Dokuzuncu yüzyıl Endülüs'ünde doğru çayı doğru zamanda servis ediyor. Elmas şehir Zanj'da ipekli bir kordonla bir adamı boğuyor. 9. Lif Amazon Havzası'na, ilk temastan on yüzyıl önce Avrupa'nın antibiyotiğe dirençli bakterilerinin zayıf versiyonlarını serpiyor ve İspanyol istilacılar geldiklerinde, karşılarında dalgaların ötesindeki dünyayla basit bir temastan helak olmayacak milyonlarca yerliyle, güçlü, refah içinde topluluklarla karşılaşıyorlar. Çoğu zaman –ama her zaman değil– kurtarmak adına tekrar ve tekrar öldürüyor.

Aynı zamanda arkasını kollamakta.

Bir gölge onu takip ediyor. Hiçbir kanıtı yok ama biliyor, kemiklerin kırılacakları noktayı bildikleri gibi.

Kumandan şüpheleniyor olmalı. Performansındaki bir düşüş ödün verdiğine işaret edebilir. Dolayısıyla Kırmızı da kendini görevlerine veriyor: Kumandan'ın hiçbir zaman talep etmeyeceği kadar riskli işlere girişip güzel, vahşi başarılar elde ediyor. İçi bomboş, ardı ardına kazanıyor.

İpte inip çıkıyor, tarihin saçlarını bir örüp bir çözüyor.

Nadiren uyuyor Kırmızı ama uyuduğunda gözleri karanlıkta kapalı hâlde kımıldamadan uzanıp kendini lapis görmeye, süsen yaprakları ve buz tatmaya, mavi alakarga çığlığı duymaya bırakıyor. Mavileri toplayıp saklıyor.

Kimsenin izlemediğinden emin olduğunda, içine işlemiş olduğu mektupları tekrardan okuyor.

Tüm bu koşuşturma ve cinayetler ancak zamanın geçmesine yarıyor. Sürekli beklemede. Giyotini beklemekte: Kapana kıstırıldı, beklediği kişi, arkada bıraktığı mektu-

bu Komandan'a iletti ve Komandan da şimdi ona sadece sonuna kadar kullanıp, Kaos Kahini vereceği çok az şeyin kaldığını belirtene dek çalıştırarak Kırmızı'nın soyunu çıkarıyordu.

Sevgili Kaşmirim...

Ya da: Mavi (iki dolunaylı aylarda bir kez olmak üzere kendine bu ismi düşünme izni veriyor) mektubunu okudu ve ürperdi. Kırmızı çok şeyi az zamanda yazmıştı. Kaleminin içinde bir kalp vardı, ucuysa damardaki bir yaraydı. Sayfayı kendisiyle lekelemişti. Kimi zaman ne yazdığını ve yazmanın acı verdiğini unutuyor, bir tek hepsinin doğru olduğu kalıyor aklında. Ne var ki kelebeğin kanatları, dokununca kırılır. Kırmızı da herkes kadar kendi zayıflıklarının farkında. Fazla sert basarsa, kucaklayacağını kırar, dişine değdireceğini parçalar.

Kanatları dünya kadar geniş açılmış bir morfo kelebeği düşlüyor.

Bağışıyor, sevişiyor, inşa ediyor. Çalışıyor.

Kuşları izliyor.

Acayip fazla kuş var. Daha önce onlara hiç dikkat etmemişti; kuşlara dair bilginin tümü (bu hangisinin ötüşü, hangisi erkek hangisi dişi, kafası zümrüt yeşili olan örneğin adı ne) indekse depolanmıştı fakat ne zaman ihtiyaç duymuştu ki? Bir gün bununla ilgilenmeyi planlıyordu; bir gün her şeyle ilgilenmeyi planlıyor.

Fakat şimdi isimlerini kitaplardan öğreniyor. Zamandan tasarruf adına ve kitaplar ağır olduğundan bir kısmını indeksten ediniyor ama bilgiyi bulutta bırakmıyor. İsimlerini kendi kendine tekrarlıyor; gözlerinin içine resimlerini kazıyor.

Üç astronotu fırlatma rampasındaki kokpitlerinde yakıyor. Her davanın, uğruna verilen kurbanlara ihtiyacı vardır. Kızarmış domuz eti ve ekşi lastik kokusu ciğerlerini dolduruyor, ipin yukarılarına kaçıyor, kimsenin ağladığını görmesine izin vermiyor. Ohio Nehri'nin kıyısına yığılıyor, iki kat olup bir çalıya kusuyor, emekleyerek uzaklaşıyor ve lastikle çığlıkları ağlayarak içinden atmaya çalışıyor. Üzerini çıkarıyor. Su başını geçene kadar suyun içinde yürüyor. Kuzeyde bir Kanada kazı sürüsü belirip gökyüzünü kanatlarının sesi eşliğinde yeşil siyah bir renge boyuyor.

Kırmızı, ağzından baloncuk hâlinde çıkan havayı durduruyor.

Kazlar nehrin üstüne konuyor. Suyun içinde ayaklarını çırpıyor. Yarım saat kalıp bir tüy fırtınası gibi havalanıyorlar.

Kırmızı sudan çıkıyor.

Kazlardan biri sahilde, onu beklemekte.

Kırmızı dizlerinin üzerine çöküyor.

Kaz, başını onun omzuna koyuyor.

Sonra gidiyor ve arkasında iki tüy kalıyor.

Kırmızı okumaya başlamadan önce tüyleri uzun bir süre bağrına basıyor.

Sonraları, daha güneyde, bir Amerikan puhusu kazı yakalıyor ve arayıcı, ağlayarak, kalbini yiyor.

Kırmızı açıklığa çıktığında geriye yalnızca ayak izleri ve içi çıkarılmış kaz kalıyor.

Sevgili Miskowaanzhe'm,*

Sana şafaktan önceki karanlıkta, yavaş yavaş, tebeşir kullanarak bir yazı tahtasının üzerine el yazısıyla yazıyorum; sonradan bu sözcükleri tüylere tercüme edeceğim. Outaouais Nehri'nin üzerinde batan güneşi seyredebildiğim küçük bir tepe var; her akşam kırmızı bir göğün mavi suların üzerine kanamasını görüp bizi düşünüyorum. Hiç bu tarz bir günbatımı izledin mi? Renkler birbirine girmiyor: Güneşten uzağa yöneldikçe gök ne kadar kırmızıysa su da o kadar mavi oluyor.

Şu anlık, bir araştırma göreviyle, Bahçe'nin sevdiği bir life –bu kara parçasının, bizim Vardiyamız açısından zararlı felsefeler ve üretim yöntemlerine sahip yerleşimcilerle istila edilmemiş olduklarından birine– yerleştirilmiş durumdayım, diğer liflerle örmesi daha kolay olsun diye telleri çekiştiriyorum. Eksilmeden vermek, zayıflamadan

* Ojibva dilinde "kırmızı ışık". –*çn*

desteklemek için her zaman dengeleyici bir eylem gerekli tabii. Her şey bir dokuma gibi.

Buraya iyileşmem için yerleştirildim sanırım. Bahçe bu tarz şeyleri her zaman açıkça anlatmaz ama sinekkuşlarına ve göç eden kazlara olan sevgimi bilir. Minnettarım. Boş zamanında yazmak güzel oluyor. Buradayken mektuplarımı uzatmayı umuyorum, sırf yaşamın kendi hızında sana ulaşacak olmaları bile yeterli bir sebep – örgüde yeniden yürüyebilmem uzun zaman alacak.

Evliyim ve kısa zaman sonra kocamı kuşburnu çayı ve kahvaltıyla uyandırıp trene göndereceğim. İyi bir adam, bir ulak ve izci; günler soğuyor, dolayısıyla hikâye anlatma mevsimi gelip de kar üstümüzü örtmeden gönderilecek, paylaşılacak çok miktarda mesaj ve malzeme var.

Böylesi ayrıntıların içinde yaşamak, onları seninle paylaşmak ne büyük lüks. İstiyorum ki Kırmızı... İstiyorum ki sana bir şeyler vereyim.

Hiç çayda veya reçelde kuşburnunun tadına baktın mı? Dişleri temizleyen, tazeleyen, güzel bir sabah gibi kokan mayhoş bir tat. Kuşburnu ve nane karışımı bir çay, kokuları aklımda kalsın diye tüm gün parmaklarımı birleştirmeme sebep oluyor. Sumak da aynı şekilde – sumağı seveceğini düşünüyorum.

Kendimi, tatlı olmayan kırmızı şeylerin isimlerini sıralarken buluyorum.

Mektubun... son mektubun. Seninkilerden birinin okuyabileceği bir yere bırakmayacağımdan emin olabilirsin. O benim. Bana ait şeylere dikkat ederim.

Bana ait olan –nasıl desem– az şey var. Bahçe'de, bu sözü yok edecek kadar birbirimize aitizdir. Beraber gö-

mülür, beraber büyürüz, beraber tomurcuklanır beraber açarız; Bahçe'ye gark oluruz, Bahçe bizimle yayılır. Fakat Bahçe sözcüklerden hoşlanmaz. Sözcükler soyutlamadır, yeşilden kopmadır; çitler ve uzun çukurlar gibi desenlerdir. Sözcükler acıtır. Sözcükleri bedenime dağıttığım sürece içlerinde saklanabilirim; mektuplarını okumak kendi içimden çiçek toplamak gibi; şuradan bir çiçek oradan bir eğreltiotu koparıp güneşli bir odaya uyacak şekilde tekrar tekrar düzenlemek gibi.

Sizin Kumandan'ı seveceğim düşüncesi beni eğlendiriyor. Ne tuhaf bir Lif olurdu.

Mektubun üzerine konuşmaktan sürekli uzaklaşıyorum. Ondan bahsetmek, bana yaptıklarını sınırlamak olacak, onu küçültecek gibime geliyor. Bunu yapmak istemiyorum. Sanırım bazı açılardan Bahçe'nin kendisinin bildiğinden bile daha fazla onun çocuğuyum. Dili mânâya dönüştüren şiir bile... Zamanla şiir de katılaşır, tıpkı ağaçlar gibi. Esnek, kamçı gibi, yumuşak ve taze olan zamanla sertleşir, zırh oluşturur. Eğer sana dokunabilseydim, parmağımı şakağına koyup Bahçe'nin yaptığı gibi seni kendime gömebilseydim... belki o zaman. Ama bunu asla yapmam.

Dolayısıyla, onun yerine bu mektubu yazıyorum.

Görünen o ki karanlığa elimle yazdığımda ipsiz sapsız konuşuyorum. Ne utanç verici. Ömrümde daha önce bir gün olsun böyle ipsiz sapsız konuşmadığımdan hayli eminim. Sana verecek bir şey daha: Benim için bu ilk.

Senin,
Mavi

Not: Bu mektup sana bir kütüphanenin yakınındayken ulaşırsa, Naomi Mitchison'ın *Travel Light*'ını* tavsiye ederim. Var olduğu tüm liflerde aynıdır. Seyahat hâlindeyken sana bir teselli olabilir; şu sıralar epey hareket ettiğimin farkındayım.

Not 2: Teşekkür ederim. Mektup için.

---

* Bu eser, İthaki Yayınları'nın 2022 yayın planında bulunmaktadır. –ÇN

Mavi, şafaktan öncesinin sakinliğinde yürüyor, bir işaret aramakta.

Buradaki işi yavaş ama asla sıkıcı değil; Mavi'nin bir ajan olarak meziyetlerinden biri, her yaşama verdiği bütüncül özendir. Kocası, bir rakibin arkadaşının kızı için önemli olacak ve Mavi'nin onunla ettiği sohbetler, ona yaptığı hediyeler, yataklarında onu yönlendirdiği düşler bu liften uzanan olasılık filizlerini başkalarına saracak, geleceğin dallarını Bahçe'nin tarafına doğru değiştirip sarsacak sarsıntılar yollayacak.

Buradaki rolünün bu derece bütüncül, incelikli bir içe nüfuz etme gerektirmesi; ondan ormanda gezinip kuşları, ağaçları ve renkleri düşünmesinin beklenmesi, bunun görev için vazgeçilemez olması Bahçe'den bir hediye. Mavi şehirleri sever –içlerinde ulaşılan anonimliği, kokularını, seslerini– ama ormanları da sever, diğer insanlar sessiz olarak nitelese de ilgisi yoktur. Alakargaları, ağaçkakanları, ağaçcıkları dinliyor; uçarak mızrak dövüşü yapan sinekkuşlarına gülüyor. Ellerini sıvacı kuşlarına, baştankaralara, siyah beyaz ötleğenlere uzatıyor ve onlar da Mavi'ye

uçuşup parmaklarını dal yapıyor. Ağaçkakanların göğüslerini rengi isimlendirmeden sıvazlıyor, dokunmaktan duyduğu heyecandan bir iğne iplik yapıp Bahçe'nin, ormanda hissetmesini beklediği neşeye ilişiriyor.

Hangi şekle girerse girsin omzunda bir yara, büzülmüş bir travma nakşı var artık. Kurtlar ondan çekiniyor, onu uzaktan seviyorlar.

Ondan böyle gezinmesi beklendiğinden, araştırmasını gizlemek nispeten kolay oluyor; bir önceki mevsimin yapraklarının rengini döndürmekte, karga kafatasları, geyik boynuzlarının dökülüp kuruyan kadifesini ve dilki dişleri toplamakta olduğundan, büyücüyü andıran yüzü ona doğru eğik, tüylerinin gecenin çekilirken aldığına benzer bir rengin tekdüzeliğini bozan parlaklığıyla, bir büyük gri baykuş görünce bir av gibi hareketsiz kalmasında hiç de göze çarpan bir şey yok.

Baykuş, dingin ve mağrur, bir meşe ağacının oyuğunda durmuş ona bakmakta.

Sonra büyükçe bir topak kusuyor, tüylerini kabartıyor ve uçup gidiyor.

Mavi gülüp –ani, keskin bir gülüş– topağı cebine atmak için öne eğiliyor. Bakmadan bir elinin parmakları arasında çeviriyor; koleksiyonu için başka bir ilginç nesne daha. Eve dönene kadar elini üzerinden çekmiyor, topağı dikkatlice kesip içinde okunacak bir şey bulurken bir yandan da kızıla dönen gökyüzünü izleyebileceği günbatımına dek bekliyor.

Yıllar sonra, bir arayıcı, bölgeden ses hızının azıcık altında geçiyor, bir görünüp bir kaybolarak minik kemik parçalarını örgüye geri taşıyor.

Çok sevgili Lapis,

Evet! Bir süredir hareket hâlindeyim. Bugünlerde her yere –ipin aşağısına yukarısına– yolluyorlar bizi, şey... daha doğrusu beni, her dakika yeni görevler birikiyor. Sizin tarafın numara ve tuzakları büyük zarara neden oldu, dolayısıyla bizim görevler de farkı kapatmak adına çoğaldı. Ama savaştan bu kadar bahsetmek yeter. Aceleyle yazdığımı söylemem yeterli.

Mektubumun kısalığı için beni bağışlamanı istemek üzereydim. Ne var ki tam bunu yazarken kafanı iki yana sallarken gördüm seni. Şey dediğinde haklıydın... içimde bir sen büyüttüm ya da sen bir ben büyüttün. İçinde benden ne olduğunu merak ediyorum.

Mektubun için ne kadar teşekkür etsem az. Beni bir açlık ânında buldu.

Sözcükler yaralayabilir; fakat aynı zamanda birer köprüdürler. (Cengiz'in arkasında bıraktığı tek şey olan o

köprüler gibi.) Gerçi belki bir köprü de aynı zamanda bir yara olabilir? Bir ermişin sözünü başka bir şekilde ifade etmek gerekirse: Mektuplar olay değil, binadır. Semtler bana içinde yaşayabileceğim bir yer veriyor.

Sana dair anılarım binyıllara yayılmakta ve her birinde de hareket hâlinde gözükmektesin. Seni evde, bir koca ve kuşburnu çayıyla, günbatımı ve nehirle beraber yan yana koyan bu resim yüreğime neşe veriyor. Denizin yüzeyindeki benekler, altındaki balinaya işaret eder –ya da yıldız noktaları ışık yılları büyüklüğünde bir ayı şekli oluşturur– ve ben de bu ipuçlarından yaşamının izini sürüyorum şimdi. Seni uyanırken, uyurken, kazları izlerken, dışarıda sıkı çalışıp kollarını, sırtını, bacaklarını ve dönemin teknolojisini kullanırken hayal ediyorum. Yetiştiği yere bir dahaki gidişimde biraz sumak bulacağım. İtiraf edeyim ki yalnızca zehirli çeşidine aşinayım ama senin kastettiğinin bu olduğunu sanmam.

Belki bir gün bizi yan yana, ipin epey yukarısında küçük bir köye gizli görevle, birbirimizi izlemek üzere atarlar; biz de beraber çay yapıp, kitap değiş tokuş edip eve birbirimizin yaptığı şeyler üzerine ayıklanmış raporlar gönderebiliriz. Sanırım o zaman bile mektup yazmaya devam ederdim.

Mitchison'ı okudum. Bayıldım. (Çok hızlı bir özet gibi görünse de sözcüklerle ilgili ne kastettiğini anlıyorum şimdi.) Epey etkilendim. Özellikle de ejderbalar, Odin ve de kitabın sonu. Konstantinopolisli bölümdeyse biraz zorlandım; kitapta nasıl bir yer tuttuğunu anlasam da o noktada bağlam açısından bir şeyleri kaçırıyor olabilirim; ayrıca üçkâğıtçılık *Don Quijote*'den kısımları

aklıma getirdi. Ama sonda ortaya çıkan şey –krallar ve ejderhalarla ilgili olan– budur! dedirtti. Şövalyeleri hep ejderhalarla dövüşürken düşünmemiz ne komik; halbuki aslında onlar için çalışırlar.

Bahçe, kökleri seviyor gibi, bu kitapsa köksüzlüğe kök salmakta. O hâlde sen yuvarlanan bir çalı topağı mısın? Karahindiba tohumu musun?

Sen kendinsin, öyle de kal, bense,

Senin,
Kırmızı

Not: Baykuşlar büyüleyici yaratıklar fakat yiyeceği almaya ikna etmek düşündüğümden daha zormuş. Belki de bu baykuş bana güvenmemiştir.
Not 2: Sinirini bozmak istemem ama... gölgeler görüyor musun? Bir tanesine denk gelmiş olabilirim. Henüz bir kanıt yok, paranoyak davranıyor olmam gayet mümkün ama paranoya yanıldığım anlamına gelmiyor. Kumandan bir şeyden şüphelendiğini belli etmedi, en azından henüz. Dikkatli ol.
Not 3: Gerçekten. Ne kitap ama. Bir cesaret ânında, 623. Lif'teki bazı önemli eleştirmenlerin dikkatine sundum, bir devinim yaratmak güç ama kimbilir, sürekli yeni lifler ortaya çıkıyor. Başka kitaplar da öner.

2218. Lif'in uzak geleceğinde, yıldız filoları arasındaki bir savaşı kazanıyor Kırmızı. Büyük *Gallumfry* kaçış kapsülleri yağdırarak gezegene doğru yan yatarken, siperler alevlere atılmış çiçekler gibi yok olur, radyo bantları çıtırtılar içinde zaferi bildirir, atik hava araçları uzay araçlarından kaçtıktan sonra hızla iniş yapar ve silahlar sessiz uzaya son sözlerini savururken, sıvışıyor. Zafer yavan ve hızlı geliyor ona. Böylesi heyecanları severdi eskiden. Şimdiyse sadece orada olmayan birini hatırlatıyorlar ona.

İpte yukarı tırmanıp teselli için geçmişe sığınıyor.

Kırmızı kendi türünden ötekilerin arkadaşlığını nadiren arar. Hepsi de gelişimlerinin bir noktasında aykırı bulunup kapsülden boşaltılmış acayip tipler. Ya da hepsinden daha aykırı olan, kendi kendileri kapsülden ayrılanlar. Huzurlu değildirler, semavi gülde* yerleri yoktur. Bedenlerini oyarlar, asimetri getirirler.

Savaşacakları bir savaş zaten çıkarılmamış olsaydı bile, diye düşünüyor, *yine de bu savaşı çıkarırlardı*.

---

* Bkz. *İlahi Komedya*, Dante. –çn

Ama şimdi, bunu her zaman bulabileceği yerlerden birinde, yanında birini arıyor.

Güneş, Roma sokaklarına çekiç gibi vurmakta. Zayıf yüzlü, sivri burunlu, defne taçlı bir adam, yanında başkalarıyla, Pompey Tiyatrosu'nun önünden geçiyor. Diğerleri yolunu kesip onu içeri çağırıyorlar. İçeride, gölgelere karışmış bir kalabalık beklemekte: senatörler, hizmetkârları ve diğerleri.

"Hiç," diye soruyor Kırmızı diğerlerinden birine, "takip edildiğini hissettin mi? Kumandan'ın seni gözetlediğini?"

Senatörlerden biri Caesar'a bir dilekçe sunuyor.

"Takip edilmek mi?" diyor solundaki kırık burunlu adam. "Bazen, düşmanlar tarafından. Ajans tarafından mı? Kumandan bizi gözetlemek istese zihinlerimizi okuyabilir."

Caesar elini sallayarak dilekçeyi reddediyor fakat senatörler bir araya gelerek yaklaşıyorlar.

"Birileri izimi takip etmiş," diyor Kırmızı. "Ama onları yakalamayı düşündüğüm an ortadan kayboluyorlar."

"Düşman ajanları," diyor sağındaki kadın.

"Karşı atak değil, benim kendi gezintilerim, araştırma yolculuklarım sırasında. Düşman ajanı nereye gittiğimi nereden bilebilir?"

Senatörlerden biri, bir bıçak çıkarıyor. Caesar'ı sırtından bıçaklamayı deniyor ama Caesar elini yakalıyor.

"Eğer Kumandan'sa," diyor kırık burunlu adam, "neden endişelenesin?"

Kırmızı kaşlarını çatıyor. "Sadakatimin sınanıp sınanmadığını bilmek isterim."

Eli yakalanan adam, Yunanca yardım çağrısında bulunuyor. Senatörlerin kınlarından bıçaklar kayarak çıkıyor.

"Bu, sınamanın amacına ters düşer," diye tespitte bulunuyor kadın. "Hadi ama. Eğlenceyi kaçıracağız." Yüzünde geniş bir sırıtış, elinde uzun bir bıçak var.

Caesar birtakım sözler bağırsa da söyledikleri, katillerin sökün ederken çıkardıkları gürültüde kayboluyor. Kırmızı, omuz silkip iç çekerek onlara katılıyor. Savaşları, gevşek davranılamayacak kadar az şans tanıyor ve o şansların elinden kayıp gitmesine izin verirken görülmeyi göze alamaz. Kan ellerine yapışıyor. Sonradan, uzaklardaki başka bir nehirde yıkıyor onları.

Kazlar yere inerken Ohio ormanındaki yaprakların rengi dönmekte. Bir tanesi yanına yaklaşmak için sürüden ayrılıyor. Kırmızı, ona mektup getiren son kazın kaderini düşünüp bir anlık suçluluk duyuyor.

Kazın boynunun etrafına bir ip düğümlenmiş, ipten de ince deriden bir kese sarkmakta.

Keseyi açarken elleri titriyor. İçinde altı tane tohum var, üzerine birden altıya kadar minicik rakamlar kazınmış minik kırmızı gözyaşı damlaları. Derinin üzerindeyse, bu kıta ve lif için fazla mavi bir mürekkeple, bir defa görmüş olmasına rağmen çok iyi tanıdığı bir el yazısıyla *Bana güveniyor musun?* yazılı.

Ormanın içinde tek başına oturuyor.

Güveniyor.

Kırmızı ona öyle iliklerine kadar güveniyor ki güvenmemenin ne anlama gelebileceğini kavramak için uzun süre düşünmesi gerekiyor; bu tohumlar neyin nesi, eğer yanılıyorsa ona ne yapabilirler?

İlk üç tohumu teker teker yiyor. Bir baobap ağacının altında oturuyor olması lazımdı ama onun yerine bir atkestanesinin altına, etrafı dikenli kabuklarla sarılı hâlde yığılıyor.

Her bir mektup zihninde açılırken onları hafızasının sarayında çerçeveliyor. Sözcükleri kobalt ve lapisle sarıyor, Meryem'in San Marco fresklerindeki giysileriyle, porselendeki boyayla, buzullardaki yarıkların içindeki renkle harmanlıyor. Onun gitmesine izin vermeyecek.

Üçüncü mektubuyla üçüncü tohum Kırmızı'nın bilincini kaybetmesine neden oluyor.

Atkestanelerinin kabuğunun hışırtısına uyanıp üç tohumun hâlâ avucunun içinde olduğunu ama deri kesenin kaybolmuş olduğunu görüyor. Ormanın içinde ayak sesleri duyuyor ve takip ediyor: Önünden bir gölge, her zamanki gibi erişiminin dışında, hızla ilerlemekte, sonra da gözden kayboluyor ve Kırmızı boş ormanın içinde soluk soluğa dizlerinin üzerine çöküyor.

Sevgili Değeri Yakutlardan Fazla Kadın,*

Bir süredir sevgilimin kız kardeşinin çocukları için keçeden bir şeyler yapıyorum: Birine yavru baykuş, diğerine de yavru geyik. Bu kadar vahşi bir iş için böylesi nazik bir alet kullanmak çok ilginç; etine batsa hissetmeyeceğin kadar ince bir iğne alıyorsun, ardından, ipler şekil alana kadar yün yığının içine tekrar tekrar batırıyorsun.

Senin, iğnenin, ipte, nefes kesici bir koyvermişlikle bir aşağı bir yukarı dans edişini hissediyorum. Elini dokunmuş olduğum yerlerde hissediyorum. Çok hızlı, çok öfkeli hareket ediyorsun; senin ardından örgü kalınlaşıp gittikçe daha az life müsaade ederken Bahçe'nin gözlerinden şimşekler çıkıyor ve bana işimi derinleştirmemi söylüyor.

* *Süleyman'ın Özdeyişleri* kitabının, iyi bir kadının erdemlerini betimleyen 31. bölümünden bir alıntıdır. Değerli bir kadının yakutlardan daha kıymetli olduğunu söyler. Musevilerce özellikle Sebt Günü alıntılanan dizelerdendir. –çn

Eğer isteseydim seni durdurabileceğim tüm yolları düşünmek hoşuma gidiyor.

Bazen istiyorum da. Bazen burada, ne kadar atik ve kesin olduğunun farkında, hareketsiz oturuyor ve *Onun dengi olduğumu yeniden kanıtlaman lazım*, diye düşünüyorum; sırf bana hayran kaldığını görebilmek adına seni durdurma isteğinin neden olduğu keskin, elektrik gibi acı da bir çeşit iğne.

Bunu sana göndermeden önce geçirmem gereken altı ayım var; dolayısıyla –sen elbette hepsini tek seferde okuyacak olsan da iletmek istediğim sözcükleri bölüştürerek– parça parça yazıyorum. Ya da belki de okumazsın? Belki de boş bir vaktinde özümsemek için bu tohumları saklamak istersin, hatta belki de benim yazma hızımda okursun. Fakat neden o kadar zaman harcayasın ki? Onları üzerinde, başkalarının bulabileceği bir yerde taşımak daha tehlikeli. Tümünü birden okumak daha iyi.

Her neyse, bu Amerikan sumağı: Zehirli değil; etlerle, salatalarla, tütünle karıştırıldığında epey lezzetli. Mayhoşluğunun, keskinliğinin bir tadına bak; öğüterek baharat hâline getirip serp ya da tüttür veya tanecikleri bütün bütün suya koyarak limonata gibi bir şey elde et.

Senin için olan bu tohumları teker teker, dilinde yuvarlayıp dişlerinle ezerek yemek en iyisi.

Senin,
Mavi

Not: Ağzımda kalan tatla yazmayı seviyorum.
Not 2: Umarım bu sumakla zehirli olan arasındaki farkı anlamışsındır. Sadece biri kırmızı.

***

Sevgili Şeker Akçaağacım,

Ağaçlara musluk takıyor, şurup ve şeker için özsuyunu iyice kaynatıyoruz. Ağzında sözcüklerimle, seni düşündüğüm yerleri ve biçimleri bilmen hoşuma gidiyor. Karşılığının olması iyi hissettiriyor; ben senin derinlerine kamış sokup tatlı bir şeyler akıtırken benden bu parçayı ye.

Bazen sana karşı daha az haşin olabilmeyi diliyorum. Hayır – bazen sana karşı daha az haşin olmayı istemem gerektiğini hissediyorum ve bunun –artık her neyse– sevecenlikle, tatlı bir nezaketle sunulmasının daha iyi olacağını. Onun yerine kamışlarla özsuyu akıtmaktan bahsediyorum. Umarım bunu hoş görebilirsin. Söz konusu ben olduğumda, yumuşak olmak çoklukla rol yapmaktır ve sana yazarken rol yapmak kolay değil.

İpin yukarılarında bir köyde beraber olmaktan, arkadaş ve komşular nasıl yaşarsa öyle yaşamaktan bahsetmişsin; bu vadiyi bütünüyle yutabilir ancak yine de bu fikre karşı açlığımı doyuramamış olurum. Onun yerine, arzuyu ipe çekip ipi senin iğne deliğinden geçiriyorum, derimin altında gizli bir yere dikip sana bir sonraki mektubumu ilmek ilmek nakşediyorum.

Senin,
Mavi

***

Sevgili Denizcinin Neşesi,*

Kar kalktı ve her şey ısınmaya başladı; sanki güneş iki elinin eklemleriyle toprağa bastırıyor, gevşesin diye yoğuruyor. Ekim zamanı ufukta – bu cümleyle oynayınca Bahçe'nin zamana nasıl tohum ektiğini, onu çöl mevsimlerinden bile daha fazla incelik isteyen bir plantasyon hâline getirdiğini düşünüp gülümsüyorum ve ufuk da bir vaat.

Gölgelerle ilgili endişelerine cevap vermek için şimdiyi bekledim. Epey dikkat ettim. Mektuplaşmamızın daha önceki bir aşamasında, izimin sürüldüğünden kesinlikle emin olduğum bir zaman vardı; ufak, belli belirsiz, adlandırması zor şeyler, hani daha yeni birinin çıktığı bir odaya girdiğindeki his vardır ya? Onun gibi ama tersi. Hiç tam anlamıyla peşime takılmadılar ama... izlendim.

Fakat buraya yerleştirildiğimden beri hiç öyle bir şey hissetmedim ki bu da endişelenmek için bir sebep olabilir. Bahçe bir ajanı belli bir yere yerleştirdiğinde –eminim sizin Kumandan da fark etmiştir– ona yaklaşmak neredeyse olanaksızdır; çevrelerinden ayırt edilemezler, liflerin dokusuna o kadar dolanırız ki bizi sökmek, içinden Kaos'un, ipin aşağısındaki kimsenin, hatta o şeyi yaşayıp soluyan sizin Kâhin'in bile istemediği Kaos'un akacağı berbat delikler açar. Yönetilemeyecek kadar öngörülemez ve zorlu, fayda/zarar hesabı tümüyle çarpıktır; dolayısıyla siz bizi hareket hâlinde, hayatın içinde, biz örgüde dans eder ve yaşamlara hafifçe dokunurken yakalarsınız.

---

* (Orj.) *Red sky at night, sailors' delight. Red sky at morning, sailors take warning.* Eski bir deyişe göre, gece kırmızı gökyüzü denizcinin neşesi, gündüzse denizcinin dikkate alması gereken bir uyarıdır. –çn

Bahçe bile, bilinçlerinin daha incelikli dallarıyla bize ulaşmakta zorluk çeker; zamanın dışında bir ajan olup da yerleştirilmiş birine yaklaşmak için, örgü seni bulundukları yerin elli yıl veya iki bin kilometre civarına sokmadan önce adeta onların derilerine bürünmen gerekir.

Fakat nasıl oluyor da bana kuşların mide içeriklerinin arasında mektuplar yollayabiliyorsun? diye soracaksın. Kuşları, dönemsel olarak açıp kapayabildiğim bir iletişim kanalı olarak düşün; diğer ajanlar yaptıkları işleri ekinokslarda bana anlatıyorlar; Bahçe karnımda daha parlak açıyor. Yeterli bir trafik var; öyle ki gelip giden mektupları saklamak, hedef şaşırtmak, göz önündeyken saklamak basit bir mesele. Düşman ajanlara gelince... Sizin taraftan bizim plantasyonlardan birinden geçmeye çalışanlara ne olduğuyla ilgili hikâyeler duydum. İçine girdikçe kalınlaşan, sertleşen, sivrileşen dikenli çalılardan bir bahçe duvarı hayal et, işte öyle bir şey – ama metrelerce, onlarca yıl, ta ki sen ince şeritlere ayrılıp duvak teline dönene dek.

Tüm bunlardan çıkan anlam, takip edilmediğimdir; eğer sen ediliyorsan, benim halkımdan birilerinin olup olmadığını görmek için elimden geldiğince etrafı yoklayacağım. Gayet olası; Bahçe belli ki seninle küçüklüğünden beri ilgileniyor. Ancak benim taraftan kim olursa savuşturup üstün geleceğine dair güvenim tam.

Benim dışımda kim olursa.

Eğer senin halkından biriyse, durum daha karmaşık ve tedirgin edici. Dikkatli ol.

Senin,
Mavi

Not: Gölgenin niteliğiyle ilgili bana verebileceğin herhangi bir bilgi –kokusu, bıraktığı his rengi, güvende olduğunu sanırken uyandığın kâbus– araştırmama yardımcı olacaktır. Gerçi rüya görüp görmediğini hiç öğrenmedim sanırım.

Mavi parmaklarının arasındaki otları örmekte.

Safi aylaklığın bir resmi gibi: Akşamüstü, günbatımının renkleriyle bezenmiş, nehrin yanında bağdaş kurup zevk için örgü ören uzun saçlı bir kadın. Ne sepet ne ağ örüyor, hatta yakınlarında çıplak ayak koşan çocuklar için taç veya çelenk bile değil.

Yaptığı şey, çalışmak. Yaptığı şey, altı boyutta, birbiri etrafında dans eden siyah ve beyaz taşlardan oluşan tahtalarıyla her bir taşı bir Go oyunu olan, itilen, atların kaleye dönüştüğü, atari iterasyonlarının dikkatlice şah matı oluşturduğu bir satranç oyunu oynamak. Çimleri birbiri üzerine dizip yalnızca yeşilin geometrilerini değil, aynı zamanda koku ve ısının kalkülüsünü, diri örtünün termodinamiklerini ve kuş ötüşünün hızını çalışıyor.

Bu kadar karışık bir hâldeyken –otları sığırcık ötüşüyle, yarı çürümüş yaprak kokusunu güneş açısıyla düğümlemekteyken– bir ağaç kırlangıcı aniden yakınında bir yere doğru alçalarak çevresel görüşünü bölüyor, aykırılığıyla onu transın getirdiği düşlerinden koparıyor.

Gözünün ucunda mavi mavi parlıyor, esrarlı varlığıyla onu afallatıyor. Etrafta bolca ağaç kırlangıcı bulunsa da bu oraya uymuyor: Bu kuş sonbaharda boş bir yuvaya, yakında ağaçtan alıp dokuma üzerine kuşlardan ne kadar çok şey öğrenilebileceğini anlatmak için yeğenine göstereceği yuvaya yaklaşıyor.

Ayağa kalkıyor ve otlar tohum misali elinden düşüyor. Kırlangıcı takip ediyor, yuvaya bir küçük kızböceği bırakıp uçup gitmesini izliyor.

Ağaca tırmanıp böceği çamurlu dallardan çıkarıyor ve aşağı atlıyor. Kızböceğinin siyah ve mavi damalı iğnemsi gövdesinden bir mektup okuyor.

Ölü kızböceğinden, düşüncelerinde yarattığı dağınıklığa, işe yaramazca üst üste yığılmış avuç dolusu yeşil ve altın rengine bakıyor ve kanatlarıyla beraber bütün bütün yutmak üzere ağzını açarken tek hissettiği içine bıçak gibi giren, düğümlenen mutluluk oluyor.

Yıllar sonra, Mavi'nin uzandığı çimenliğe bir arayıcının gölgesi düşüyor. Bir avuç dolusu çimen kopardıktan sonra eriyip kayboluyor.

Mavi Baskı'm,*

İlk üç sumak mektubunu okudum. Cevap vermemezlik yapamam, gerçi sonrakilerin nasıl olduğunu bilmeksizin yazmaktan da korkmuyor değilim. (Mektupların tadı hâlâ damağımda. Varlıklarını koruyorlar. Tüm diğer aromaları baltalayıp hepsine seni dolduruyorlar.) Belki sonrakilerde cevaplanmış bir soru sorarım. Belki de rencide edecek bir cümle kurarım.

Ama sen aç kalsan, benim midem şişer. Kuşları izlememi sağladın ve isimlerini senin gibi bilmememe rağmen küçük, parlak ötücü kuşların şakımadan önce soluklarının tükendiğini gördüm. İşte ben de öyle hissediyorum. Kalbimi sana şakıyorum, pençelerim dalı kavrıyor ve bir sonraki mektubunun bana nefes vereceği, patlayacak denli içimi dolduracağı âna kadar suyum çıkıyor.

* (Orj.) Blueprint. Özellikle mimari planların kopyalanmasında kullanılan bir baskı yöntemi. –çn

Sahada olmanı özlüyorum. Yenilgiyi özlüyorum. Kovalamacayı, öfkeyi özlüyorum. Hakkıyla kazanılmış zaferleri özlüyorum. Seninkilerin kendi entrikaları, kendi tutkuları ve ara sıra da akıllıca numaraları var; fakat senin kadar karmaşık, dikkatli, kendinden emin olanı yok. Beni bir taş gibi biledin. Savaşlarımızın ardından, neredeyse yenilmez hissediyorum: Adımları hızlı, eli hassas bir çeşit Akhilleus gibi. Sadece, mektuplarımızın ördüğü bu var olmayan mekânda zayıf hissediyorum.

Burada zırhım olmamasını nasıl da seviyorum.

Beni yeniden bıçağının ucunda tutabilmeyi diliyorsun. Bir anlamda hâlâ tutuyorsun. Son üç tohumu gözümün arkasındaki bir boşlukta taşıdığım sürece, sırtıma dayanmış bir bıçaksın. Bundaki tehlikeyi seviyorum. Ayrıca, bu life atanmanın tamamen sebepsiz olacağını düşünecek kadar da naif değilim. Sizin Bahçe yavaş, birkaç hayata yayılarak çalışıyor. Biz yüzeyde savaş verirken, o sizi derinlere saklayıp sizin aracılığınızla büyük değişikliklere sebep oluyor.

Ve burada olmayışınla bir bıçak kadar tehlikelisin. Mektupların olmadığında, zamanın içinde ilerleyen ayaklarının sarsıntıları olmadığında, sana dair anıları arayıp buluyorum; burada olsan ne diyeceğini, ne yapacağını soruyorum kendime. Bir lifin örülmesiyle ilgili yol göstermek için omzumun üzerinden uzanıp kurbanın boğazındaki elimi düzelttiğini hayal ediyorum.

İzleniyorum. Gölge, Arayıcım, ardımda bıraktıklarımı çalıyor. Morumsu alacakaranlıkta bir anlığına gözüme ilişiyor ama arkasından gittiğimde orada olmuyor. Koku olarak söylemesi zor ama çok hafif ozon ve yanık akça-

ağaç kokusu geliyor. Birçok şekle giriyor. Yalnızca hayali bir görüntü, bozulan zihnimin bir ürünü olmasından endişeleniyorum. Sonraki mektuplarını tüketmeden onu yakalamayı, öldürmeyi, akıl sağlığımın yerinde olduğunu (ya da olmadığını) kendime kanıtlamayı ümit ediyordum. Bizi daha fazla tehlikeye, seni daha fazla tehlikeye atamam. Ne var ki soluğu tükenmekte olan bir ötücü kuşum ve nefes almam gerek.

Rüya görürüm.

Açlıktan olduğu gibi uykudan da özgürleştirdiler bizi. Ama ben bitkinlikten hoşlanırım –istersen bunu acayiplik olarak adlandır–, ipin yukarısındaki çalışmalarımda genellikle insanlığı taklit etmek uygun düşüyor. Dolayısıyla ben de kendimi çalışmaktan yorgun düşürüyor ve uyuyorum, sonra da rüyalar geliyor.

Rüyamda seni görüyorum. Zihnimde, fiziksel, kişisel, süngerimsi zihnimde, diğer herhangi bir dünya veya zamandan daha çok seni tutuyorum. Rüyalarımda kendimi dişlerinin arasındaki bir tohum veya kamış batırdığın bir ağaç olarak görüyorum. Dikenler ve bahçeler görüyorum ve de çay.

İş bekler. Eğer burada kalırsam beni yakalarlar. Daha fazlası yakında, bu gölgeyi hallettikten sonra, güvende olduğumuzda.

Senin,
Kırmızı

Kırmızı, gölge yakalamaya gidiyor.

Tuzaklar kuruyor. Tarihte çıkmazlar yaratmak için zamanda aynı yoldan gidip geri geliyor; lifleri birbirine doluyor. Avı, ki aynı zamanda kendisi de onun avı, arkasında kâh bir ses kâh havada asılı kalmış bir kokuyla, fakat dikene takılmış bir iplik kadar bile büyük hiçbir şey bırakmadan elinden kaçıyor.

İpin aşağısında, buzdağı kalıntılarının içine saklanmış sunucu çiftliklerinde, kendi izlerinin üzerinden tekrar geçiyor, gölgeyi bir anlığına görüp mavi kıvılcımlar çıkmasına neden olarak iğne tüfeğini bulut işletim sistemlerinin boşlukları arasından ateşliyor.

Asoka'nın sarayında, bir akrobat olarak tırmanıyor, salto atıyor, dönüyor; tek bir yırtıcı için, orada olmaması gereken tek bir izleyici için bin kişilik bir kalabalığı gözden geçiriyor. Gölgenin kokusunu alıyor, sıvışıp gittiğinin de.

Eriha'nın düşmekte olan duvarlarına hücum ediyor, kalabalık sokaklarda oraya ait olmayan bir ayak sesi du-

yuyor. Dönüyor, çekiyor ve bırakıyor. Bir ok taşı gönderiliyor.

Bir kristal ormanının içinde, zihinlerinin rayihası yayılıp tüm alanı doldurana dek fiziksel bedenleri dönüştürmesi yağı gibi eritilmiş insanlarını muhteşem sürüyle hızlıca hareket eden hava bisikletleriyle yarışıyor. Aradığı her neyse, onu arayan her neyse, orada onu bulamıyor, gerçi karşılığında Kırmızı da onu yakalamıyor.

Bir nehir yatağının kenarında potansiyel bir fırsat bekliyor. Neden gölgenin burayı ziyaret edeceğini düşündüğünü bilmiyor ama bu şeyi, alışkanlıklarını, ne zaman ziyaret edip neden uzak durduğunu anlamaya çalıştığını hissediyor. Havaya nanobotlar ekiyor, çimlendiriyor; hizmetkârlar serpiştiriyor; drone casuslar ve güvenlik kameraları kuruyor; bir uyduyu kendi hizmetine alıyor. Bütün ay boyunca dikkatli ve sessiz, nehri gözlüyor. Bir kez bile kırpıyor ve gözlerini açtığında âmın geçip gittiğini hissediyor: Gölge gelip gitmişti ve o hiçbir şey öğrenememişti. Hiçbir tuzak çalışmamış, nanobotlar herhangi bir varlık sezmemiş, kameralar tek tek kapatılmış ve uydu da sönmüş ve bozulmuş bir hâlde yörüngeyi turlamakta.

Kırmızı, gözünün arkasında tuttuğu mektupları yanıp tutuşuyor.

Nefes alamıyor. Büyük bir el onu göğsünden kavramış, sıkıyor. Kendi teninde hapsolmuş, kendi kafatası altında eli kolu bağlanmış hissediyor. Rüyalar yardımcı oluyor, anılar da, fakat rüyalarla anılar yeterli gelmiyor. Bir kahkahanın hayalini kurmak istiyor. Beklemek zorunda. Bekleyemiyor.

İpin çok çok yukarılarında, bir dinozor bacağında

söğüt ağacı gibi bir şeyin altına oturup bir sumak tohumunu dişlerinin arasına alıyor ve ısırıyor.

Kırmızı, saatlerce hareketsiz oturuyor. Gece çöküyor. Rüzgâr eğreltiotlarını hışırdatıyor. Bir apatozor, tüylerini kabartarak ağır ağır önünden geçiyor.

Kırmızı, kendini hislerine bırakıyor. Duygularını fiziksel tepkiden koruyan organlar duruyor ve tüm sakladıkları üzerine çöküyor. Kalbi titriyor. Zorlukla nefes alarak öğürüyor, öyle yalnız ki.

Omzuna bir el konuyor.

Kırmızı, gölgenin bileğini yakalıyor.

Gölge onu fırlatıyor, karşılığında o da gölgeyi fırlatıyor. Bitkilerin arasında yuvarlanıyor, devasa bir mantarın gövdesine çarpıyorlar. Minik kertenkeleler dışarı kaçıyor. Gölge ayakta, fakat Kırmızı onun bacağını kendisininkiyle kıstırarak gölgeyi yere düşürüyor. Eklem kilidi yapmaya kalkışıyor ama sonuçta kilitlenen kendi bacağı oluyor. Sıyrılıp kurtuluyor, üç, dört kez yumruk atıyor, her biri kolayca savuşturuluyor. Protezler yanıyor. Artık ısıyı havalandırmak için sırtından kanatlar çıkıyor; sert darbelerle vuruyor. Gölgeyi kaburgalarından yakalıyor ama kemikler kırılmıyor. Gölge arkasına süzülüyor, omzuna dokunuyor ve Kırmızı'nın kolu gevşeyip düşüyor. Ağırlığını arkaya atarak düşerken gölgenin kolunu kırıyor. Beraberce çamurun içinde kayıyorlar. Kırmızı'nın parmakları pençe biçiminde kıvrılıyor. Bir boğaz bulmaya çalışıyor. Buluyor. Kavrıyor.

Ve her nasılsa gölge kaçıp kurtularak Kırmızı'yı çamurun içinde yalnız, soluk soluğa, öfkeli, yatar bir hâlde bırakıyor.

Dinozor gecesini seyreden yıldızlara sövüyor.

Kırmızı, beklemeye daha fazla tahammül edemez.

Ayağa kalkıyor, bir nehre doğru sendeleye sendeleye ilerliyor, ellerini yıkıyor. Başparmağıyla sol gözünü çıkarıp üç sumak tohumunu bulana dek göz yuvasını yokluyor. (Daha önce yediği sahteydi.)

Sikerler güvenliği. Sikerler gölgeyi.

Kırmızı açlığı biliyor artık.

Ağaçların altında ilk tohumu yiyor.

Boğulur gibi oluyor. İki büklüm kıvrılıyor. Nefes alamıyor. Bedeni kalbinin etrafında çöküyor.

Organlarının durmuş olduğunu hatırlıyor. Bu acı yeni.

İkinci tohumu yemeden tekrar çalıştırmıyor onları.

Bataklıkta, büyük yaratıklar inlemelerine karşılık veriyor. Artık bir insan değil. Bir kurbağa; avcının elindeki bir tavşan; bir balık. O, kısaca, Mavi; Kırmızı'yla baş başa ve beraber.

Üçüncü mektubu yiyor.

Bataklığa sessizlik hâkim oluyor.

Ağzında kalan tat diline batıyor, içini dolduruyor. Ağlıyor ve gözyaşları arasında gülüyor, kendini yere bırakıyor. Onu burada bulabilir, öldürebilirler. Umurunda değil.

Kırmızı, dinozorların arasında, uyuyor.

Hırpalanmış, paralanmış, çamur içindeki arayıcı onu uyurken buluyor, çıplak eliyle gözyaşlarına dokunuyor, tadıyor ve gidiyor.

Sevgili Çilek,

Yaz, yoncaya konmuş bir arı gibi kendini gösteriyor – altın renkli, yoğun, bir an burada, sonra yok. Yapacak çok şey var. Yerleştirmenin bu yanını seviyorum, günün sonunda tamamıyla suyumun çıktığını hissetmeyi seviyorum: Ne iyileşme gölcükleri ne şifalı özsu ne de ilikle-rimdeki sessiz yeşil mırıltı; yalnızca ter, tuz ve sırtımdaki güneş, herkes bedenlerini bir yandan tanırken bir yandan sevmekte, bu güzel dans.

Böğürtlen topluyoruz. Nehirlerde balık tutuyoruz. Ördek ve kaz avlıyoruz. Bahçelerle ilgileniyoruz. Festivaller düzenliyor, ateşler yakıyor, felsefe tartışıyor, gerektiğinde küçük kavgalar ediyoruz. İnsanlar ölüyor; insanlar yaşıyor. Bu yaz hayli güldüm, epey kolaydı.

Mektubumun seni bir açlık ânında bulduğunu söylüyorsun. Bunun benim için ne anlama geldiğini, sana bunu benim öğretmiş olabileceğimi nasıl anlatabilirim

– paylaşmış, bir şekilde sana aşılamış olabileceğimi? Bir yandan bu hisle kavrulmanı isterken, aynı zamanda bunun sana yük olmamasını umuyorum. Açlıklarını iyice şiddetlendirmek istediğim kadar onları –her defasında tek bir tohum-mektupla– tatmin etmeyi arzuluyorum.

Sana kendimle ilgili bir şey söylemek istiyorum. Gerçek bir şey ya da hiçbir şey.

Senin,
Mavi

Not: Mitchison'ı okumuş olmana çok sevindim. Konstantinopolis zordur; ama kitabı hikâye anlatımı zamanının aşamalarında ilerliyormuş gibi algılamaya yardımcı oluyor bazen. Mit ve efsane yerini tarihe, tarih de yeniden mite bırakıyor; tıpkı ayrılıp gösterinin bir tarafında yeniden buluşan perdeler gibi. Halla, kitabın zamanın dışındaki Mitchison'ın İskandinav mitleriyle başlıyor ve sona doğru, beraber seyahat ettiklerinin mitlerinin içine giriyor – yerleştiriliyor, diyebiliriz belki. Tüm iyi hikâyeler dışarıdan içe gider.

***

Sevgili Ahududu,

Dünyada ne kadar çok kırmızı şey olduğunu daha önce hiç fark etmemiş değilim. Sadece hiçbir zaman yeşilden, beyazdan ya da altın renginden daha fazla benimle ilgili olmamışlardı. Şimdiyse sanki tüm dünya taç yapraklarıyla, tüylerle, çakıllarla, kanla bana şarkılar söylüyor. Daha

önce söylemediğinden değil –Bahçe, müziği ölçülemeyecek kadar derinden sever– fakat şimdi şarkısı yalnız benim için.

Yalnız. Bu sözcüğü gerçekten, bütün benliğimle öğrendiğim zamanı anlatmak istiyorum sana: Yuvarlanan bir çalı topağı, bir karahindiba tohumu, bir yerde durana dek yuvarlanan, sonra tekrar tekmelenip fırlatılan bir taş olmamın nedenini.

Biz yetiştiririz, bunu bildiğini sanıyorum; tohumlar ekilir, kökler zamanı derinlemesine tarar, ta ki Bahçe bizi başka toprağa aktarana dek. Ekim noktalarımız öyle derindir ki daha önce bize yaklaşmakla ilgili söylediğim şeyler hayal dahi edilemez: Bahçe tohuma kaçar, bizi uzaklara üfler ve biz de zamanın örgüsel yapısındaki bir oyukta saklanıp onunla uyumlanırız. Yol açıp da içinden geçilebilecek bir çit yok; biz, tümüyle, çitin ta kendisiyiz, taç yaprak yerine dikenleri olan gül goncalarıyız. Bize ulaşmanın tek yolu, Bahçe'ye kendi ajanlarımızın çoğunun başaramadığı kadar ipin aşağısından girmek, bizi göbekten Bahçe'ye bağlayan kazık kökü bulmak ve kök boyunca akıntıdaki somon gibi ipin yukarısına tırmanmak. Kaldı ki eğer aranızdan biri bunu yapabilse, bu çoktan kaybettiğimiz anlamına gelirdi; Bahçe'ye böyle bir erişiminiz olsaydı tüm Vardiyamızı ortadan kaldırabilirdiniz.

(Yapamam... Sana bunları anlatmamalıyım. Her şeye rağmen, bunun uzun sürmüş bir dalavere olabileceği, en başından beri istediğinin bu bilgi olabileceği geçiyor aklımdan; ama bunun bir önemi var mı gerçekten? Sol uyluğumun altında büyüttüğüm derialtı kesesinin içinde küçücük, katlanmış ve çay kokulu bir hâlde sakladığım

dönüşü olmayan nokta binlerce yıl gerideydi. İçi saç dolu bir madalyon sayılmaz ama bunun bedensizler için daha az acayip olması için bir neden yok sanırım.)

Her neyse.

Bahçe'nin benim tohumumu ektiği liften hiç bahsetmedim galiba –"Hayatımı anlatmaya en başından başlarsak"* diye lafa girmek bizim gibilere absürt geliyor, öyle değil mi?– gerçi bir özelliği yoktu: 141. Lif'in albik** kısımları, oranın Chatterton'ınınn*** öldüğü yıl, ama yalvarırım yıldız falıma bakmaya kalkma. Henüz çok küçükken, daha Bahçe'nin beş yaşında bir kız çocuğu aracılığıyla köklenmiş bir filiziyken ancak, hastalanmıştım. Bunda bir tuhaflık yoktu; sık sık kasten hasta edilir, uzak geleceğin hastalıklarına karşı aşılanır, değişken raddelerde ölümsüzlükle dozlanırız; Bahçe bizi örgünün bütünlüğüne saldığında ne olmamız lazımsa o olabilmemiz için ne gerekiyorsa artık.

Ama bu seferki farklıydı. Bu, beni güçlendirmek için hasta eden Bahçe'nin değil, Bahçe'ye zarar vermek için beni hasta eden birinin işiydi.

Böyle bir şeyin imkânsız olması gerekiyordu. Olduğum yerle karışmıştım. Ama bir şey, bir şekilde... düşman tarafından açığa çıkarılmıştım. Benim açımdan masalsı bir şeydi; insanın gördüğü şeyin gerçek mi yoks

---

* *David Copperfield*, Charles Dickens. Türkiye İş Bankası Kültür yınlar, 2019, çev. Meram Arvas. –*çn*

** Demir oksit eksikliği yüzünden toprağın rengi soluk kı sımları. –*yhn*

*** Thomas Chatterton (1752-1770). 17 yaşında intihar eden, kişiliği ardında bıraktığı eserlerle İngiliz Romantikleri Keats, Byron, Shelley ve Coleridge'ı etkileyen İngiliz şair ve edebiyat sahtecisi. –*yhn*

sinapslarını yeniden yapılandıran bir nanit taarruzu mu olduğundan emin olamadığı uykuyla uyanıklık arasındaki o yerde uyku sersemi bir hâldeydim.

(Bir seferinde öyle bir şeyle uğraşmak zorunda kalmıştım. Hayli nahoştu. Umarım hiçbir zaman böcekleri yakıp beyninden uzaklaştırmak için kendine ölecek kadar elektrik vermen gerekmez. Gerçi belki de bu seninkiler için temel eğitimin içindedir.)

Bir öpücük ve yiyecek bir şeyler hatırlıyorum. O kadar nazikti ki düşmanca olduğunu düşünemedim. Olabildiğince masalsı, gerçekten. Parlak bir ışık hatırlıyorum ve sonra da... açlık. İçimi dışıma çıkaran bir açlık, hayal edilebilecek en ilkel şekilde bir açlık, diğer her şeyi silen bir açlık; göremiyordum, öyle açtım ki nefes alamıyordum ve sanki içimde bir şey açılıyor, bana *aramamı* söylüyordu. Bir parçam çığlık atıyordu sanırım ama hangisi olduğunu anlayamıyordum; bedenimde tehlike çanları çalıyordu. Beslenmek için, bu şeyi durdurması, yok olmamı önlemesi için yüzümü tüm varlığımla Bahçe'ye döndüm.

Ve Bahçe beni kesip attı.

Ki bu standart prosedürdür. Bahçe varlığını devam ettirmek zorunda. Bahçe her zaman parçalarını, dallarını, çiçeklerini, meyvelerini dökebilir, döker, dökmüştür, dökecektir; fakat Bahçe var olmaya devam eder ve tekrardan güçlenir. Bahçe açlığın benim öteme geçmesine izin veremezdi.

Şimdi bunu anlıyorum ama o zamanlar... Daha önce hiç yalnız olmamıştım. Seni düşünüyorum da, diğerlerinden ayrılarak o yalnızlığı kendin için, kendi tercihinle

yaratmıştın; fakat bana gelince, ben sadece kendi bedenimdim, sadece kendi duyularımdım, kötü bir rüya gördüğü için ebeveyni yanına koşan bir kızdım. Yüzlerini dokundum ve yüzleri benim oldu; üzerinde olduğum yatağa dokundum, dışarıda bir yerde kaynatılan elmaların kokusunu aldım. Sanki, kendimce naçizane bir şekilde, Bahçe oluvermiştim: Kendi bütünlüğümde, kendi parmaklarımda, saçımda, tenimde öylesine bendim, Bahçe gibi bütün ama ayrı.

Açlık bir hafta boyunca içimde fokurdamıştı, bu zaman zarfında o kadar çok yemiştim ki annemle babam yumurta kabuğu güveçleri ve kızgın demirler* hakkında fısıldaşmaya başlamıştılar. Ben de saklamayı öğrendim. Sonra da bir yılın ardından Bahçe beni geri aldı.

Hiç ayrılmamışız gibi beni tekrardan kendine aşılamış; derinlemesine incelemiş, arayıp taramış, içimi ayıklamış; beni ilaç ve korumaya batırıp içten dışa iyice arındırmıştılar. Hiçbir şey bulunamamıştı. Olgunlaşma sürecim tuhaf biçimde hızlanmıştı belki ama hepsi o kadardı. Sonraki birkaç yıl boyunca yapılan bazı hassas tetkiklerin ardından, kimliğimin açığa çıkmış olabileceğine dair korkular büyük oranda yatıştı; örgüde benim lifimden kaynaklanan bir bozulmaya işaret eden hiçbir

---

* Avrupa folklorundaki "*changeling*"lere atıf. *Changeling*'ler, perilerin insan çocuklarını kaçırıp yerine bıraktıkları ve kaçırdıklarıyla görünüşte aynı olan kendi peri çocuklarıdır. Açlık en büyük göstergelerden biridir. Çocuğunun bir *changeling*'le değiştirildiğinden şüphelenen ebeveynin yumurta kabuklarını kazan, güveç tenceresi vb. şeyler olarak kullanarak onu şaşırtıp konuşturması ya da kızgın demire oturtmak yoluyla kimliklerini ortaya çıkarması bu değiş tokuşun sona ermesini sağlar. –*çn*

şey yoktu. Ayrıca kaynaşmaya nüfuz etme girişiminin başarısızlığa uğradığını duyurmak da önemliydi (gerçi başarılı olmuştu – ama Bahçe'nin hamlesi ilgili tarafları ikna etmiş olmalı, zira bir daha denemediler). Böylece Bahçe beni sahaya yerleştirdi, beni epey önemsedi, övdü ve yükseltti ama her zaman mesafesini koruyarak.

Tuhaflıklarım hoş görülüyor: Şehirlere, şiire olan sevgim, köksüzlükten hoşlanmam, bazı yönlerden Bahçe'den ya da Bahçe'de Bakılmıştan çok Bahçıvan olmam. Bahçe'den gelen taşkının görünüşe göre tatmin edemediği arzularım.

Ama, Kırmızı, sen ise...

***

Elma Ağacım, Parıltım,

Bazı mektuplarında, söylememek için kendimi tuttuğum şeyleri söylüyorsun. *Sana içesin diye çay yapmak istiyorum*, demek istedim ama demedim; sense bana bunu yapmaktan bahsettin; *mektubun sözün mümkün olan en gerçek anlamıyla içinde yaşıyor*, demek istedim ama demedim; sense bana yapılardan ve olaylardan bahsettin. *Sözcükler acıtıyor ama metaforlar arayı buluyor, tıpkı köprüler gibi; ve sözcükler köprü yapmak için kullanılan, topraktan ıstırapla yontulan yeni bir şey, ortak bir şey, tek bir Vardiyadan fazlasını yaratan taşlar gibi*, demek istedim.

Ama demedim, sense yaralardan bahsettin.

Şimdi, sen benden erken davranmadan, şunu söylemek istiyorum ki... Kırmızı, ağzındaki bu tohumu düşündüğümde, parmaklarım dudaklarında, onu oraya kendim yerleştirdiğimi hayal ediyorum.

Bu ne anlama geliyor, bilmiyorum. Yine, tuhaf bir şekilde, kesilip atılmışım gibi; beni mahvedecek bir şeyin eşiğinde sallanıyormuşum gibi hissettiriyor.

Ama sana güveniyorum.

Al bu yıllarımı, bu tohumları ve bırak cevaben bana benzer bir şeyler büyütsünler, olur mu? Mektuplarının uzunluğunu özlüyorum.

Sevgiyle,

Mavi

En uzun işlerin bile bir sonu vardır.

Şu şekilde oluyor: Mavi, karnının üzerine yatmış, ayakları havada, dirsek ve kollarının ön kısmında ince dal ve sapların izi çıkmış hâlde otları birbirine dolamakta.

Bir küre, örgü ve dalları bükülerek birbiriyle bağlanmış ağaçlardan oluşan bir orman olan oyun tahtası onun ve otların etrafını sarıyor. Bahçe tekrar tekrar, rakip Vardiyanın zamanı oyuna getirmeye, savuşturmaya, su üzerindeki taşlardan gidermiş gibi üstünden seke seke ilerlemeye, nahoş ve tecrübesiz elleriyle işe girişmeye, yüzeyini dalgalandırarak akıntılarının yönünü değiştirmeye fazla güvendiğini söylüyor. Kalıcı bir şekilde değiştirebilmek için, diyor Bahçe, zamanın içinde yaşamalısın; hamlelerini yavaş yap ama kazan.

Mavi'nin konsantrasyonu, etrafındaki her şeyi durgunlaştırıyor. Örgüsünü oluştururken içini yeşille dolduruyor; toprak, hava ve su boyunca kök bağlantılarını takip ediyor.

Sonra duruyor. Eli titremekte.

Bir lifin örülmesiyle ilgili yol göstermek için omzumun üzerinden uzanıp kurbanın boğazındaki elimi düzelttiğini hayal ediyorum.

Ellerini daha önce hiç fark etmemişti; kendi elinin bir lif olduğunu...

Bu her şeyi değiştiriyor. Otlar kusursuzca düğümleniyor. Mavi koşarken; çok boyutlu binyıllar, Bahçe'nin, sarıldığı ağacı boğan bir hintinciri gibi Ajans'ın nefesini keserek ayaklanıp hak iddia etmesini bekleyen imkânsız bir son nefes alma noktasıyla eksiksiz bir Go tahtasına dönüşürken dünya yana yatıyor.

Mavi, Bahçe'yle uyumlanırken, Bahçe'nin bahar aylarındaki bir nehir gibi coştuğunu hissederken, Bahçe onu bir yüzyılın yetimini doyuracak kadar sevgiye ve takdire boğarken, yaptığı büyük işin etkisi içinde güçleniyor.

Aldığı sevgi ve takdir neredeyse yeterli miktarda. O ilk kopuştan sonra Bahçe'nin ona verdiklerinden çok farklı. Yine de soğuk, sakinleştirici renk girdabının parıltısı içinde kendine ait minik bir damarı ayrı tutuyor: Bir boğazın üzerinde üst üste iki el görüyor ve *Kırmızı'nın görmesi için sabırsızlanıyorum*, diye düşünüyor.

Sevgili Mavi,

Zaferini görebilmeyi dilerdim. Görevine dair, yerleştirilmenin doğasına dair bir miktar bilgi sahibi olduğumdan ve adımlarının ritmini kalbime kazıdığımdan, bizi uğratacağın değişikliği sezebiliyorum. Mevsim değişiyor. Özgürlüğüne kavuşacaksın; hem iyileşme dönemin hem de görevin açısından. Şüphesiz ki senin yol açtığın zararı telafi etmeye gönderileceğim. Böylece ikimiz, itfaiyeci ve kundakçı, yalnızca birbirinin sözleriyle tatmin olan iki avcı, ipte yeniden bir aşağı bir yukarı koşacağız.

Gülüyor musun, deniz köpüğü? Gülümsüyor ve bir melek kadar uzaktan zaferini izliyor musun, buz? Safir alevli Anka kuşu, yükseldiğin yerden bana yine ardında bıraktıklarına bakıp ümitsizliğe kapılmamı emrediyor musun?

Dikkatimi başka tarafa veriyorum. Taktiklerden, yöntemlerden söz açıyorum. Bildiğimi nasıl bildiğimi söylü-

yorum. Senin, yokuşun tepesindeki muazzam gerçekliğine yaklaşmak için metaforlar yaratıyorum.

Bu mektubu sana kayan bir yıldızın üzerinde gönderiyorum. Atmosfere giriş, biraz zarar verip zorlayacaktır ama eritip yok etmeyecek. Ateşlerle göğe boylu boyunca yazıyorum, senin yükselişine yaraşır bir düşüş olacak yıldızınki.

İltifatın canımı yakıyor çünkü bazı şeylerden büyük kolaylıkla konuşabilsem de, sana mayınlı gibi görünen bir zeminde koşturabilsem de benim için bu zemin basitçe topraktan ibaret. Ama son mektubun... Bir şeyleri kaçırmakta çok iyiyimdir. Kendimi görmekten alıkoymakta. Uçurumun kenarındayım ve karşımda... cehennem.

Seni seviyorum, Mavi.

Her zaman sevmiş miydim? Sevmemiş miydim?

Ne zaman oldu bu? Ya da her zaman mı olmuştu? Senin zaferin gibi aşk da zamanda geriye doğru yayılıyor. İlk bağlantımızı, savaşlarımızı ve kayıplarımızı ele geçiriyor. Cinayetler randevulara dönüyor. Seni tanımadığım bir zaman vardı, eminim. Yoksa rüyamda mı gördüm o beni, tıpkı seni çok sık gördüğüm gibi? Birbirimizi her zaman kovalamacada mı tamamladık? Semerkant'ın içinde seni avlamaya çalıştığım zamanı hatırlıyorum; saçının çözülen tellerine dokunabileceğimi düşünmek nefes kesici.

Senin için bir beden olmak istiyorum.

Peşinden koşmak, seni bulmak istiyorum; elimden kaçırmak, alay edilmek, derinden sevilmek istiyorum yenilgi ve zafer istiyorum... Beni incitmeni, keskinl tirmeni istiyorum. On ya da bin yıl içinde yanında

içmek istiyorum. Çok uzakta, Kephalos diye adlandırılacak bir gezegende birtakım çiçekler yetişiyor ve bu çiçekler yüzyılda bir kere, yaşayan yıldızla kara delik eşlikçisi arasında kavuşum gerçekleşince açıyor. Onlarla sana sekiz yüz bin yıl içerisinde toplanmış bir buket yapmak istiyorum, böylece tüm birlikteliğimizi, beraber şekillendirdiğimiz tüm çağları tek bir nefeste içine çekebilirsin.

Esrik bir yöne gidiyorum; edebiyat parçalamaya başladım. Yine de güleceğini sanmam, gülsen bile gülüşün bana zevk verir. Mektubunu bitirdiğin basit sözcüğü çok fazla okudum belki. (Ama senin yazdıklarını fazla okumam diye bir şey söz konusu olamaz ve seçtiğin sözcük de basit değil.) Sınırlarına saygısızlık ediyorum belki. Ve dürüst olmak gerekirse, sevgi kafamı karıştırıyor. Bundan önce sevgiyi, aşkı hiç hissetmemiştim. Cinsellikte zevki tattım; sıkı dostluklarım oldu. İkisi de böyle hissettirmiyor, bu ikisinden de büyük bir his. Yani, demek istediğimi elimden geldiğince açayım.

Gençken yalnızlığı istedim. Beni görmüştün orada: Çıkıntının üzerinde, sabırlı ve bihaber.

Ama seni düşündüğümde, beraber yalnız olmak istiyorum. Bir şeylere karşı ve bir şeyler uğruna savaşmak istiyorum. Temas hâlinde yaşamak istiyorum. Senin için bir bağlam olmak istiyorum, senin de benim için olmanı.

Seni seviyorum, seni seviyorum ve bunun ne anlama geldiğini beraber bulalım istiyorum.

Sevgiyle,
Kırmızı

Kumandan, Kırmızı'yı bir saha ofisine çağırıyor.

Her zamanki gibi, her yerde kan var. Bu kez çoğunlukla donmuş kan, ki daha iyi kokar.

Ajans, Nazilerin ölüleri diriltme gibi bir numaralarının olduğu ana örgü yakınında bir Rus cephesi seçmişti; doğaüstü bir şeyler yoktu, doğa 20. yy. biliminsanlarının nadiren tahmin edebildiği tuhaf biçimlere sahiptir. Kırmızı yeterince yaklaşınca sinir bozucu cesetlerin keskin, mantarımsı bir kokuları olduğunu duyuyor, bu da ipin aşağısından bir müdahaleyi, büyük düşmanın iş başında olduğunu akla getiriyor. Gökyüzü büyük oranda beyaz olsa da şimdilik kar yağmıyor, yükseklerde ve uzakta berrak mavi kendini gösteriyor.

Sovyet askerleri korkmuş, üşümüş ve aç bir hâldeler. Burada öleceklerdi. Jukov başka bir tanesine, arkalarındaki daha kritik bir konuma takviye götürene kadar mevzilerini koruyacaklar. Onlar cesur oğlanlar ve kızlardı. Kalplerinden gelenleri son kez paylaştılar: şarkılar, memleket-

lerinden şakalar, mataralarındaki her neyse o... Onları cesaret kurtarmayacak. Ne de subaylarının takındığı asık suratlı, mezar taşı gibi ciddi ifade.

Diğer ajanlar bir görünüp bir kayboluyor, kâh rapor kâh silah kutuları kâh yoldaşlarının bembeyaz, bitkin bedenlerini taşımaktalar. Ganimet ve hediye getiriyorlar. Herkes korkmuş görünüyor. Ortama tamı tamına uyuyorlar.

Her şeyiyle iyi seçilmiş bir ofis.

Kumandan ipin yukarısını genelde parıldayan kristal kalelerden birinden idare eder. Ajans arada Kırmızı'yı rapor vermesi için, hitap edebileceği insansı bir üst oluşturmayı bile unutarak, bilinmedik bir yıldızın etrafında dönen çıplak bir platforma çağırırdı. Dinleyen yalnızca yıldızlar olur.

Zamanında Kumandan da kapsülünden boşaltılmış olmalı; tüm ajanları öyleydi. Ne ver ki uzun zaman önce oraya geri çekilmişti, şimdiyse Ajans'ın büyük hiperuzay makinelerine bağlı olarak ve onlar yoluyla ağa katılarak zaman ve mekânda bedensiz bir zihin olarak gezinmekte. Sadece mecbur olduğunda bedenlenir ve bedenlendiğinde de ya hemen el altındaki herhangi bir biçim seçer ya da hiçbir şey seçmez. Çoğunlukla bildiri özetleri üzerine düşünüp zamanın içinde izlenen yolları hesaplar, çok sayıdaki ajanını çok boyutlu vektör ve düğümler olarak görür. Yeterince yüksekten bakılınca tüm problemler basittir. Tüm düğümler birkaç ya da on bin kadar ölümle çözülebilir.

Savaş iyi giderken böylesi bir uzaklık işe yarar. Cepheden uzakta verilen kararlar isyana ve casusluğa karşı güvende tutar.

Cesetlerin arasından geçen Kırmızı, paltosuna daha sıkı sarılıyor. Amacı etini korumak değil –bu ölümcül soğukta dahi neredeyse hiç üşümez–, içindeki küçük mavi alevi korumak.

Kayıp hâli derhal karşılık vermeyi gerektirir. Uzaktan karar verme lüksü kaybedilir. Kumandan, elbette, hâlâ ipin aşağısında, fakat anbean operasyonlar düzenlemek, zararı sınırlamak, keşfe çıkmak için yerel bir kopyasını yapmıştı ve o kopya, Bahçe'nin eğirmiş olduğu yeni iplikleri, değiştirdiği lifleri, bağladığı düğümleri kayda geçirmek amacıyla örgüde geçmişe tırmanmıştı.

Ancak saha ofisleri savunmasızdır. Bu nedenle, sebep ve sonuçlara karşı korunan zaman baloncuklarının içine inşa edilirler.

Yenik düşmüş, enfekte olmuş yoldaşlarını kontrol altında tutmaya çabalayan üç adamı, donmuş parmaklarla soğuktan uyuşmuş bir yarayı dikmeye çalışan doktorun önünden geçiyor; biliyor ki burada her ne olursa olsun tüm bunlar geçecek ve tüm bu insanlar ölecek.

Uyum sağlayarak.

Kırmızı eğilip Kumandan'ın çadırının kapısından içeri giriyor.

Kumandan, bir elinde kanlı bir kargaburnu, üzerinde önlük, ordu üniforması içindeki iri bir kadın kılığında önünde dikiliyor. Kargaburnunu, bir şeyler tutmaya alışık değilmiş gibi tutuyor elinde. Emir subayları, dönemin hantal teknolojisi –kâğıt, teksir makinesi, harita– üzerine raporlarıyla yakınlarında toplanıyor. Bir adam bilinçsiz, ahşap bir sandalyeye bağlı, ağzından kan akar hâlde oturmakta. Çadırın içi dışarıdan daha sıcak olsa da yeterince sıcak değil. Adamın yarı açık gözleri derin, lapis mavisi.

Kırmızı selam duruyor.

"Dışarı çıkın," diyor Kumandan ekibine, onlar da çıkıyor. Adam kalıyor. Hiç ses çıkarmıyor. Belki fark etmiyor, belki de onu fark etmemelerini umuyor.

Nereden bakılırsa bakılsın yalnızlar. Kırmızı bekliyor. Kumandan yürüyor. Elleri kana bulanmış ama o bunun ne farkında ne de bunu umursuyormuş gibi görünüyor. Yüzünde çalıntı endişenin çizgileri var. Bu çizgiler, Kumandan'ın şu anda bedenini sürmekte olduğu kadına ait olsa da ona uyuyor. Savaş zorlaşmıştı. Kırmızı o kargaburnunu kendi ağzında, azı veya köpek dişlerinin etrafına kapanırken nasıl hissettireceğini hayal ediyor ve şu karara varıyor: *Bu işler böyleyse, pekâlâ.* İçindeki alevi güvende tutuyor.

"Kötü durumdayız," diyor Kumandan. "Rakibin uzun ve titiz çalışması, ipin hem aşağısına hem yukarısına kurulan pusular, tümü de bir çığı tetikleyen tek bir ajanın işi. Bizi bu kadar köşeye sıkıştırmamış olsaydı dâhiyane bir şey olduğunu söylerdim. Ancak iyi tarafından bakalım: Yeni örgüleri zayıf. Onu sökebiliriz. Ve sökeceğiz." Kumandan ona bir bakış atıyor ve şaşırmış görünüyor. "Rahat. Rahat, dememiş miydim?"

Kırmızı rahatta dinliyor. Kumandan'ın bu kadar ufak bir noktaya dair tereddüdü endişelendiriyor onu. Endişelenmeli miydi? Artık bir hain değil mi?

"Matematik ve daha ilkel yöntemlerle bir çözüm planladık." Kargaburnunu bir masanın üzerine bırakıp eline bir kâğıt parçası alıyor ve Kırmızı'ya uzatıyor. "Bu kadını tanıyor musun?"

Rahatta kalmaya devam etmek kolay olmuyor. Kâğıdı alıp karakalem resme, savaş alanında kısaca görülüp unu-

tulmuş bir yüz için hafızasını yoklayan biri gibi bakmaya çalışıyor. Rüyalarını mesken tutmuş yüzü ölçüp tartarken, ona bizzat bakmaya hatta onu belleğinde tutmaya cesaret ettiği en uzun sürenin bu olduğunu fark ediyor.

Sandalyedeki adam inildiyor.

Kırmızı onu suçlayamıyor. Kumandan ne biliyor? Bu bir tuzak mı? Eğer bilselerdi onu öldürmezler miydi? Yoksa daha gizli bir planları mı var?

"Onu tanıyorum," diyor sonunda. "Sahadan. Bu yüzü Abrogast-882'deki savaşta görmüştüm. Başka yüzleri de var." Ama her zaman gözlerinin çevresinde benzer bir dinginlik ve ağızda acımasız, zeki bir kıvrım olur. Böyle öne çıkar. Kırmızı bu son kısmı söylemiyor.

"Gözcülerimiz bu benzerliği öyle yakaladılar."

Ansızın çadır dışarıdan daha soğuk geliyor. Gözcüler. Ne zamandır? Neler gördüler? Gölgeyle olan çarpışmasını hatırlıyor. "Anladığım kadarıyla çığı tetikleyen ajan bu."

"Oluşturan da. Etkili ve tehlikeli. Kendi biçiminde, senin kadar tehlikeli."

Bir fırsat. "Hedef listemin başına yerleştireceğim onu." Ve sırasıyla avlanacağız da avlanacağız.

"Çizimin arkasını çevir," diyor Kumandan.

Kırmızı kâğıdı aldığında arkası boştu. Şimdiyse üzerinde, gözünde üç boyutlu olarak canlandırmaya daha alışık olduğu çok renkli bir kargaşa var. Görüşünü bulanıklaştırıp gözlerini hafifçe şaşılaştırınca, çok renkli keşmekeşin topolojisi ortaya çıkıyor. Yeşil bir çizgi, ki ona göre mavi olmalıydı, örgünün merkezinden aşağı doğru inmekte; lakin ara sıra saparak başka bir çizgiyle, ki gri

ama kırmızı olmalı, kesişiyor. İkna ediciliğini koruyarak ne kadar bilmezden gelebilir? "Anlamıyorum."

"İzini sürebildiğimiz kadarıyla, bu yeni örgünün özünü ipteki aşağı ve yukarı hareketleri oluşturmuş. Fakat bu sapmalarda, şey... bu gri çizgi senin izlediğin rotayı temsil ediyor."

"Abrogast-882'de karşı karşıya gelmiştik," diyor Kırmızı. "Bir de sanırım Semerkant'ta." Kumandan başka ne biliyor olabilirdi? Dalgınlığın, gerginliğin, sıkıntının arkasını, savların ve karşıt savların altında ne yattığını görür o. "Pekin." Kırmızı, onu tekrar tekrar Mavi'nin yakınına götüren bu topolojiyi mantıklı açıklamalar sunarak nasıl açıklayabilir? Bir yandan düşünürken bir yandan da düşünmüyormuş gibi görünmeye çalışıyor.

"Beni yanlış anlıyorsun," diye cevaplıyor Kumandan. "Yollarınızın kesiştiğini, çünkü kesişsinler diye onun kendi yolundan saptığını düşünüyoruz. Çoğu zaman fark edilemeyecek kadar hafifçe: İpin aşağısında ve yukarısında neredeyse saptanamaz denli küçük değişikliklere yol açarak.

"Ne demek istiyorsunuz?" Kumandan'ın ne demek istediğini biliyor ama aynı zamanda, oynaması gereken rolü de biliyor.

"Bu ajan seni kıvama getirmeye uğraşıyor. Davranış biçimi, büyük jestlerden hoşlandığı fikrini veriyor. Seninle oynanıyor. Sinsice, belki o kadar sinsice ki kendin fark etmiyorsun. Efendileri, saflarımızda bir zayıflık istiyor."

Doğru olabilirdi. Değil ama olabilirdi. Olmadığını biliyor. Biliyor işte. "Ben sadığım." Genelde, sadık insan-

ların söylediği tarzdan bir şey değil bu, fakat Kumandan fark edemeyecek kadar düşüncelerine dalmış durumda.

"Seni aleyhimize döndürmek istediğine inanıyoruz. Tatminsizlik tohumları ekiyor. Belki fark edemeyeceğin kadar ufak duyu detayları. Seni öldürmeye çalışmıyor: Seni taradık ve temiz olduğunu gördük."

Ne zaman gerçekleşmişti bu tarama? Kim yapmıştı? Başka ne görmüşlerdi?

"Senin açılış yapmanı bekliyor: Ona bir soru sormanı, irtibatı başlatmanı. Gözlemlerimizden makul bir biçimde kaçabilecek kadar ince bir şey. O mesaj bizim giriş kapımız olacak. Oradan geçip saldıracağız."

Dışarıda, nedendir bilinmez, tek bir topçu silahı patlıyor. Kırmızı'nın kulakları çınlıyor. Sandalyedeki adam inliyor. Kumandan irkilmiyor. İrkilmesi gerektiğini bilmiyor. Kırmızı, bu kadının önünde aptala yatmamalı, fakat bir açıklamanın ona kazandıracağı zamana ihtiyacı var. "Ne öneriyorsunuz?"

"Genetik steganografiye aşina mısın?" diye soruyor Kumandan.

Bu, Kırmızı'nın cevap vermesi beklenmeyen sorulardan biri.

"En iyi zihinlerimiz mesajı oluşturman için sana yardımcı olacak. Onu bitireceğiz, oluşturduğu tehdidi de; temel taşı olmaksızın, rakibimizin yakın zamandaki eseri kolayca sökülecektir. Seferberliğimiz açısından büyük önem arz etmektesin, ajan." Kumandan masadan mühürlü bir mektup alıp ona uzatıyor. Elleri olmasına alışık olmadığından, mektubu fazla sıkı tutuyor. Kırmızı mektubu alıyor. Zarfın üzerinde kan lekeleri duruyor ve

kâğıt da Kumandan'ın sıkı kavrayışı nedeniyle ezilmiş ve buruşmuş bir hâlde. "Devam etmekte olan operasyonlarını askıya al. Burada belirtilen ipe geç. İşe koyul. Dünyayı kurtar."

"Emredersiniz, komutanım." Kırmızı tekrar selam duruyor.

Kumandan selama karşılık verip kargaburnunu yeniden eline alıyor. Sandalyedeki adamın çığlıkları daha Kırmızı oradan ayrılmadan başlıyor.

Bir yoldaş elini kaldırıyor, onunla konuşmak istiyor. Kırmızı görevine doğru yürüyüp gidiyor. On iplik geçip, bir kıta aşıp, birkaç yüzyıl yukarı tırmandıktan sonra Mosi-oa-Tunya isimli, gökkuşaklı devasa bir su duvarının dibine çöküyor, ağlamıyor.

Gözleri açık, izliyor.

Bir süre sonra, kulağının yanından hızla bir arı geçip önünde, su serpintilerinin içinde dans ediyor. Havaya yazdığı mektubu okuyunca göğsündeki alevin çevresinde bir bulantı hissediyor. Bunu halledebilirler. Halletmek zorundalar.

Bitince, elini ileri uzatıyor. Arı üzerine konup iğnesini avucunun içine batırıyor.

Sonradan, Kırmızı gittiği zaman, ufak, olağandışı şekilde gözüpek bir örümcek cesedi yakalıyor. Ardından, örümcek karnını iyice doyurunca, Arayıcı da örümceği yiyor.

Kalbimin Kanı,

Tatlı şeyler için yapılmış bir bedende, sevdiği şeyi korumak için kendini paramparça eden bir bedende senin için dans ediyorum. Bu mektup biterken seni sokacak. Bırak yapsın ve can çekişmelerindeki notu oku.

Dans ediyorum –çok sıkıcı bir mektup olacak– çünkü içimdeki bu şey, bu yakıcı sıcaklık, benim semalarıma güçlükle sığan bu doğan güneş durduğu yerde duramıyor. Bu işte dengim olduğunu –kanımın böyle gümbürdemesi. ne kadar yakıp yıkarsam yıkayım eksilmeyecek bu şöleni– biliyorum, Kırmızı. Kırmızı, Kırmızı, Kırmızı, sana şiir yazmak istiyorum ve gülüyorum; bu küçük bedene neşemi öğretirken anlıyorum ki kendime ve hissettiğim rahatlamaya gülüyorum; tepemde bir bıçak, taş bir levhanın üzerinde sırtüstü yatarken bıçağı yönetenin senin elin ve gözlerin olduğunu görmenin verdiği rahatlama bu.

Doyumun teslimiyette olduğuna. Bunu öğrenmemin bu kadar uzun zaman almış olmasına.

Kırmızı, seni seviyorum. Kırmızı, her zamandan sana bunu söyleyen mektuplar yollayacağım: tek bir sözcükten oluşan mektuplar, yanağını okşarcasına geçen ve saçını çeken mektuplar, seni ısıracak, sende iz bırakacak mektuplar. Mermi karıncalar ve örümcek arıları aracılığıyla yazacağım sana; köpekbalığı dişi ve istiridye kabuklarıyla yazacağım sana; sana virüs ve ciğerlerini dolduran dokuzuncu dalganın* tuzuyla yazacağım; ben...

duracağım, burada duracağım. Bu iş muhtemelen böyle yapılmıyor. Kephalos'tan çiçekler, Neptün'den elmaslar istiyorum; aramızdaki bin dünyayı, küllerden neyin açtığını görmek, beraberce el ele, anlamı bağlamda, sadece birbirimiz için anlaşılabilir bir şekilde keşfetmek için yakıp kavurmak istiyorum. Sevdiğim her yerde seninle buluşmak istiyorum.

Bizim gibiler arasında bu işler nasıl yürüyor bilmiyorum, Kırmızı. Ama beraber öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Sevgiyle,
Mavi

Not: Sana arı sokmalarıyla yazıyorum, Kırmızı fakat bunu yapan benim, benim gerçeğim: Kendi eylemiyle parçalanmış, senin elinin avucunda, ölmekte.

---

* Boyutları giderek büyüyerek gelen sekiz dalgadan sonra beliren devasa bir dalga anlamındaki eski bir denizcilik ifadesi. Denizciler, dokuzuncu dalgayı aşarlarsa Tanrı'nın yardımını alabileceklerine inanırlarmış. –çn

Eğer Mavi bu kadar profesyonel olmasaydı, Hôtel La Licorne'un, mahvettiğine neredeyse üzüldüğü sırmalı yatak takımları ve ipek çarşaflarının altına rahatça kıvrılmış hedefinin boğazını doğrarken şarkı söyleyebilirdi. Büyük başarısından beridir en kolay işler onda, hem de hepsi en sevdiği liflerde; Mavi öyle rahatlamış, öyle mutlu ki kendini neredeyse tatilde hissediyor. O, yumuşak ette taze şeritler açarken, diğerleri yeni sürgünle ilgilenmekle uğraşıyorlar şu an.

Şarkı söylemiyor; fakat kontun, ellerinin altında parlak bir renkte köpürmekte olan kanı iç çekmesine sebep oluyor ve dilinin ucuna baladlar geliyor. *Kontu görmek ne güzeldi!**

Mavi hiçbir zaman plan yapmamıştı, yaptı sayılamaz. Kendine ait bir planı hiç olmamıştı. İşi, infaz etmek (ellerini yıkarken neredeyse gülüyor fakat gülmüyor), uygulamak. Yarım düzine kadar lifteki ihtiyatlı şairlerin farelere, insanlara, planlara, kanallara, Panama'ya dair uyarıcı

* (Ing.) *O, the earl was fair to see!* Alfred Tennyson'ın, "The Sisters" isimli şiirinden. –çn

nitelikteki sözlerine aşina olsa da şimdi plan yapmakta. Kendi odasındaki –ki doğal olarak, kapısından hiç çıkmamıştı; açıkçası, hareketlerinin *penny dreadful*'vari hâli onun için eğlence ve zevkin başka bir katmanı– sekizgen aynanın önünde oturup koyu renk saçlarını yavaşça, dikkatle şekil vererek örüyor. Saç tellerinin üzerine renkli devre parçaları kuruyor, tellerden bir harita ortaya çıkarıyor ve yüzeyler, uyumlanan karşıtlar, bir yansımanın nefes kesici mütekabiliyeti üzerine düşünüyor. Bir el diğeriyle kesişirken, aylak aylak, iletişimin kurulabileceği senaryolar şekillendiriyor.

Kazanmıştı, ki bu alışık olmadığı bir his değil. Mutlu hissediyor, ki bu öyle.

Suçun işlendiği sırada başka bir yerde olduğunu doğrulayacak tanığıyla bir şeyler içmek üzere, gün içinde görmüş olduğu konyağı, en kırmızı olanı, ve ağzını nasıl tatlı bir ateşle dolduracağını düşünüp gülümseyerek merdivenlere gidiyor.

Bahçe, tanığın gözlerinden ona bakıyor.

Mavi duraksamıyor ama duraksamasını yedirdiği pürüzsüz legato, Bahçe'nin nezdinde gayet de bir gaf olabilir. Mavi'nin parmakları, dudaklarının bir gülümseme şeklinde kıvrılmasıyla aynı yavaşlıkta bir sandalyenin yaldızlı sırtını kavrıyor. Bahçe ona, kendisininkiyle aynı olsun diye, bir kadeh kırmızı şarap doldururken o da sandalyeyi çekip oturuyor.

"Umarım habersiz ziyaretimle rahatsız etmiyorumdur," diyor Bahçe, muzip yeşil bakışları hızla Mavi'ye doğru kalkarken, "ama başarımızın şerefine bizzat kadeh kaldırmayı öyle istedim ki. Bir bakıma bizzat yani."

Mavi kıkırdayarak Bahçe'nin elini tutmak üzere sami-

mi bir hareketle elini masanın karşısına uzatıyor. "Seni görmek güzel. Bir bakıma seni yani." Mavi elini geri çekip kadehine uzanıyor ve bir kaşını havaya kaldırıyor. "Fakat seni kaygılandıran bir şey var."

"Önce kadeh kaldıralım." Bahçe kadehini kaldırıyor. Mavi de onu taklit ediyor. "Kalıcı başarıya." Bardaklar tokuşuyor; içkilerini yudumluyorlar. Mavi, dudaklarındaki rengi yalarken gözlerini kapıyor, dilini onunla kaplarken bile rengin ismini siliyor, Bahçe'nin sesindeki derin, kadifemsi yeşili dinliyor.

"Tehlikedesin," diyor Bahçe, yumuşak, handiyse mahcup bir tonla. "Seni yatağa koymak istiyorum."

Mavi gözlerini büyütüp hafifçe şaşırmış numarası yapıyor.

"Çok onur verici ama bir hanımefendiden öncelikle bana bir akşam yemeği ısmarlamasını beklerim."

Bahçe'nin gülüşü yaprakların hışırtısı gibi. Öne eğiliyor ve Mavi onun gözlerinin derinliklerine düştüğünü, vadettikleri rahatlamayı, dinlenceyi tattığını hissediyor.

"Canım," diyor Bahçe, "başarın göz kamaştırıcı olsa da, nasıl desek, hafiften bir çalım içeriyor. Diğerleriyle kıyaslandığında. Kardeşlerin çiçek açıp tekrardan içimde kaybolurken sen..." Bahçe başparmağıyla Mavi'nin yanağını, alt çenesini titreten bir yumuşaklıkla okşuyor. "Sen köklerini havaya salıyorsun, epifitim. Yeni mahsulün izini sana, yalnızca sana kadar sürmek hiç de zor değil. Her zaman," diyor Bahçe, boğazlayan incir misali sözcükleri Mavi'nin gülümsemesine dikerken, "işinin altına imzanı atmaktan fazla hoşlanmışsındır."

Eğer Mavi bu kadar profesyonel olmasaydı, afallamış

bir ifade takınabilirdi. Dudaklarını kemirebilirdi. İçini duvar örüp bir mezara dönüştürebilir, o mezarı bir bataklığa gömebilir ve ne, ne zaman, ne kadarlığına sorularının panigi içerisinde bataklığı ateşe verebilirdi.

Onun yerine, Bahçe'nin sözlerini, bakışını, tonunu tartıyor; derinliklerini eşiyor ve süregelen bir alışkanlıkla yapılan sevecen bir serzenişten başka bir şeyle karşılaşmıyor. Öne doğru eğilerek Bahçe'nin ellerini tekrardan kendininkilerin arasına alıyor.

"Beni şimdi yerleştirirsen," diyor sabit bir ses tonuyla, "kazandığımız toprağı kaybederiz. Daha yavaşça, evet, ama ileri yerine yana atılmış bir adım olur. Beni oyunda tut ki bu avantajdan tam anlamıyla faydalanabilelim. Farkı... hissediyor olmalısın? Bir başarının kenarındayız."

"Kenarlardan," diyor Bahçe, ilgisiz bir sevecenlikle, "genellikle geri çekilinir."

"Aynı zamanda, kişinin düşmanlarını aşağı atması için de hoş yerlerdir," diyor Mavi. "Genellikle."

Bahçe kıkırdıyor ve Mavi kazandığını anlıyor. "Pekâlâ. Burada işin bitince, işaretimle karşılaşana dek ipin yukarısına doğru ilerle, sonra on iki lif aş. Orada nazik bir iş var." Bahçe ellerini yavaşça geri çekiyor. "Farkında olduğundan daha değerlisin, çalı topağım. Kendine iyi bak."

Bahçe gitmişti; tanığı kendine gelirken Mavi, şarabın sertliği üzerine kuru bir yorumda bulunuyor, gülüyor ve akşam neşe içerisinde geçiyor.

Ertesi sabah, Mavi otelden ayrılırken kapı görevlisi kafası karışmış görünüyor. "Kusura bakmayın, matmazel," diyor. "Faturanızla ilgili bir hata olmuş, yeni bir tane düzenleyeyim–"

"İzninizle," diyor Mavi, titremeden, midesi düğümlenmeden, eldivenli eli faturaya uzanırken kendinden emin, alışılmadık bir ondalık virgülü şeklinde gizlenmiş mürekkep lekesinin gerçekte ne olduğunu şimdiden anlamış bir hâlde.

"A, evet," diyor, sıcak ve canlı bir sesle. "Arkadaşımla ben dün gece biraz fazla eğlendik, fakat bu kadar iyi bir şampanya aşırıya kaçmak olurdu. Hakkınız var." Gülümsüyor. "Kutlayacak bir şeyimiz yoktu."

Mürekkep bulaşmış faturayı, görevli onu geri isteyemeden iyice buruşturuyor, yeni faturayı ödüyor, dışarı çıkıyor ve kendisininki yerine, bir saat sonra oda görevlisinin atacağı çığlığı hayal ediyor. Bir bahçıvan dışarıda çalı yakmakta; Mavi yürüyüşüne ara vermeksizin eski faturayı alevlerin içine atıyor.

O gittikten sonra Arayıcı, tütmekte olan faturayı alevlerden çıkarıp ateş gibi sıcak kâğıdı yiyor.

Sevgili Mavi,

Yapamam
Ben
Siktir
Hızlıca:
Biliyorlar.
Her şeyi değil. Henüz değil.

Ama seni biliyorlar. Verdiğin zararı, tuzağını, zaferini, ortaya çıkışını... Canlarını fena yaktın ve başka bir girişimine izin vermeyecekler. Hiçbir zaman.

Bana yakın olduğunu biliyorlar. Tüm dikkatimize karşın, bir şekilde bizi, ilk etkileşimlerimizi haritaya dökmüşler. Mektuplara sahip değiller –sanmam– yalnızca gösterdiğin ilgiyi ve zamanın içindeki yakınlığımızı biliyorlar. Örümcekler gibi, lifler boyunca hissediyorlar bunu. Beni aleyhlerine döndürmek istediğini düşünüyorlar. İstemiş miydin, bir zamanlar? Sonradan ne olursak olalım, ilk başta bana ulaşma nedeni bu muydu?

Seninle temasa geçmemi beklediğini düşünüyorlar. Sana mektup yollamamı. Buna gülemiyorum bile. Ellerinde hücre kodlarını yeniden yazacak, proteinleri ters yüz edecek makineler var. Seninle hiç tanışmadılar, yazdıklarını hiç okumadılar, yine de seni –eğer izin verirsen– içine sızacak kadar tanıyorlar. Ve sana bir mektup gönderirsem, senin...

Devamını yazamam. Lanet olsun ki

Çok zekiler, aynı zamanda da çok ahmak.

Mektubun, arı sokması, içerdiği güzellik. Vadettiğin o sonsuzluklar. Neptün. Sevdiğim her yerde seninle buluşmak istiyorum.

Dinle beni; senin yankınım ben.

Seni kaybetmektense dünyayı yıkmayı tercih ederim.

Tek bir çözüm görüyorum. Kolay –öyle olsa gerek– bir şey.

Beni bırak. Ben de seni bırakacağım.

Onların mektubunu yazacağım. Göndereceğim. Benden alacağın bir sonraki mektubu, hiçbir koşul altında okuma. Sen ölmeyince, hamlelerinin boşa çıktığını görecekler. Belki de bana olan ilgin bir yanıltmacaydı. Belki de senin için yeteri kadar olgun değildim henüz. Belki de tuzağı daha işleyemeden fark ettin. Belki de Kumandan yanılmıştı. Daha önce de yanıldığı olmuştu, makinelerin de olmuştu.

Bundan sonra yolladığım şeyi okuma, yeter. Cevap verme.

Böylece kendi yollarımıza gidelim.

Bundan nefret ediyorum. Daha önce hiçbir şeyden, bundan nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim. Benim

için ifade ettiğin ve her zaman edeceğin onca şeye rağmen öylece çekip gidemeyiz. Öylece uzaklaşamayız.

Ama eğer seni hayatta tutacaksa, bunu yapacağım.

Şimdi, daha önce hiç olmadığı kadar yakından izleyecekler seni, beni de. Savaşabiliriz. Zamanın içinde birbirimizi kovalayabiliriz, tıpkı adımı bilmeden önceki yüzyıllar boyunca yapıştığımız gibi. Ama daha fazla mektup yazmak yok. Bunu daha fazla devam ettirmek yok.

Ben ölecek miyim; pekâlâ. Bu savaşa ölmek üzere katıldım.

Bunu sana daha önce hiç söylemiş miydim bilmiyorum.

Ama senin ölecek olman. Senin acı çekecek olman. Seni parçalarına ayıracak olmaları.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Bunu dalgalara yazacağım. Göklere. Kalbime. Hiçbir zaman görmeyeceksin ama bileceksin. Tüm şairler ben olacağım, hepsini öldürüp sırayla her birinin yerine geçeceğim ve tüm liflerde ne zaman aşk yazıya dökülse senin için olacak.

Ama bir daha asla bu şekilde değil.

Çok üzgünüm. Eğer daha güçlü olsaydım. Daha hızlı. Daha zeki. Daha iyi. Eğer sana layık olsaydım. Eğer...

Kendime bu şekilde sövmemi istemezdin.

Bunu yakman gerekecek. Umarım saklayabilirsin. Ben anısını saklıyorum. Ellerinin kâğıdın üzerinde olduğunu hayal ediyorum. Yangınını hayal ediyorum.

Keşke seni tutabilsem.

Seni seviyorum.

K

Kırmızı, mektuba bir son uydurmakla uğraşıyor.

Düşündüğünden daha fazla zaman alıyor bu iş. Daha önce bir mektup üzerinde hiç bu kadar çok çalışmamıştı. Günbegün beyaz odada uyuyor, beyazlığa uyanıyor ve duş alıyor, tek başına. Sonra zehri hazırlamasına yardım etmek üzere uzmanlar geliyor.

Uzmanlar nadiren konuşuyor; onunlaysa hiç konuşmuyorlar. Kırmızı çıplak ayakla dolaşırken onlar laboratuvarda, yüzü de kapayan koruyucu tulumlar giyiyor. Sabah gelip gece gidiyorlar. Kırmızı kalıyor. Uzmanlar çalışırken yüz koruyucularının ardına dikkatle bakıyor; onları ne zaman görse, içinde kimsenin yaşamadığı ama çalışanların her gün temizledikleri bir ev gibi güzel ve sakinler. Her daim bu kadar dingin göründüklerini sanmıyor. Kumandan içlerini boşaltmıştı, bu amaç için içlerini boşaltmıştı.

Zehrin bir heyetin elinden çıktığı belli olup da avlarını savunmaya geçirmesin diye Kırmızı'nın mesajı mümkün olan en az müdahaleye ve gözetime maruz kalmalıydı

Kumandan öyle söylemişti. Kırmızı inanıp inanmamakta tereddüt ediyor.

Dikkatle ilerliyor.

Asla ağlamıyor. Uzmanlar evlerine gittikten sonra bile boş laboratuvarının boş duvarlarına küfürler yağdırmıyor. Kumandan'ın dinliyor olma riskini göze almak istemiyor.

Uyuyup rüyasında mektuplar görüyor.

Mesaj bir bitki olacak. Bu biçimi o seçmişti: Mavi'ye dönüp gitmesi için her tür şansı vermek amacıyla tohumdan büyütülen bir bitki. Bitkiye dikenler ekliyor. Yemişlerini şeytani bir kırmızı tonunda, yapraklarınıysa koyu renkte ve yağlı yapıyor. Her bir zerresinden zehirli olduğu bağırıyor.

Uzmanların karşı çıkmasını bekliyor ama çıkmıyorlar.

Hiçbir şey Bahçe'nin bir ajanını öldürmek kadar kolay olamaz. Onlar da herkes gibi ölüyor – ama sonra sporları bulaşır, rüzgârla savrulan karahindiba öbekleri çimlenir, derin kökleri yeni sürgünler verir. Esas mesele döngülerini kırmaktır: Bellek zincirlerini kıracak, germ hattını dolaştıracak bir karışım. Hedefin dikkatle ayarlanması gerekiyor. Mavi'nin örneklerine sahipler: lamlarda kan damlaları, ona ait olabilecek bir saç teli. Kırmızı onları aşıracak bir yol bulamadan uzmanlar çanağın içine atıyorlar.

Bu bir ölüm mektubu. Planlanan alıcı dışında kimseye bir şey ifade etmeyecek. Tılsım sonuçlanana dek gizlenmiş öldürücü sözcükleri, Kırmızı'nın mesajı yoluyla saldıracak. Steganografi: Gizlenmiş yazı. Yazı içinde yazı.

İlk katmana, gayet basit bir not, Kumandan'ın ondan

yazmasını beklediği notu yazıyor: Niyet beyanı, ayartma girişimi ve bir meydan okuma. Mavi'nin bir zamanlar ona yazmış olduğundan çok farklı bir şey değil.

Okuma bunu, diye geçiriyor aklından.

Onca zaman önce ona sataşmanın, zaferden zevk almanın nasıl hissettirdiğini hatırlıyor. Yabanmersini. Blue-da-ba-dee. Mood Indigo. O zamanlardan beri olan her şeye karşı bu anıları yönlendirmeye çalışıyor.

Yapamıyor.

Amma zaman gezginiyim, diye düşünüyor.

Mavi buna kanmayacak. Onu dinleyecek. Mektubunu almıştı. Anlayacak. Anlamalı. Sahip oldukları tek gelecek ayrı ve birlikte oldukları. Birbirlerini bilmeden, zamanda savaşarak çok uzun süre yaşamışlardı. Ayrıydılar, konuşmuyorlardı fakat ikisi de birbirini şekillendirmişti, hatta karşılığında kendilerinin şekillendirildiği sırada bile.

Yani sadece o zamanlara geri döneceklerdi. Neden olmasın?

Acıtacak. Birbirlerinin hayatlarını kurtarmak için daha önce de acıtmışlardı.

Fakat başka bir yol daha var. Bunu yapmaya dayanamasa da planlaması gereken bir yol; zira Mavi kurnaz olduğu kadar cesurdur ve bu Kırmızı'nın sahip olacağı tek fırsat olabilir.

Bu nedenle, uzmanlar gidince, onun mesajına sakladıkları mesajın içine başka bir mesaj saklıyor. Zehrin satırlarında yeni bir anlam şekillendiriyor ve teknolojinin saptayamayacağı, Kumandan'ın dahi fark edemeyeceği biçimde gizliyor. Öyle umuyor.

Steganografi gizlenmiş yazıdır. Bir bulmacanın, roma-

nın, sanat eserinin, şafak vakti bir nehrin üzerine düşen ışık beneklerinin içine bir mesaj gizlersiniz. Gizlenmiş mesajlarınız da daha derin başka mesajlar gizleyebilir, burada olduğu gibi. Kırmızı'nın yaptığı yemişlerden birini yerseniz içinde basit bir mesaja denk gelirsiniz ve mesajın içinde de zehre. Ve o zehrin içine de, daha derinlere, yalnızca ölmekteyken okunabilecek başka bir mektup gizliyor. Gerçek bir mektup.

Bu mektubun okunduğunu düşünmek onu hasta etse de yine de yazıyor; çünkü ardından ne gelirse gelsin, bu bir son.

Bu bir son olduğundan, bu ölümcül şeyi güzel yapma arzusuna karşı koyamıyor.

Tohumun kendi parıltısı var. Büyüdüğü zaman için ona koku veriyor. Açtığı zaman için renk, derinlik bağışlıyor. Meyve verdiği zaman için ışıltı ve lezzet ekliyor. Dikenleri bile kötücül bir sanat eseri. Ölümünü aşkla imzalıyor.

Mavi'ye, şu hâlde bile, ona layık bir şey vermek zorunda.

Mavi bunu okumayacak. Tuzağı fark edecek.

Her şey güzel olacak.

Ve eski hâllerine dönecekler.

Hiçbir şeyin değişmesine gerek yok; her şey değişmiş olsa da.

Bunu başarabilirler.

İşi bittiğinde huzursuz bir uykuya dalıyor.

Ertesi gün laboratuvarı kapıyorlar. Yok edilmesi gerek: Bir bomba, tarihe düşülen bir dipnot. Kırmızı, patlamayı izliyor. Kimseyi kurtarmaması emredilmişti.

Yine de ölümler tarihine lazım olmayan birkaç kişiyi kurtardı.

Tütmekte olan tozun içerisinde bir mektup okuyor.

Yürüyüp gidiyor.

Sonraları, bir gölge külleri yiye yiye aralarından ilerliyor.

Sevgili Kırmızı,

Nasıl istersen.

M

Mavi, tiyatroyu zeminde ayakta durarak izleyen halk tabakasının arasında dikilmiş, oyuncuların sahnede salınıp çırpınarak saatlerini doldurmasını izlemekte.*

Bu yaşamında bir eczacı çırağı, hem artıları hem de eksileri olan bir iş: keçeden bir kasketin altında, kısa kesilmiş siyah saçlar, beyaz gömlek üstü siyah bir *doublet*** ve uzun, dar bir çorap. Bahçe'nin nazik işini tamamlamıştı –bir rahim hızlandırıldı, bir başkası yavaşlatıldı– şimdi de kenarda durup yeni bir oyunun ilk sahnelenişini izliyor.

Mavi bir bilgin olsaydı –ki buna çok memnun olacağını bilecek kadar bu rolü oynamıştı– tüm lifler boyunca *Romeo ve Juliet*'in hangi dünyalarda bir trajedi hangilerindeyse komedi olduğuna dair kapsamlı bir çalışma hazırlardı. Ne zaman yeni bir lifi ziyaret etse, nasıl biteceğini bilmediği bir oyuna gitmek onun için büyük bir keyif.

---

* *Macbeth*'teki; V. Perde, V. Sahne'deki bir repliğe atıf. –ç.n

** (İng.) Ortaçağdan 17. yüzyıl ortalarına kadar özellikle Batı Avrupa'da erkekler tarafından giyilen bir çeşit ceket. –ç.n

Şimdiyse keyif almıyor. Oyunu, gerçekleşmeyi bekleyen kehanetin yol açtığı gergin hararetle izlemekte.

Sonunu beklemeden oradan ayrılıyor.

Dükkâna dönüyor. Pencerenin kenarında bir bitki –baldıranla porsuğun tuhaf bir melezi, demişti ustası– saksılanmış hâlde durmakta. Koyu, yağlı yapraklar, zarif kötücül dikenler; her baktığında avuçlarına geçirdiği yarım ayların bıraktığı izler kadar kırmızı yemişler.

Mektup güzel bir biçimde dingin. Mavi değil.

Her şeyden çok bu onu öfkeden delirtiyor.

Âdeta görev bilinciyle, tohumdan yetiştirmişti onu – üzerinde tuhaf izler olan, biçimsiz, soluk kahverengi kâğıttan bir paketin içinde mavi mavi parıldayan bir tohumdan. Bir yıl boyunca –bir karna yaşamı çekip bir diğerinden sürgün ederken– büyüyüp asla tutulmayan bir söze, asla çalınmayan bir partisyona dönüşmesini izlemişti.

Bitki, anlamı aşikâr bir geomansi diliyle, Levanten yazmalarından seçilip alınan bir çeşit ilkel ikili sistemle yazılmış. Bir daldaki diken ve yemiş sayısı, isimleri kolayca daha incelikli bir alfabe şeklinde çözümlenebilen kehanetsel şekilleri –*conjunctio, puella*– oluşturmakta. *Sevgili Mavi, Teklifini düşündüm fakat bir güven gösterisinde bulunman gerek. Seninle iletişim kurmak benim açımdan tehlikeli olduğundan, gerçek mektubu zehir formunda gizledim; zehri yut ve benimle ne zaman, nerede buluşacağını öğren.*

Hiç onun gibi değil. Gri suratlı bir Ajans görevlisinin tekinin, Kırmızı yazarken tepesinde dikildiği düşüncesi, boğazına kadar çaresiz bir öfkeyle dolmasına neden olu-

yor. Mavi bazen rüyalarında, gerzeklerin üzerine çıktığını, yüzlerini pelteye döndüresiye yumrukladığını ama ellerinin hedefi kaçırıp durduklarını, kaydıklarını ve isabet ettiremediğini, gerzeklerin güldüğünü, ağızlarından bir bitki büyüyüp Mavi'nin ismini söyleyene kadar güldüğünü görüyor.

İyi günlerinde, deneme yaparcasına parmağına dikenleri batırıp çıkrıkları düşünüyor. Kötü günlerindeyse, sırf Londra'nın yandığını izlemek için yetmiş yıl aşağıya yolculuk ediyor.

Bugün epey kötü bir gün.

Yemişlerden biri düştü. Neredeyse çığlık atacaktı –galiba bir paragraftı?– yemişi topraktan alıp başparmağıyla işaretparmağı arasında tuttu, avucuna koydu, dikenlerin delmediğinden, bir karınca içimi olsun suyundan kaybetmediğinden emin oldu. Henüz zamanı değil, diye düşünmüştü; bir yıl neydi ki, bir mektubun bir mektubu geri çekmesini, bir mektubun bu mektubun tutarsızlığını yalanlamasını beklemek için hiç de uzun bir süre değil bir yıl. Cevabının son teslim tarihi bitkinin kendi faniliğinde yazılıydı.

Doğruyu söylemek gerekirse, Mavi hakarete uğramıştı. Nasıl da aşikâr, nasıl da incelikten yoksun. Kırmızı bir sonraki mektubunu okumamasını söylemişti; fakat işte burada, mektubun Mavi'nin ilgisinin ve Kırmızı'nın başarısının bir sınaması olduğunu, bir zehir olduğunu ilan ediyor. Eğer Mavi onu yerse ölecek; ama yemezse de o zaman Kırmızı'nın tarafı Mavi'nin önceden uyarıldığını anlayacak, Kırmızı'dan kuşkulanacaklar, onun yerine Kırmızı'yı yok edecekler.

Kalbi daha iyi şekilde kırılmalıydı. İhanetinin daha fazla ağırlığı olmalıydı. Onca yaşananlar... onca yaşananlar. Şimdi de bu.

Yine de yaprakları okşuyor. Yine de bitkiyi koklamak için üzerine eğiliyor: Tarçınla küf kokusunun bir karışımı.

En başından beri köküne kadar yiyeceği belliydi.

Birbirlerine yolladıkları mektup kadar meyvesi var. Her birini gözleri kapalı, birazını sert damağında, birazını dişlerinin arasında ezerek, şekerli tatlarını tüm diline yayarak yavaşça yiyor. Ağızda acımsı, türlü türlü tat bırakıyorlar ve karanfilin uyuşturucu etkisine sahipler; dikenlerin yanaklarını, boğazını yırtmaya başlamasıyla sinir bozucu bir hâl alıyor. Her şeyi hissetmek istiyor.

Bitkinin liflerini çiğnerken kiraz kuşları aklına geliyor ve daha içli dışlı olabilmek için kafasını beyaz bir bezle kapatsa mı diye düşünüyor.* Dudaklarındaki parlak renkli kanı silip, her bir tat darbesini yutarak gitgide daha yumuşak kahkahalar atıyor.

Tadıldıkça bıkkınlık verir, diye düşünüyor.**

---

* Fransız mutfağında bir zamanlar çok kullanılan, şimdiyse avlanması yasak olan kiraz kuşları geleneksel olarak tek lokmada, yalnızca yenilemeyecek kadar sert kemikler çıkartılarak ve kafanızı tabağa eğip beyaz bir bezle saklayarak yeniliyor. Kafayı örtmenin amacına dair çeşitli yorumlar bulunmakta. Bazıları, kuşu bütün yutarken maksimum aromayı korumak amaçlı olduğunu iddia ederken; başkaları böylesi utanç verici bir eylemi Tanrı'nın gözlerinden saklamak amaçlı olduğunu söylemekte. Zira bu kuşların avlanmalarıyla sofraya gelmeleri arasındaki süreç hayli vahşi ve zalimce. –*çn*

** W. Shakespeare, *Romeo ve Juliet*. Remzi Kitabevi, 1998. Çev. Özdemir Nutku. –*çn*

Yüzünden gözyaşlarını siliyor, kanıyla yapış yapış karışıklarını hissediyor. İçinde varoluşuna karşı saat yönünün tersinde bir bükülmenin harekete geçtiğini hisseder gibi oluyor.

Doğruluyor, yüzünü yıkıyor, ellerini yıkıyor ve oturup bir mektup yazmaya koyuluyor.

Dur.

Mavi. Ciddiyim.

Seni seviyorum. Ama dur. Okuma bunu. Her sözcük bir cinayet.

Canım Mavi, biricik Mavi, bilge vahşi aptal Mavi, daha önce ölümü ve zamanı görmezden geldiğin gibi bu tehlikeyi de görmezden gelme. Bu tehlikeyle yan yana yürümek, yolda karşılaşılmış rasgele bir canavar, bir ejderha, bir orman yaratığı, kandıracağın ya da savaşacağın bir uzaylı tanrısı değil. O kadar merhametli bir şey değil. Bunlar seni yok etmek için yapılmış sözcükler ve ustalıkla şekillendirildiler. Bundan sonra bir daha hayata gelemeyeceksin.

Mektubu bırak. Anı ve rakip olarak birbirimizin olmaya devam edeceğiz. Neye benzediğini ilk öğrendiğim zamandaki gibi, zaman içerisindeki kovalamacada karşı karşıya geleceğiz. Düşman olarak yine dans edebiliriz. Yeter ki şimdi dur ve yaşa, sev, akışına bırak.

Dur, sevgilim. Dur. Bir müshil, bir hastane, şaman-şifacı, iyileştirici kozalarınızdan birini bul... zamanın var. Az da olsa.

Lanet olsun, dur.

Yazdığım her satırda okuyor olduğunu hayal etmek; bedenin isyan eder ve zehir seni ele geçirirken tavsiyeme uymayarak buraya kadar okumaya devam etmenin nedeninin ne olduğunu hayal etmek zorundayım. Bu düşünce mideme ağrılar sokuyor. Eğer buraya kadar okuduysan, sana layık değilimdir. Ben bir korkağım. Beni kullanmalarına izin verdim. Eğer buraya kadar okuduysan, beni bir silah yapıp kalbine saplamışlardır.

Çok zayıfım.

Benden vazgeç. Git şimdi. Hâlâ bir şans var; ne kadar küçük olsa da. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Git.

Sonsuza dek senin,
Kırmızı

Yine de hâlâ buradasın. Öyle değil mi? Numaralarıma bağışıklığın var ne de olsa, Indigo. Gidip kendini kurtarmanı ümit ediyordum. Ama buradasın. Sanırım ben de aynısını yapardım. Sen bu kadar cesursan, ben de olabilmeyi umarım. İkimizin de diğerinin suya ve sonsuzluğa yazılı son birkaç satırını okumak adına bu denli teslim olabilmesini umarım.

Seni seviyorum. Eğer bu noktaya kadar geldiysen, söyleyebileceğim tek şey bu. Seni seviyorum, seni sevi-

yorum, seni seviyorum: savaş alanlarında, gölgelerde, solmakta olan mürekkepte, üzerine fokların kanı sıçramış soğuk buzda. Ağaçların halkalarında. Parçaları uzaya dağılan bir gezegenin enkazında. Fokurdayan suda. Arı sokmalarında ve yusufçukların kanatlarında, yıldızlarda. Gençliğimde yukarılara baka baka dolaştığım ıssız ormanların derinliklerinde; o zaman bile izliyordun. Yaşamımda gerilere uzanıyorsun ve ben seni tanımadan önce bile tanıyordum.

Yalnızlığını ve soğukkanlılığını biliyorum; sıkılı yumruğunu, keskin kenarlarını: Bahçe'nin yeşil yeşil parıldayan dünyasındaki bir cam kırığı. Yine de benimkine asla uymazdın. El ele tutuşup, sana geldiğim yeri, geliştirmeye ve korumaya çalıştığım dünyayı gösterebilmiş olmayı dilerdim; seveceğini sanmam ama gözlerindeki yansımasını görmeyi isterdim. Senin örgünü görebilmeyi ve tüm o korku filmlerini arkada bırakıp beraber, bizim için yeni bir tane bulmayı dilerdim. Artık istediğim tek şey bu. Küçük bir yer, bir köpek, yeşil çimler. Eline dokunabilmek. Ellerimi saçlarından geçirebilmek.

Bunun nasıl bir his olduğunu bile bilmiyorum ve sen...

Özür dilerim. Hayır. Eğer bu noktaya gelmişsek, eğer bu kadar bencilce davrandıysan... öyle demek istemedim. Seninle sonsuza dek savaşırdım. Seninle zamanın içinde boğuşurdum. Seni değiştirir, senin tarafından değiştirilirdim. Her şeyi yapardım. Çok şey yaptım ve yine bir o kadar yapardım ve dahi fazlasını. Ama işte buradayım, sana son kez yazan bir aptal olarak ve sen de işte buradasın, beni okuyan bir aptal. En azından aptallıkta biriz.

Umarım bu sözcükleri hiç okumamışsındır. Bunları yazmak beni hasta ediyor; buraya kadar ulaşmanın canını ne kadar yakacağını biliyorum. Söylenmesi gerekeni söylemek için her zaman çok geç. Artık seni durduramam. Seni kurtaramam. Zamana ve ölüme, bizi ezmek için mevzilenmiş tüm güçlere karşı aşkımız var. Çok şey verdin bana: bir geçmiş, bir gelecek, parçalanıyor olmama karşın bu sözcükleri yazmamı sağlayan bir sükûnet. Umarım karşılığında ben de sana bir şeyler verebilmişimdir; vermiş olduğumu bilmemi isterdin sanırım. Dünyayı bize ne kadar kaparlarsa kapasınlar, yaptıklarımız her zaman orada duracak. Yapılmış olan yapıldı, sonsuza dek.

Ben ne yapacağım, gökyüzü? Göl, ne yapacağım? Mavi kuş, sisen, lacivert, bu iş bittiğinde nasıl daha fazlası olabilir? Ama hiçbir zaman sona ermeyecek; cevap işte bu. Biz her zaman olacağız.

En sevgili, en derin Mavi... Başlangıçta olduğu gibi bitişte ve aradaki her şeyde, seni seviyorum.

Kırmızı

Kırmızı çok geç varıyor.

Hiç gelmemesi gerekirdi. Bu onun uzun zamandır beklediği zaferi olduğundan, Kumandan yakından izleyecektir. Kırmızı umursamıyor.

Nadiren rüya görür ama bu gece rüyasında oyuncular, boş bir sahne ve dişlerinin arasında zehirli bir yemişi ezen Mavi'yi görmüş; ter içinde, ağzında ölüm tadı, tümüyle ayılmış, kafası karışık, ruhunda bir cam kırılmış gibi uyanarak çığlık atmıştı. Dehşetli bir korkuya kapıldı. Tarihe ya da casus raporlarına itimat etmeyecek.

Lifler, siz onlara giriş yaparken yanar. İpin yukarılarındaki bir Albion'da,* peynir altı suyunun rengini andıran bir gökyüzündeki zayıf güneşin ısıtamadığı bok kokulu, çamurlu bir sokakta beliriyor. Üzerinde bir pantolon, uzun bir palto ve tül eldivenler var; yerel halkın gözünde, çıplak olsaydı da birdi. Geçişi rahatsızlık yaratıyor. Burada uzun süre kalmayacak. Panikleyen Bahçe onu yakalamak, kovalamak, öldürmek için sürgünlerini

* Britanya'nın eski isimlerinden biri. –çn

ipin yukarısına doğru uzatıyor; bunu hisseden Kumandan da kendi ajanlarını peşine yolluyor.

Canları cehenneme.

Dükkânı biliyor, uzaktan uzağa gözlemlemekteydi; duvarların her birinde kurutma işleminin herhangi bir aşamasındaki çalılar asılı hâlde, kuruyan meyve ve otlarla ağır metallerin boğucu kokularıyla dolu bir pusun içine dalıyor. Simya ustası, gözleri yaşlı bir dul müşteriyle görüşmekte; afallayarak, korku içinde Kırmızı'ya bakakalıyorlar; eldivenlerinin bir hareketiyle onları oraya kilitliyor. Merdivenleri tırmanıp, çırak odasını buluyor. Kapıya bir kez tıklatıyor, hırıldıyor ve kapıya menteşelerinden sökecek kadar hızla vuruyor.

İşte orada, yatağa uzanmış yatıyor.

Gün ışığıyla sarılmış, uyuyor olabilirdi; fakat uyumuyor. Kanı çoktan donmuştu. Kırmızı zehrin acısız olmasını istemişti ama Bahçe'nin halkı –Mavi'nin halkı– yaşama tutunur ve o tutunuşu kırmak vahşilik gerektirir. Mavi soğukkanlı bir şekilde... Kırmızı önce "ölmek" sözcüğünü düşünmeye dayanamıyor, fakat bu ikiyüzlülük olur. Bu olan onun suçu. Yaptığını hiç değilse sahiplenir. Baştan alalım:

Mavi soğukkanlı bir şekilde ölmek için gayret göstermişti. Kırmızı'nın acıyı görebilmesinin tek nedeni nereye bakacağını ve ayrıca Mavi'nin bir şey saklarken nasıl göründüğünü bilmesi.

Sabit bir yüz. Kenetlenmiş bir çene ve hafifçe aralanmış dudaklar. Göğüs yükselip alçalmıyor. Gözkapakları aralık, kan dolu akları görünüyor.

Bir eli bir mektubu sımsıkı kavramış, göğsüne bastır-

makta. Mektubun üzerindeyse Kırmızı'nın adı. Gerçek adı. Mavi bunu bilmemeliydi. Gerçi hiçbir zaman bilmediğini ileri sürmemişti. Son bir itiraf. Son bir sataşma.

Mektup mühürlü.

Gök yarılsın.

Dünya boş; sayısız örgüsü, sakızdan yapılma dolaşık zırvalardan ibaret. Hepsi ölsün.

Kırmızı, yatağın yanında dizlerinin üstüne düşüyor. Elini Mavi'nin saçlarının arasından geçirip onları parmaklarının arasında tutuyor ama hayal ettiği gibi bir his değil ve bu da son acımasız şaka. Saçlarını sıkıca kavrayınca kafatasını, hareketsizliği hissediyor ve bırakıyor sessizlik hüküm sürene dek kendi hıçkırıkları boğazını tıkasın.

Pencerenin ardında gökyüzü renk değiştiriyor. Döşeme tahtalarından sarmaşıklar filizleniyor. Muntazam Bahçe'de ve Ajans'ın soğuk koridorlarında alarmlar çalıyor. Ajanlar ifşa olmuş, tehlikede, ölü. İpten yukarı onu bulmak, öldürmek, kurtarmak için canavarlar tırmanmakta.

Mavi'yi sıkıca tutunca soğuk ve katı olduğunu hissediyor. Dünya sarsılmakta, gök kararmakta. Bahçe, bozulmanın aşağı ilerlemesine izin vermektense tüm lifi yakabilir.

Ne var ki gökyüzü siyaha döner ve dışarıda çığlıklar kopmaya başlarken Kırmızı korkakça bir dürtüyle mektubu kapıp kaçıyor. Hızlı, öfkeli ve arkasından gelenlerin aksine, evini bir daha bulup bulamamak umurunda değil. Bir liften diğerine kaçıyor. Etrafında şehirler serpilip dağılıyor. Yıldızlar ölüyor. Kıtalar değişiyor. Her şey başlıyor ve her şey bitiyor.

Kendini dünyanın sonunda, bir uçurum kenarında buluyor. İnsanlığın kalıntısının kalıntısı kendini yok ederken ufukta mantar bulutları açıyor.

Mektubu yukarı kaldırırken elleri titriyor. Mühür bir leke, bir nokta, bir son. Kırmızı'nın aç ve kırmızı olduğu kadar kırmızı mühür ona gülmekte ve o, altına sineceği dişler, saklanıp yenilip yutulup yok olacağı bir ağız olan bir mağara istiyor. Bu işin sonu. Mavi onu dinlemeliydi. Kaçmalıydı. Nasıl böyle ölebilirdi? Her şekilde, nasıl ölebilirdi?

Gözyaşları önce öfkeyle akıyor ama öfke çabuk sönüyor. Gözyaşları kalıyor.

Parmağını zarfın arasına sokup çekiyor. Mühür bir omurga kadar kolay kırılıyor.

Okuyor.

Etrafında dünya yanıyor. Bitkiler soluyor. Dalgalar ölü bedenleri kıyıya vuruyor.

Kırmızı, gökyüzüne doğru çığlık atıyor. İnanmadığı Varlıklardan hesap soruyor. Bir Tanrı olsun ki O'na lanet edebilsin istiyor.

Tekrardan okuyor.

Radyasyon rüzgârı üzerinden esip geçiyor. Gizli organlar onu hayatta tutmak için harekete geçiyor.

Bir gölge arkasında dikilmekte.

Kırmızı dönüp bakıyor.

Arayıcıyı daha önce hiç görmemişti, sadece gölgesini görmüştü; şimdi bile berrak bir nehre sokulmuş bir kristal gibi yalnızca ana hatları ve görüntüde bir bozukluk görüyor; bir de öne uzanmış bir el. Her şeye karşın, bir

Ajans yaratığı değilmiş – ya da Bahçe'den bir şey. Bu bir gizem, sır perdesinin açılması, bir cevap olmalı.

Ne önemi var ki? diye düşünüyor. *Tüm bunların ne önemi var?*

Mektubu ona doğru uzanan cam gibi ele sıkıştırıp uçurumdan atlıyor.

Birtakım kayalar hızla yanından geçip başka kayalar yaklaşırken ve gökyüzü bombalarla mahvolmuş durumdayken çaresizliğini korusa da çarpmadan önceki son nefeste cayıyor. Bu onun için fazla iyi, fazla kolay, fazla çabuk. Mavi ona bu kadar temiz bir ölüm bağışlamazdı. Üstelik her zaman bir korkak olmuştu.

Ağlayarak, küfrederek, yıkılmış bir hâlde, kayalarla arasında bir kıl payı fark varken geçmişe tüyüyor.

Ah, Kırmızı.

İçimde yarattığın burkulma. Kıvranma. Damarlarımda açılan bir kamçısın ve ben kamçının kalkmasıyla şaklaması arasında yazmaktayım.

Tabii ki sana yazıyorum. Tabii ki sözcüklerini yedim.

Kendime hâkim olmaya, kendimi okuyabileceğin bir hâle sokmaya çalışacağım. Kâğıtla tüy kaleme kaldım, zira başka bir şey yapacak zaman kalmadı artık ve bu da bir nevi lüks. Açıkça görülen bir şekilde yazmak. Olduğunu hissettiğim şeylerin ritminde yazmak da öyle. Hissettiklerim, kendi çapında büyüleyici. Bir düşmandan istediğim her şey var. Alkışladığımı duyabilmeni dilerdim.

Bravo, narım. Aferin. On üzerinden dokuz.

(Hedefi yüksek tutmaya teşvik etmek için bir puanı her zaman kendime saklarım.)

Arka dişteki ağrı ilginç bir dokunuş olmuş. Soğuk soğuk ter dökme kısmını geçtim ve şimdi de sanırım el-

lerim titremeye başlıyor, dolayısıyla ümit ederim ki el yazımdaki kusurları bağışlarsın. Onlarda kendi zaferini okumalısın.

İlk başta hayal kırıklığına uğramıştım, anlarsın ya, iki-yüzlü blöfün açıklığından dolayı. Fazla karşı çıktın gibi geldi bana. Fakat işe yaradı, zehirli elmanı ısırdım. Benim için cam bir tabut olmayacak –ki tüm Vardiyanızın olup olacağı bu– ve beni farklı bir hikâyeye sürükleyecek nekrofil bir prens de kesinlikle olmayacak.

Bizim taraf için muhteşem bir ajan olurdun, gerçekten. Şu durumda beni üzen bir şey varsa o da senin boşa harcanmandır: İçine işlemek için heyecan duymayan soğuk, sert yerlerde tatlı ve güvende olan senin.

Sanki bir pikap iğnesi alçalıp çizgiler boyunca döne döne ilerliyor içimde. Sona yaklaşırken anakronizmler yumurtluyorum. Bir şekilde, bunun evrenle ortak noktamız olduğunu hissetmek güzel. Daha önce yalnızca bir kere öldüm –bir keresinde sana anlatmıştım– ve o çok daha farklı bir şeydi. Silinip gitmenin insanı daha büyük bir anlatıyla aynı çizgiye getirebilmesi ne tuhaf.

Seni sevdim. Orası doğruydu. Benden geri ne kaldıysa onunla seni hâlâ sevmemek elimde değil. Ve işte böyle kazanacaksın, Kırmızı; uzun bir oyun, iyi oynanmış incelikli bir el. Beni bir senfoniymişim gibi çaldın; umarım bu kadar muhteşem bir ihanet için seninle birazcık gurur duymama bozulmazsın.

Şimdi seni bir karadulun arka kısmındaki kırmızı kum saati gibi görüyorum, soğuyan kandan yaşamımı ölçerken. Bedenimden arta kalanlara rastladığını, kalıntılarımı çözmek, öğrenmek, tüketmek için nanit aletle-

rini döndürdüğünü hayal ediyorum. Bedenimin bezdirecek kadar derli toplu olmasını bekliyorum. Hatta sıkıcı. Umarım o zamana kadar ölmüş olurum.

Acı hakikaten dayanılmaz boyutta. Harika, gerçekten. Artık aç hissetmemek böyle bir şey mi? Keşke ipin yukarısına dönüp...

Sanırım buraya kadar. Bunu mühürleyecek kadar gücümün kalması gerek. Yoksa Bayan Leavitt ne der? Ya da Bess, Chatterton?

Teşekkür ederim, Kırmızı. Ne maceraydı ama!

Kendine iyi bak porsuk meyvem, yabani kirazım, yüksük otum.

Senin,
Mavi

Kırmızı, zaman öldürüyor.

Ateşi giyinmiş, elleri düşman kanına bulanmış bir kadın, geçmişin perdeleri arasında yürümekte. Jiletli tırnakları sırtınızdan aşağı kayıyor; uzun, ıssız koridorlar boyu, metronom temposundaki adımlarıyla, kaçması imkânsız bir gölge kılığında sizi takip ediyor. Mombasa ve Cleveland'daki bükümlü metal harabelerin acılarına, kara melekvari bir şekilde son veriyor.

Kumandan, eczacı dükkânında kimliğini ifşa etmiş olduğu için azarlamıştı onu ama Kırmızı tehdidin sona erdiğinden emin olmak için kendi gözleriyle görmesi gerektiğini iddia etmişti. Kumandan dediğine inanmış mıydı? Belki. Belki de hayatta kalmak da kendi hâlinde bir işkencedir.

Mavi'nin, Kırmızı'da olmadığını öne sürerek alay ettiği tüm inceliği, eskiden sahip olduğu iyi bir memurun rekabetçi sabrını kaybetmişti. Aletlerini bir kenara bırakıp en kaba fiziksel temellere dönüyor. Bir savaşı kazanıp bir diğerini kaybetmek, gökdelenin çatı katındaki şeytani

yaşlı adamı küvetinde boğmak; hepsi boş geliyor çünkü öyleler: Küçük bir lif değişimiyle hayata geri dönecek, onları celladın bıçağıyla hiç karşılaştırmayacak farklı hayatlar yaşayacak hayaletleri öldürmek, zamanın içinde sürdürdükleri savaşta nasıl bir kalıcı üstünlük sağlayabilir ki? Öldürmek, rutin bir iş. Tüm küçük canavarları, tıpkı yabani otlar gibi, öldürmek ve tekrar öldürmek.

Önem taşıyan bir tanesi hariç hiçbir ölüm kalıcı değil.

Bu hâldeyken savaş için faydasız. Kar kürese daha iyi. Fakat o bir kahraman ve kahramanlar canları istense kar kürer.

Bahçe ona karşı, yan yan uluyarak yabancı örgülerden garip açılarla aşağı, yürüdüğü hayalet diyara inen pis yeşil kokulu silahlar, ölmeye ya da öldürmeye hazır ekipler gönderiyor.

Avrupa'ya gidiyor çünkü Mavi orayı severdi.

Bu ismi aklından geçiriyor artık. Ne riski kaldı ki?

İpin yukarısından aşağısına, Londra'nın kurulmasını ve yanmasını izliyor; Aziz Paul Katedrali'nin tepesine oturup çay içerek birtakım delilerin şehri bombalamasını, başka delilerinse yangınları söndürmek için kurşun çatıların üzerinden sıçramasını izliyor. Romalılara karşı çıkan ayaklanmalarda mızrak fırlatıyor. Veba senesinde büyük bir yangın çıkarıyor. Başka bir lifte, o yangını söndürüyor. Bir çetenin kendisini parçalamasına izin veriyor. Blake yukarıda kıyametler çiziktirirken o, kolleradan mustarip sokaklarda yürüyor. Bazı liflerde, şehrin robotlar ya da ayaklanma nedeniyle düşmesinden veya sadece terkedilmesinden çok sonra metro hâlâ çalışmaya devam ediyor; tanrısal göğe doğru uzun adımlarla giden

varlıklar için tüm o aziz tarih terk edilmiş bir kabuk artık ve Kırmızı, yerini saptayamadığı bir küf kokusu alarak, halkalar çizen paslı, boş metroya biniyor. Korkak, diyor ona raylar; şu an kavga etmenin pek bir faydası olmaz. Hem devam edemeyecek kadar korkak hem de bir son arayamayacak kadar.

Ölümsüz biri bile Circle hattı metrosuna ancak bu kadar süre binebilir. Sezgileri güçlü, kaçışan sıçan sürülerinin gezindiği su damlayan tünellerde dolaşıyor; kokuyorlar, tıslıyorlar, kuyrukları tuğlaların üzerinde sürünüyor; kendisine saldırmalarını isterdi. Ya o kadar aptal değiller ya da zalimler. Dizlerinin üstüne çökmesiyle yanaklarına batan bıyıkları ve kulaklarının etrafında kıvrılan kuyruklarıyla sıçan dalgası üstünü kaplıyor, dalga geçip gittiğindeyse yeniden ağlar bir hâlde; hiçbir zaman bir anneye sahip olmamış olsa da bir annenin dokunuşunun nasıl hissettireceğini bildiğini düşünüyor.

Aklına güneş geliyor. Gökyüzü geliyor.

Sonsuza dek aşağıda kalamaz. Neden bu istasyonu seçtiğini bilmese de raylardan ayrılıp merdivenlerden yukarı tırmanıyor.

Şehri son bir kez daha görüp sonra...

Sakin ve net olsa bile *sonrasını* dile getiremiyor.

Bir eli tırabzanda, Fransızların o eski *l'esprit de l'escalier*'siyle* değil de aşina olduğunuz bir odaya çıkarken kulağınıza fısıldayan diğer şeylerle; eğer kapıyı ça-

---

* (Fr.) Türkçeye merdiven aklı olarak çevrilebilecek, olumsuz bir söze anında, tatmin edici bir şekilde cevap veremeyip oradan ayrıldıktan sonra aklınıza mükemmel cevapların gelmesi durumunu niteleyen bir ifade. –çn

larsanız, eğer kapı açılırsa dünyanızın değişeceği hissiyle çarpılmış hâlde durakalıyor.

Uzun bir süre sonra, bir duvar resmine bakmakta olduğunu fark ediyor. Eski bir tablonun, çok zaman önce küle dönmüş bir müzenin reklamını yapan kopyası bu.

Pencere kenarındaki bir yatakta ölen bir genç.*

Bir eli, hareketsiz göğsünün üzerinde, diğeri yere düşmüş. Çok güzel ve üzerinde mavi bir pantolon var.

Kırmızı sendeleyerek arkasındaki duvara yaslanıyor.

Pencere aralık. Yere düşen palto yatağın yanında. Açık bir sandık. Kalçanın yarısı yukarıda. Mektup ve resimdeki yatağın üzerindeki gencin Mavi'ye hiç benzemediği gerçeği dışında, duruşunun her bir detayı aynı. Bir kere, gencin saçları kızıl.

Toprağın altında, dehşet Kırmızı'yı ele geçiriyor. *Bu bir tuzak olmalı*, diye düşünüyor. Çok daha ince ve engin bir zihin tarafından izlendiğini hissediyor. Fakat eğer bir tuzaktıysa neden hâlâ hayatta? Nasıl bir oyun bu, safir? Ne tür bir yavaş zafer, ey buz kalpli?

Ölü genç öylece duruyor.

Sonraki yüzyıllardaki sahtecilerin yıkım nedeni. O Harika Çocuk Chatterton.

Sonra farkına varıyor: Mavi olsa onu öldürmezdi. Bunu biliyor. Bunu her zaman bilmişti.

O hâlde neden? Bir sataşma mı? Kendimi dünyaya işleyeceğim ki tüm örgülerde beni gör ve yasımı tut mu demek istiyor?

Ama yine de. Kırmızı bu tabloya atıfta bulunulduğu-

---

* Henry Wallis'in Thomas Chatterton'ın intihar anını resmettiği "The Death of Chatterton" (Chatterton'ın Ölümü) isimli tablosu. –çn

nu anlamamıştı; Kumandan da anlamazdı. Kumandan'a göre, sanat bir antikalık, saf matematiğe giden yoldan bir sapmadır.

Kırmızı steganografiyi, gizlenmiş mektupları, ağaç halkalarını düşünüyor.

Kendime hâkim olmaya, kendimi okuyabileceğin bir hâle sokmaya çalışacağım.

O son mektubu hatırlıyor. *Uzun bir oyun*, diye yazmıştı, *iyi oynanmış incelikli bir el. Kamçının kalkmasıyla şaklaması arasında* sözünü hatırlıyor. *Nar*'ı hatırlıyor ve narların neyi simgelediğini.

Boğazına takılırlar. Yüz tohum hâlinde saçılırlar. Toprağın kızlarını ölülerin diyarına geri götürürler ama ölüm onlara dokunmaz.*

Sınırlı bir zihnin aldanan hayal gücünden başka bir şey olabilir mi bu? Ölüm ve zaman karşısında olmayacak şeylerden medet ummaktan başka bir şey?

Aşk nedir ki şeyden başka...

Keşke ipin yukarısına dönüp, diye yazmıştı Mavi.

Bir ihtimal var, diye düşünüyor Kırmızı.

İhtimal? Tuzak, ayartı, nazik bir yüz takınan intihar demek daha doğru. Bunlardan herhangi biri gerçeğe daha yakın olur.

Bir sonraki örgüdeki bükülmenin alıp götüreceği kırık dökük resimlerde çaresizlik içinde anlam bulmaya çalışan Kırmızı'nın uydurmadığını, Mavi'nin böyle bir mesajı yolladığını varsaymak... Savaştayken sanat bir görünür bir yok olur. Metro duvarındaki resim bir rastlantıdan ibaret olabilir. Tüm bunları uyduruyor olabilir.

---

* Bkz. Persephone ve Hades miti. –çn

Fakat.

Bir ihtimal var.

Kırmızı'nın zehri –Mavi gibi– bir Bahçe ajanını öldürmek üzere oluşturulmuştu. Kırmızı'nın tarafından birinin üzerinde hiçbir etkisi olmazdı. Onun kodlarına, antikorlarına, direncine sahip birisinin üzerinde işe yaramazdı.

Bahçe, ajanlarını büyürlerken, etrafı tuzaklarla sarılı, zamana yerleştirilmiş kreşlerde saklar. Mavi, koparılmış ve bozulmuş vaziyette, çocukluğunu geçirdiği kreşte az kalsın ölecekmiş. Sonuç olarak da zihninde bir delik oluşmuştu. Ve her delik bir boşluktur.

Kırmızı'nın, şimdiki hâliyle o kreşe yaklaşabileceğine dair bir umudu yok. Bahçe yalnızca kendinden olanı kabul eder.

Mavi, kendisi olarak hayatta kalamaz. Kırmızı, kendisi olarak ona ulaşamaz.

Fakat zaman boyunca kendilerinden parçalar serpiştirmişlerdi. Mürekkep ve yaratıcılık, kâğıt üzerinde pul pul deriler, polen parçacıkları, kan, yağ, kuş tüyü, bir kaz kalbi.

İlerideki heyelanlara göre yerleştirilmiş kayalar. Bir bitkiyi değiştirmek istiyorsanız, işe kökünden başlayın.

Tasarlamakta olduğu plan, sayamayacağı kadar çok ölüm ve bu süreçte de acı çekme yolu sunuyor. Eğer Kumandan onu bulursa, uzun süre, ağır ağır acı çekip halüsinasyonlar sayıklayarak ölür. Eğer Bahçe bulursa, dış kabuğu çıkarılıp fileto hâlinde kesilir, derisi yüzülür, zihni kendi içine bükülür, parmakları kırılıp birbiriyle örülür. Karşı taraf, Kırmızı'nınkinden daha merhametli değil.

Mavi'yle daha bıraktıkları an sildikleri bir izin peşinden gitmek, rakiplerini ve eski takım arkadaşlarını atlatmak, sonra da, en sonunda, düşmanın kucağına sokulmak zorunda kalacak. Formunun zirvesindeyken dahi başaracağının garantisi yok.

Kararı midesinde bir mücevher gibi şekil alıyor.

Umut bir rüyadan ibaret olabilir. Ama gerçekleştirmek için savaşacak.

Duvardaki ölü adamın eline dokunmak için yukarı uzanıyor.

Ardından örgüye tırmanıyor ve aramaya gidiyor.

Kırmızı aptal değil: Bu ümitsiz oyuna kendi kendini ameliyat ederek başlıyor. On üçüncü yüzyıl Toledo'sundan satın alınmış bir bıçakla bedenini oyarak açıkça görülen izleme sistemlerini bozuyor. Kumandan, izini tarihin örgüsünde inip çıkarken de sürebilir ama öylesi zaman alır ve Kırmızı hızlı hareket eder.

İlk mektup kolay.

Henüz izlendiklerini bilmiyorlardı tabii. Sadece üstünkörü önlemler alınmıştı. Paramparça bir savaş helikopterinin gölgesinden belirerek imha edip terk ettikleri bir dünyanın göğüne bakıyor. Mektup kül olmuş; etrafındaki dünya parçalara ayrılırken parmağına bir kesik atıp hamur yapmak üzere kanını küllere katıyor. Kıymetli taşlarla süslü ışıklar ve tuhaf sesler kullanıyor. Zamanı kıvırıyor.

Fırına yaklaşmakta. Gezegen ortadan yarılmakta.

Kül, üst kısmında bulunan safir mavisinin kıvrımlı yazısıyla bir kâğıt parçası hâlini alıyor.

Kâğıdı okuyor. Başlangıcını içine çekiyor. *Ve işte böyle kazanacağız.*

Kırmızı, terk edilmiş bir hastanedeki bir MR makinesinde su bulup içiyor. Bir tapınaktaki bir uçuruma düşmüş kemikleri kemiriyor. Büyük bir bilgisayarın kalbindeki optik devrelerden bakıyor. Kıraç, donuk bir arazide, bir mektubun kıymıklarını tenine geçiriyor. Hepsini içine alıyor, uyarlıyor. Mavi'nin tüm kayıp tonlarını buluyor.

Mektuplardaki sataşmanın tonu değişirken, Kırmızı'nın daha yaratıcı olması gerekiyor. Yusufçuk yiyen bir örümcek. Gözyaşlarını ve beraberinde içerdikleri enzimleri içen bir gölge.

Kendi kendini dinozor bataklığında ağlarken izliyor ve daha genç Kırmızı'nın gölge takipçisi için kurmuş olduğu bir tuzak olduğunu bilse de elini uzatmaktan, bir dokunuşla *Buradayım*, demeye çalışmaktan alıkoyamıyor kendini. Kimi zaman, kucaklamayı boğma girişimi olarak algılayacak olsalar dahi bir insana sarılmanız gerekir. Gölgeler içinde kendi kendisiyle boğuşup kendi kalçasını kırdığındaki acıyı hissediyor.

Geçmişin labirentinde yolculuk ederek mektupları yeniden okuyor. Kalbinde hem kendini hem de Mavi'yi – şimdi gözüne çok genç görünüyorlar– yeniden yaratıyor.

Metinleri bir sele karşı direğe tutunurmuş gibi kavrıyor – Kırmızı Diş ve Pençe, Moğollaştıramadıklarımızdan mısınız, Atlantis'e sövgüler, seni yarıp açacak, ortaya yeni bir şey çıkaracak kadar keskin ve parlak bir açlık. Kuşburnu çayı. Kitap vaatleri. *Sana bunu benim öğretmiş olabileceğimi.* Birini diğerine götüren metinler.

Gökte ararken yerde bulduğu onca ekmek kırıntısı! Blodeuwedd.* *Âdeta onların derilerine bürünmen gerekir.*

---

* Galler mitolojisindeki Güneş tanrısı Lleu Llaw Gyffess bir insanla

Bunu ne kadar zamandır planlamaktaydı? *Ne kadar zamandır biliyordun, mood indigo'm?*

Ya da biliyor muydu? Bağlantılar küçük, şüpheli. Ekmek kırıntıları alelade kırıntılar olabilir. Yine de hepsini yiyip bitiriyor. Kararını vermişti; şüpheye yer yoktu.

Kırmızı'nın delirmiş olması mümkün, fakat delilik uğruna ölmek yine de bir şey uğruna ölmektir.

Kumandan'ın ajanları kokusunu alıp peşinden geliyor. Onu Koxinga'nın filosundaki batmakta olan bir korsan gemisinde tuzağa düşürüyorlar ama onları hızla, bir cerrah titizliğiyle parçalarına ayırıp kamuflaj kalkanlarını soyuyor ve kendi giyiyor.

Mektuplar metinden ötedir. Mavi'yi gözyaşlarından, soluğundan, teninden okuyor; bu izlerin çoğu temizlenmiş olsa da birkaçı hâlâ varlığını korumakta. Ardında bıraktığı sözcüklerden, Mavi'nin zihninin bir modelini oluşturuyor; mektupların ölçüsüyle bedeninin kalıbını çıkarıyor. Neredeyse oldu.

En sonunda, Kırmızı, dünyanın sonundaki uçurumun tepesinde durup elini uzatıyor, kendini önceki dünyada ağlarken görmek yüreğini sızlatıyor. Kendini kollarına alabilmeyi, sımsıkı kucaklayarak kemiklerini kırabilmeyi dilerdi.

Paramparça olmuş Kırmızı, Mavi'nin son mektubunu ona verip uçurumdan aşağı atlıyor ama ölmüyor.

Arkasında mektubu bırakıyor, mührü ve mumunun içerdiği bir damla kanla.

İpin epey yukarılarındaki çıplak bir adada, mührü di-

---

evlenemeyeceği için çayırgüzeli, katırtırnağı, meşe çiçeklerinden yaratılan kadın figür. –*yhn*

linin üstüne yerleştiriyor, çiğneyip yutuyor ve yere yığılıyor.

Kan, gözyaşı, deri, mürekkep ve sözcükler yardımıyla kendisini Mavi'yle gölgeliyor. İçindeki büyüme sancısıyla kıvranıyor: Eski parçalarını öteye itmek üzere kendi kendini yaratan kök hücrelerden yeni organlar çiçeklenmekte. Derisinin içinde, mısır gibi patlayarak, kabararak ikinci bir deri büyüyor. Bir yılan gibi kendini kayalara sürterek derisini atıyor ve dönüşmüş bir hâlde uzanıyor. Dahası da var: Zihninin kenarlarında başka bir zihin gezinmekte.

Kendini yabancı gibi hissediyor. Binlerce yılı şimdi büründüğüne benzer bedenleri öldürerek geçmişti. Denizden sıçrayan su damlacıkları, yeni doğan günün yavan ışıklarını kırarak gökkuşaklarına dönüştürüyor.

Dönüşümü fark edilmişti.

Zamanın ipleri Kırmızı'nın kız kardeş-askerlerinin hafif ve seri ayak sesleriyle vızıldamakta; Ajans ihanetinin kokusunu almıştı, kahramanları saf değiştirmişti. Bundan böyle dişlerine göre bir et parçası.

Eğer şimdiden bu kadar öfkeliyseler, bir de yeni numarasını gördüklerinde bakın onlara.

Bulunduğu ipten atlayıp dimdik örgüler arasındaki boşluğa dalıyor. Zamanın daha farklı bir hissi var şimdi; kendi kalmakla birlikte, aynı zamanda aşkının bir yankısı, gayrimeşru bir çocuk, bir tam olamamışlık. Tazılar, Kırmızı'nın kız kardeşleri, en azılı ve hızlı rakipleri arkasından ulumakta; fakat teker teker nereye atladığını anlayıp takibi bırakıyorlar. Kendi iyiliği için fazla güçlü ve fazla ahmak olan en sonuncusu, eli handiyse Kırmızı'nın

ayak bileğini kavrayacak kadar gitgide yaklaşarak devam ediyor. Ne var ki yeşil duvar, gelecekleri[illegible] Onlarınkine döndüğü o büyük sınır, ileride [illegible].

Kırmızı duvara çarpıyor ve duvar içindeki Mavi'yi okuyarak koparıyor; başta karşı koyuyor ve [illegible] *Buraya kadar, fırsat kaçtı, işimiz bitti*, diye düş[illegible] Fakat ardından bir açıklık oluşunca Kırmızı içeri [illegible] lanıyor ve duvar, arkasından hızla kapanıyor. Peşindekiyse parçalara ayrılıyor.

Kırmızı, daha önce dokunmaya hiç cesaret ede[illegible] iplerden aşağı Bahçe'ye düşüyor, uçuyor.

Mavi'yle mühürlenmiş bir mektup olarak giriyor içeri.

Kendini önce yörüngede buluyor.

Buradaki uzay hasta. Yoğun. Kaygan. Mide bulandırıcı, bal kıvamındaki ışığın içerisinde boğuluyor. Boşluğun içinden geçmek, etin üzerinden kaymak gibi hissettiriyor. Soğuk, yeni tenini ısırsa da yakmıyor; ciğerlerinde hava kalmasa da nefes almaya ihtiyaç duymuyor. Uzakta ama fazla, hem de fazlasıyla yakında bir güneş, bir keçininki gibi kocaman bir kum saati biçimindeki gözbebeğiyle bir göz parıldamakta, düzeltilecek, sömürülecek zayıflıklar arayarak uzayı araştırmakta. Tüm yıldızlar, her daim arayışta olan birer göz burada. Kırmızı'nın ermişleri kayıtsız bir evrenden yakınır; burada, Bahçe'nin bölgesindeyse, tüm o engin dünyaların ilgisi üzerinizde.

Etrafında dönmekte olduğu gezegenin artık işe yaramadığının farkında; yeni organları öyle bildiriyor. Yoğun, akışkan uzay açılıyor. Boşluklarından yeşil kazık kökler inerek gezegeni sarıyor ve nazik bir budayıcının kuvvetiyle un ufak edip yalnızca külleri kalana dek parçalarından yaşamı emiyor. Besinlerine başka yerlerde ihtiyaç var.

Güneş olan yer ondan geçiyor ve Kırmızı, [redacted] ının ihtirasıyla yanıyor.

Kırmızı, bir hata yapmıştı. Aşkının tehlikeli ve ö[redacted] ürkütücü olacaktı. Bu yeni mektuplardan, bir dönüşü [redacted] larından tanıdığını nasıl düşünebilmişti? Nasıl bu kadar [redacted] ının olabilmiş, hayatta kalmasının yolunda kadar [redacted] Mavi olabileceğine nasıl inanabilmişti? Cevabını bilmediği bir soru bu kırmızı, Mavi'yi gerçekten hiç olmadığı [redacted] sanmış mıydı?

Onun ele vermeye çalıştığı düşüncelere kızdı. Kırmızı [redacted] sonlanmasını hiç istemedi.

Mavi'yi düşünmeyi kendisine yasakladı.

Onu geride bırakıyordu. Yaklaştıkça hızlı [redacted] sonlarına doğru.

Kalbine ya da sayısız dünyadan geliyor. Burada vicdan [redacted] kendisi bile duyuyordu onu. Binlerce uykuda gezen [redacted] uyandırmak için kanatlarını çığlıklarına sıkıştırıp, [redacted] sonlarında sesli takımyıldızlar bulmuştu bir gök [redacted] gökkuşaklarının arasında sarmaşıklar –yıldızlar onun [redacted] kuşatılan kuran ona katlar– dolanıyor. Yıldızlarını kalbinde [redacted] onu hızlandırmada daha yaşam sonsuzluğunu [redacted] yan Kırmızı kaçtı.

Mavi'yi aramakla bir cana dönüşünde kaçtığını sanıyordu [redacted] onu kimsesiz yıldızın sonsuzluğuna ait bayılıklığında sonsuz [redacted] sıkıcı vücuda dönüp kalbinin ardından kaçtığını sanıyordu. [redacted] kadar kalbine gidiyordu. İçeriksizliğe onu sürüklüyorlar ne [redacted] o da her bir sonsuzu okumaya Mavi'nin mektuplarıyla başla[redacted] bir sonsuz. Cümleleri onun Mavi. Çay onun Mavi. Tanrı'dan [redacted] çalan sonsuz kuşkusuz Mavi. Sonsuzun kavuşa kalbinden [redacted] Mavi olmak gibiydi Mavi. Yalnızca Mavi gelecekten duyduğum Mavi

Örümcekler dişlerini geçiriyor ona – yönerge vermenin tehlikeli bir yolu. Fakat bilgi, damarlarını içten içe yaksa da Kırmızı'nın dönüştüğü kadın ölmüyor.

İpin yukarısına tırmanıyor. Yavaş hareket ediyor, hafif adımlarla ilerliyor.

Biz yetiştiririz, bunu bildiğini sanıyorum, diye yazmıştı Mavi. *Zamanın örgüsel yapısındaki bir oyukta saklanıp... Biz, tümüyle, çitin ta kendisiyiz, taç yaprak yerine dikenleri olan gül goncalarıyız.*

Kırmızı o yeri buluyor. Örümceklerin bilgeliği onu, yalnızca ortalarında kırmızı noktalar bulunan bembeyaz çiçeklerin açtığı, sarmaşık ve güvelerden oluşan yeşil bir kovuğa götürüyor. Peri diyarına giriş yapıyor.

Mavi'nin çok sevdiği tablolardan birine benzese de Kırmızı etraftaki tehlikeleri sezebiliyor. Güller uyku kokuları salıyor. *Gel de dinlen aramızda, böylece dikenlerimiz kulaklarından tırmanabilsin içerideki yumuşaklığa.* Gri kanatlı kocaman güvelerin meydana getirdiği bir bulut, söğüt dallarından inerek etrafında uçuşuyor, üzerine konuyor, hortumlarıyla dudaklarının tadına bakıyor. Jiletten keskin kanatları sertçe tendonlarından aşağı kayıyor. Çimler adımlarını yumuşatmak için büyüse de halka halka toplanmış gücünü hissedebiliyor. Acaba yeterince Mavi mi? Eğer bu yer ne olduğundan şüphelenirse ânında ölürdü: Güve kanatlarıyla dilimlenir, çimen tarafından boğulur, güllere yem olurdu.

Ama oraya aitti. Bu yer içindeki yeniliğe, Mavi'liğe aitti. Korkmadığı sürece. Bocalayarak koruya şüphelenmesi için bir sebep vermediği sürece.

Güvelerden birinin kanadı tam da kirpiklerinin arası-

na bastırıyor ama o ne çığlık atıyor ne kusuyor ne de göz küresini kesip açıyor.

Burası Mavi'nin yeri. Bu yere kendisini öldürme zevkini yaşatmayacak.

Polenler havayı irfanla doldurmakta. Yürümek, yüzmek demek; o da bu korunun oluşturduğu kazık kök boyunca ipte yukarıya, Bahçe'nin, en kusursuz ajanlarının yetiştiği verimli toprağı korumak için etrafını duvarlar ve dikenlerle çevirdiği bir geçmişe doğru yüzüyor.

Tohumlar ekilir, kökler zamanı derinlemesine tarar.

Kırmızı korunun, Bahçe'nin maşalarını, silahlarını yetiştirip beslediği ıslak, yeşil aygıtlarla çevrili bitkisel kalbine doğru yüzmekte. Fakat insan gözleriyle başka bir yöne bakınca sonbaharda, bir çiftliğin yakınındaki bir yamaçta dikilmekte.

İşte prenses orada.

Prenses dikenlerden, kenarlardan ve alevlerden oluşan bir yaratık. Henüz bitmemiş, yürek parçalayıcı ve güzel, mühim bir silah. Ağzında sıra sıra dişler parlıyor.

Başka bir yöne bakınca, bir tepenin üzerinde, ışık içinde uyumakta olan bir kız çocuğu.

Henüz çok küçükken, diye yazmıştı Mavi, *hastalanmıştım.*

Büyüdüğünde savaşmaya hazır olacak. Fakat henüz Mavi değil.

Kırmızı yaklaşıyor. Prensesin gözleri açılıyor, altın rengi, pırıl pırıl gözler; aynı zamanda da koyu, derin, insani gözler; tuzak içinde tuzak. Kız, o göz kamaştırıcı çocuk canavar, gözlerini kırpıyor, rüyayla uyanıklık arasında geriniyor.

serçe parmağını kesip koparıyor. Çimler bacağını yakalıyor, sağ baldırının bir kısmının derisini soyuyor, ne var ki çimler de açlıktan kuruyor ve Kırmızı, kanı akar hâlde yalpalayarak ipin yukarısına, ihanet ettiği evine, artık güvenli olmayan güvenli yere doğru el yordamıyla ilerliyor.

Başka nereye gidebileceğini bilmiyor.

Uzayın kaygan ağırlığı artık durgun değil. Öfke gezegenlerin yüzeyini geriyor. Yıldız gözler bir hain arıyor.

Bahçe peşinde.

Kırmızı hızlı, zeki, güçlü ve acı içinde. Korudan kurtulunca gizliliğe daha fazla ihtiyaç duymadığından, zırhıyla silahlarını aktifleştirip kaçmaya başlıyor. Şu kadarını söyleyelim ki işler hiç de yolunda gitmiyor. Yıldız gözler ona hiç fırsat tanımayarak kıpırdayamaz hâle getiriyor. Boşluğun içinde devasa kazık köklerle boğuşuyor. Kendini çekip kurtarırken zırhını, kemiklerini, parmaklarını, dişlerini kaybediyor. Son gizli savaş düzeneklerine başvurarak kazık kökleri yakıyor, gözleri kör ediyor; yıldızlar aynı anda bozulup patlıyor ve Kırmızı dünyalararası bir boşluktan aşağı, bir ağzın içine düşer gibi düşüyor.

Sonunda kırık dökük, kanlar içinde ve bilinci yarı açık bir hâlde gövdesiz iki koca taş bacağın bulunduğu bir çöle çakılana dek ipler arasında, sessizlik ve gayrizamanın içinde yuvarlanıyor.

Bakışlarını yukarı çevirip öylece bakıyor ve kesik boğazından kahkahalar yükseliyor.

Ardından Kumandan'ın birlikleri gece gibi üzerine çöküyor.

Kırmızı, yatağına eğilerek onu öpüyor.

Dişleri Kırmızı'nın dudağını kesiyor. Dili, Kırmızı'dan dökülmüş kanı almak için dışarı fırlıyor.

Laboratuvarda, yemişleri paragraflara döndürmekle geçen o uzun günlerde, Kırmızı zehri belleğine kazımıştı: Mavi'nin savunma sistemini kendisine karşı çevirecek, Bahçe'nin onunla ilişiğini kesmesini sağlayacak, onu içten içe kemirecek aç bir zehir.

Mavi'ye içmesi için verdiği kan o zehrin bir numunesini taşıyor; ek olarak, Kırmızı'nın panzehrini, direncini. Eğer işe yararsa, çocuk Mavi'yi, Kırmızı'nın en pastel tonuyla lekeleyecek ufak bir virüs.

Düşman tarafından açığa çıkarılmıştım.

Al bunu, diye düşünüyor Kırmızı. *İçinde taşı; kendisini öldürebilecek şeyle beslenmiş bir kök... Açlığı, ömrünün tamamında içinde taşı. Bırak seni korusun, yönlendirsin, kurtarsın.*

Böylece dünya, Bahçe ve ben, hepimiz, senin öldüğünü düşünürken bir parçan uyanabilecek. Yaşa. Anımsa.

Eğer bu işe yararsa.

İleride Mavi hâline gelecek kızın mahmur, güvenen bakışları, üzerine sabitleniyor. Kendine sunulan şeyi tadıyor, verdiği acıyı deneyimliyor ve yutuyor.

Açlık kızın damarlarından hızla, kıpkırmızı geçerek köklerinden küçük vadiye yayılıyor; çiçeklerin yapraklarında titreşip patlıyor; güvelerin kanatlarını kavuruyor. Koru yanmakta. Kırmızı kaçıyor. Alev almış güveler ona doğru fırlıyor, bacaklarında, kollarında ve boğazında kesikler açıyorlar; fakat ona vururken bir yandan da açtıkları yaraları dağlıyorlar. İçlerinden bir tanesi Kırmızı'nın

Kırmızı'nın tüm dünyası bir hücreden ibaret.

Arada sorular sormak için onu oradan çıkarıyorlar. Kumandan'ın sürüsüyle, hepsi de temel düzeyde sorusu var: neden, ne zaman, nasıl, ne. "Kim"i bildiklerini düşünüyorlar.

Kumandan bu soruları ilk sorduğunda, Kırmızı sırıtarak ona nazikçe sormasını söylemişti. Sonra canını yakmışlardı.

Kumandan soruları ikinci kez sorduğunda, Kırmızı ona, yeniden, nazikçe sormasını söylemişti. Tekrar canını yakmışlardı.

Kimi zaman acı veriyorlar. Kimi zamansa biftek ve özgürlük vadediyorlar, belli ki bu son sözcüğün onlar için bir değeri var.

Fakat onunla işi olmadıklarında, dünya bu hücre, bu kutudan ibaret oluyor: tepede kesişen gri duvarlar; düz, gri bir zemin; yuvarlak köşeler. Bir yatak. Bir tuvalet. Uyandığında bir tepsinin üzerinde yemeğini buluyor. Onu almaya geldiklerinde, eğimli duvarın herhangi bir

noktasında bir kapı açılıyor. Teni çıplak. Altında, bir zamanlar silahlarının bulunduğu oyuklar var.

Bu hapishaneyi özellikle onun için inşa ettiklerinden şüpheleniyor. Onu sürükleyerek diğer hücrelerin önünden geçirmişlerdi, hepsi boştu. Belki de yalnız olduğunu düşünmesini istiyorlardır.

Bir sabah gardiyan onu almaya geliyor. Uyuduğu zamanın gece, uyandığınınsa sabah olduğuna inanmaya karar vermişti. Gün ışığının yokluğunda kimin umurundaydı ki? Onu başka bir boş koridordan sürüklüyorlar. Kumandan onu bekliyor. Bu sefer kargaburnu yok. Kumandan, Kırmızı'nın kendini hissettiği kadar yorgun görünüyor. Birlikte geçen sayısız seansta yılgınlığı öğrenmişti, Kırmızı'nın korkuyu öğrendiği gibi.

"Anlat," diyor. "Son kez soruyorum. Yarın seni parçalara ayırıp öğrenmek istediğimiz şey için parçalarını incelemeye tabi tutacağız."

Kırmızı bir kaşını havaya kaldırıyor.

"Lütfen," diyor Kumandan, çelik kadar soğuk bir sesle.

Kırmızı hiçbir şey söylemiyor.

Narları düşünmüyor. Umut etmeye cesaret etmiyor. *Başından beri sahip oldukları tek şey bir fırsattı. Kaldı ki eğer işe yaradıysa bile, eğer uyandıysa, senin için geleceği ne malum?*

Ona ihanet ettin.

Kırmızı düşünmüyor.

Gardiyan onu uzun, boş koridordan geri sürüklüyor ve açık kapının önünde durakltyor.

Yeniden küçük, gri dünyasına fırlatılmaya hazır olan

Kırmızı arkasına bakıyor. Gardiyan dingin, tartan gözler ve acımasız, zeki bir çizgi hâlini almış bir ağızla onu izlemekte.

"Bunu neden yapıyorsun?" Boğuk, alçak bir ses. Tutsaklarla konuşmamaları gerek.

Kırmızı, çene çalmaktan hep hoşlanmıştır. Kaldı ki... yarın sondu. "Bazı şeyler kazanmaktan daha önemlidir."

Gardiyan düşünüyor. Kırmızı bu tipleri biliyor: İdealist ama niteliksiz olduğundan güvenilirliğiyle rütbe atlayacağını umanlardan. Fakat ihaneti karşısındakinin dilini çözmüştü.

Mavi olsa etkilenirdi.

"Gizlice Bahçe'ye girip çıkıyorsun ve bize nasıl olduğunu söylemiyorsun. O zaman bizim tarafımızda değilsin. Şansın varken neden onlara katılmadın? Bizi satmadın?" Ne kadar azimli. Kırmızı da bir zamanlar böyleydi.

"Bahçe bizi hak etmiyor. Ajans da." *Biz* ile kendisini ve her neredeyse, eğer gerçekten bir yerlerdeyse tabii, Mavi'yi kastediyor. Hepsini kastediyor, tüm liflerde bu hastalıklı, eski savaşta ölmekte olan tüm hayaletleri. Bu gardiyanı bile. Son olarak, Kırmızı ona bu gerçeği veriyor. Belki hayatını kurtarır.

Gardiyan onu yine de hücreye atıyor.

Kırmızı yere çarpıp savruluyor. Kafasını kaldırmadan, hareketsiz yatıyor. Arkasında bir şeyler hışırdıyor. Hücre kapısı çarparak kapanıyor. Yakında her şey bitecek. Elinden geleni yapmıştı. Botlarının sesi –ağır, ölçülü, yavaş– yankılanırken gardiyan uzaklaşıyor.

Kırmızı kafasını kaldırdığında küçük, dikdörtgen bir beyaz kâğıdın zeminde durduğunu görüyor.

Hızla zarfa atılıp onu kendine çekiyor.

Kendi ismi. Aşina olduğu el yazısı.

Aklına gardiyanın kolunu kavrayışı geliyor. Sesi geliyor. Tanıdık bir ses miydi?

Zarfı başparmağıyla yırtıp açarak okumaya koyuluyor ve daha ikinci satırda, gülümsemesinin şiddetinden yanakları acıyor.

Sevgili Hiper Aşırı Kırmızı Cisim'im...*

Ne yapacağını bilmiyordum.

Kendimi açıklamak isterim: kurtarmış olduğun, hasta etmiş olduğun bu benliği, en erken zamanlarından itibaren birleştirerek seninle birleşmiş olan bu Möbius şeridini.

Mektubunu ektim. Büyümesini izledim. Onunla ilgilendim ve kanımla beslemeyi, içinde seninle konuşabileceğim bir ağız oluşturmayı düşündüm. Okumamamı söylemiştin. Bir yandan bu kadar naif olabileceğin düşüncesiyle büyülenirken bir yandan da ihanet olasılığıyla yandım. Ya biri ya da diğeriydi: Beni öldürmekteki başarısızlığının kendi ölümünden daha hafif bir sonucu olabileceğini nasıl düşünebildin? Nasıl olur da bunun bir sınav olduğunu göremedin? Acı çektiğine dair en ufak bir belirtiyle harekete geçerek kendimi senin için gözden

* (İng.) *Hyper Extremely Red Object*. Uzayda yoğun bir kırmızı renge sahip olan cisimler, galaksiler. Ayrıca tamlamanın baş harfleri "kahraman" anlamına gelen "hero" kelimesini oluşturmaktadır. –çn

çıkaracağımı bilecek kadar yaptığın fethe güvenmiyor duysan nasıl?

Her halükârda, yapılacak tek şey vardı. Seni korumak için –niyetin ne olursa olsun– kendimi sana teslim etmek zorundaydım.

Zor olmadı. Doğrusu, Kırmızı, mektubunu okumamak daha zordu.

Bir daha yazmayacağını söylediğin zaman... içimden silip atmak istediğim tek mektubun o. Dürüst olmam gerekirse, yemi yutmam kısmen de bu yüzdendi. Yok edilmek; bu söz daha önce de yazılmıştı – senin tarafından varlığıma son verilmesi, önerdiğin şeyle yaşamaktan gerçekten daha kolaydı.

Fakat ben açgözlüyümdür, Kırmızı. İlkini olduğu gibi son sözü de ben söylemek istedim.

Umarım mektubum canını çok sıkmamıştır. Okuyacak ilk kişi olmayabileceğini biliyordum. Bilmeni istiyorum ki... beni kurtarabilecek birisi varsa bunun sen olduğunu düşünerek öldüm. İtiraf edeyim ki hayli tatmin edici bir düşünceydi: Kendi elimden ölüp seninkiyle hayata geri getirilmem.

Daha ilk mektubumdan zihnine sızmayı vadettiğimi hatırlarsın; benim tarafımdan enfekte edilmen için meydan okumuştum sana. Beni geleceğe karşı koruyarak çoktandır ne kadar derinlerimde olduğunu o zamanlar bilemezdim – ne ben ne de sen bilebilirdik. Yüreğimdeki açlık her zaman sendin, Kırmızı – dişlerim, pençelerim, zehirli elmam. Dallanmış kestane ağacının altında, yaptım seni ve sen de yaptın beni.*

---

* Orwell'in *1984*'üne gönderme. Parçanın aslı: [redacted]

Dışarıda hâlâ bir savaş var, elbette. Fakat daha önce denenmemiş bir strateji bu. Beraber bir köprü inşa etmemize Cengiz ne derdi, Kırmızı? Lif ve düğümlerdeki yanıkların ötesine uzandığımızı, örgünün düğümlerinden dümdüz geçtiğimizi düşün; kendi taraflarımıza değil de birbirimize sığındığımızı düşün. Yaptığımız işin en iyileri biziz. Daha önce hiç yapmadığımız bir şey mi yapsak? Bize ipin aşağılarında bir yer verene dek örgüyü delsek, bursak, şekilden şekle soksak mı; Vardiyalarımızın ayrıldığı çatalı, baz çiftimizin etrafında ikili bir sarmal hâlinde büksek mi?

Vardiyalarımız arasında bir köprü inşa edip onu korusak mı: Komşuluk kurabileceğimiz, köpek besleyip beraber çay içebileceğimiz bir alan?

Uzun, yavaş bir oyun olacak. Birbirlerini hiç kovalamadıkları kadar vahşice bizim peşimize düşecekler; ama bir şekilde bunu sorun etmeyeceğini düşünüyorum.

Tüymen için sana beş dakika kazandım. Yönergeler sayfanın arkasında, gerçi ihtiyacın olacağından şüpheliyim.

Bu savaşı Bahçe ya da Ajans, kimin kazanacağı; evrenin yayının kimin Vardiyasına doğru bükületeceği umurumda bile değil.

Ama belki de işte böyle kazanacağız, Kırmızı.

Sen ve ben.

Ve işte biz böyle kazanacağız.

---

ağacının altında / Sattım seni ve sen de sattın beni: / Ötede yatıyor onlar, biz de burada / Dallanmış kestane ağacının altında." İthaki Yayınları, 2021. Çev. Begüm Kovulmaz. –*çn*

Teşekkürler

M: Bu gibi kısımlara "... olmadan bu kitap olmazdı" konulu bir nakaratla başlamak âdettendir ama elinizdeki kitabın tüm güçlüklere karşın var olabilmek için bir yol bulabileceğini düşünüyorum. Fakat! Zemini hazırlayıp son nüshayı şekillendiren birçok insan oldu.

A: Birçok insan! Ve ellerinde zamandan çok mürekkep olan iki yazarı (ÜZGÜNÜM) uzun bir yazışmaya çeken hakikaten harika kâğıtları ürettiği için G. Lalo'ya teşekkür etmek bu girişime uygun olsa da bu türden teşekkürler belki de bu kısmın bile kapsamının dışında kalıyordur. Arkadaşlar ve aileye geçelim!

M: *Zaman Savaşı*'mızın büyük kısmı anonim bir hayırseverin çardağında yazılmıştır – hep bu cümleyi kurmak istemiştim. Bu kişiye sonsuz teşekkürler ve hürmetle. Bu kişilerin kendilerini bildiğini tahmin ediyorum ama bir ihtimal bilmiyorlardır. Belki de bu... SİZSİNİZDİR?

A: Şşş, şimdiden çok fazla şey söyledik! [redacted] teşekkürler A. B. – o çardağın etrafınd [redacted]

birçoğu bu hikâyede yer edindi, bu zevki bize ödünç verdiğiniz için çok minnettarız.

M: Eşim Stephanie Neely, daimi bir güç, şevk, neşe, güleryüz kaynağı; bunların yokluğunda sanat sesini kaybeder ve kendisi beni birden fazla kez hayata döndürmüştür. O olmasa hiçbir şey olmazdı. Seni seviyorum, Steph!

A: Eşim Stu West, ilişkimizin ilk yıllarını (a) novellalara ve (b) beraber yazılan eserlere karşı nefretini yüksek sesle bildirmekle geçirmiştir; dolayısıyla bu işi koşulsuz sevmek adına o önyargılarını bir kenara bırakması karşısında ne kadar mutlu ve minnettar olduğumu anlatamam. Samimi coşkusu ve kesintisiz desteği merhem ve yuva oldular. *Şükran habibi!*

M: Her kitap gibi bu kitabın da çok sayıda koruyucusu oldu. Amal'ın ebeveynleri, Leila Ghobril ve Oussama El-Mohtar, oturma odalarındaki masayı ünlem işareti yüklü notlarla kaplamamıza ve Steven, Universe şarkıları söylememize cömertlikle tahammül ettiler; Kelly ve Laura McCullough hayati önemde bir karşılama, misafirperverlik ve fırlatma baltaları sundular.

A: Bunca tuhaf edebi yaratığı alarak sizin için şekillendirip geliştirmemize yardım etmeleri nedeniyle, ikisi de olağanüstü birer ajan ve editör (sırasıyla) olan DongWon Song ve Navah Wolfe'a en içten teşekkürlerimi sunarım. Onlar olmadan şu anki hâlinde olmazdı. Tüm övgüler onlar için! Ayrıca, Hardwick'li Bess'e dair engin uzmanlığı için Felicity Maxwell'e de gönülden teşekkürler.

M: Bir kitabın metin bir elyazmasından güzel ve güzel bir nesneye dönüştürmek için tüm bir köy gerekir. Kamil kimil zaman yolculuğu projemizin gerçekleşmesini sağlayan sel editörümüz Jeanne Hyle, kusursuz bir dikkatle nezaket dolu bir hoşgörü kavramını için editörümüz Deanna Hook'a; sayısız gecemiz yolla bu kitabı elde tutması ve okuması daha eğlenceli bir hale getiren üretim müdürümüz Elizabeth Blake-Linn'e, bizimkinden aklına dahi gelmeyen fakat hayıldığımız bir kapak tasarlayan Greg Stadnyk'e ve bizim için yorulmak bilmeksizin çalışan halkla ilişkiler uzmanımız Darcy Cohen'a sevgi dolu ve içten minnettarlarımızı sunarız.

A: Son olarak, sevgili okur, kitabımızı sana adıyoruz ve bunu samimi bir şekilde yapıyoruz. Kitaplar, zamanın dalgalarına atılmış şişe içindeki mektuplardır, dünyayı kurtarmaya çalışan bir insandan diğerine.

Okumaya devam edin. Yazmaya devam edin. Savaşmaya devam edin. Hepimiz hâlâ buradayız.

Son yılların en çok ses getiren bilimkurgu eserlerinden biri olan *Ve İşte Zaman Savaşını Böyle Kaybedersin*, zaman yolculuğu kavramına eşi görülmemiş bir yaklaşım getiriyor. Ödüllü yazarlar Amal El-Mohtar ve Max Gladstone'un yarattığı bu evrende birbirine rakip iki zaman ajanı zamanda ve mekânda yolculuk edip tarihi kendi çıkarlarına göre değiştirirken mektuplaşmaya başlıyor. Bu iletişim sonucunda hem zaman hem de mekân önemini yitiriyor.

Ölen bir gezegenin külleri üzerinde Kırmızı, bir mektup buluyor: *Okumadan önce yak*. İmza: Mavi. Evrendeki en tehlikeli zaman ajanlarından olan iki rakibin yolu işte böyle kesişiyor.

Geçmişleri kanlı, kaderlerini kendi ellerinde tutan bu iki ajanın pek bir ortak noktası yok... yaptıkları işte en iyi, savaşı kazanmak için kararlı ve yalnız olmak dışında.

Bu andan itibaren önlerinde uzanan savaş alanları, fethedilecek zaman çizgileri giderek daha kişisel ve daha tehlikeli bir oyun alanına dönüşüyor. Hem Kırmızı hem de Mavi bu oyunu kazanmakta inatçı. En nihayetinde savaşta önemli olan kazanmaktır, değil mi?

Ve İşte Zaman Savaşını Böyle Kaybedersin, uzay ve zaman arasında köprü kuran bir başyapıt.

"Bu kitapta yok yok: ihanet ve aşk, şiirsellik ve aksiyon, varoluşsal kriz ve uzay operası macerası. Zaman yolculuğu yapan süper ajanları saymıyorum bile."
—MADELINE MILLER

"Öyle bir kitap ki kurgusunu ve üslubunu mu yoksa dâhiyane fikirlerini ve karakterlerini mi övsem karar veremiyorum."
—KEN LIU

www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786257 737968
/ithakiyayinlari